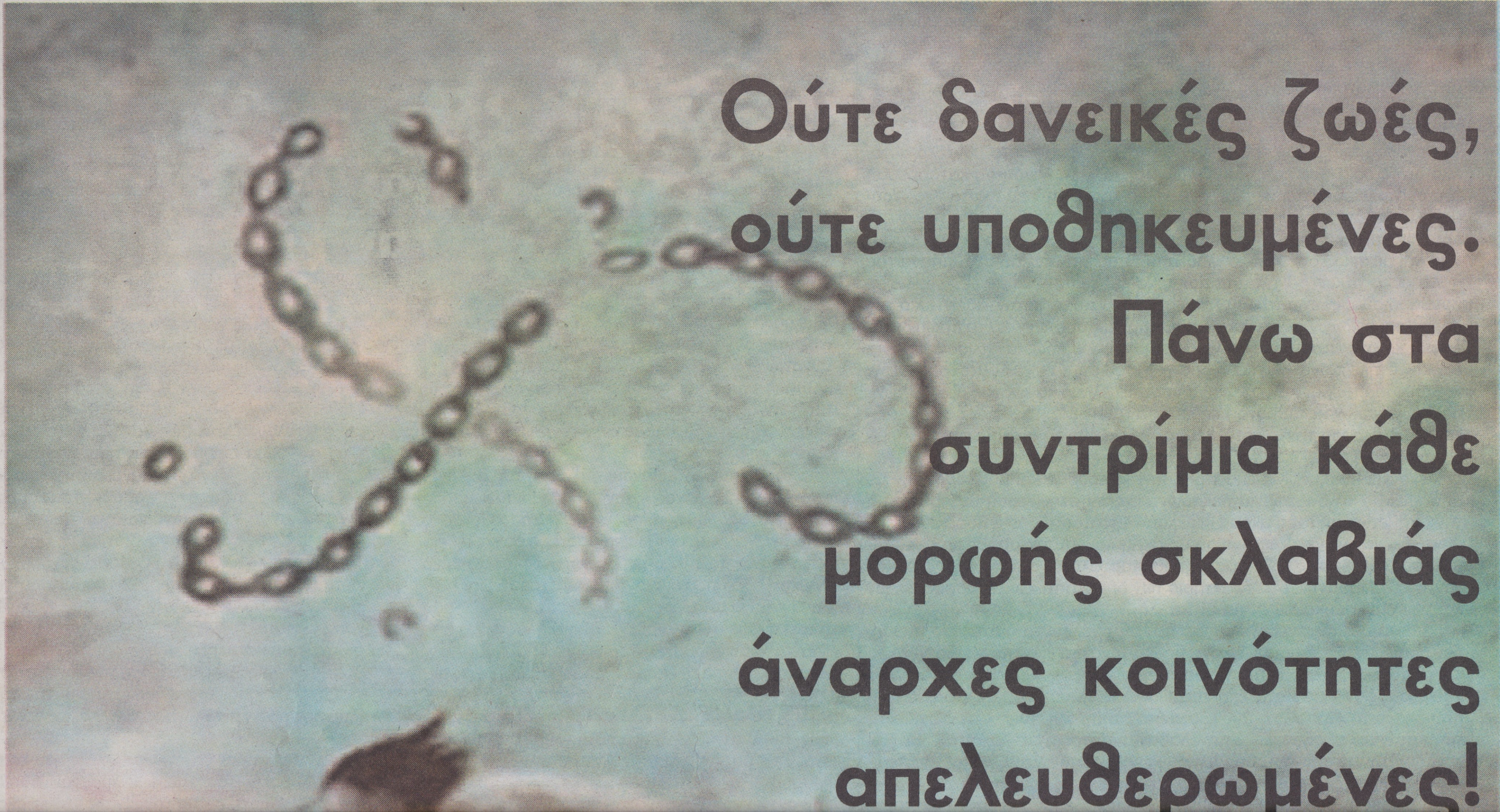
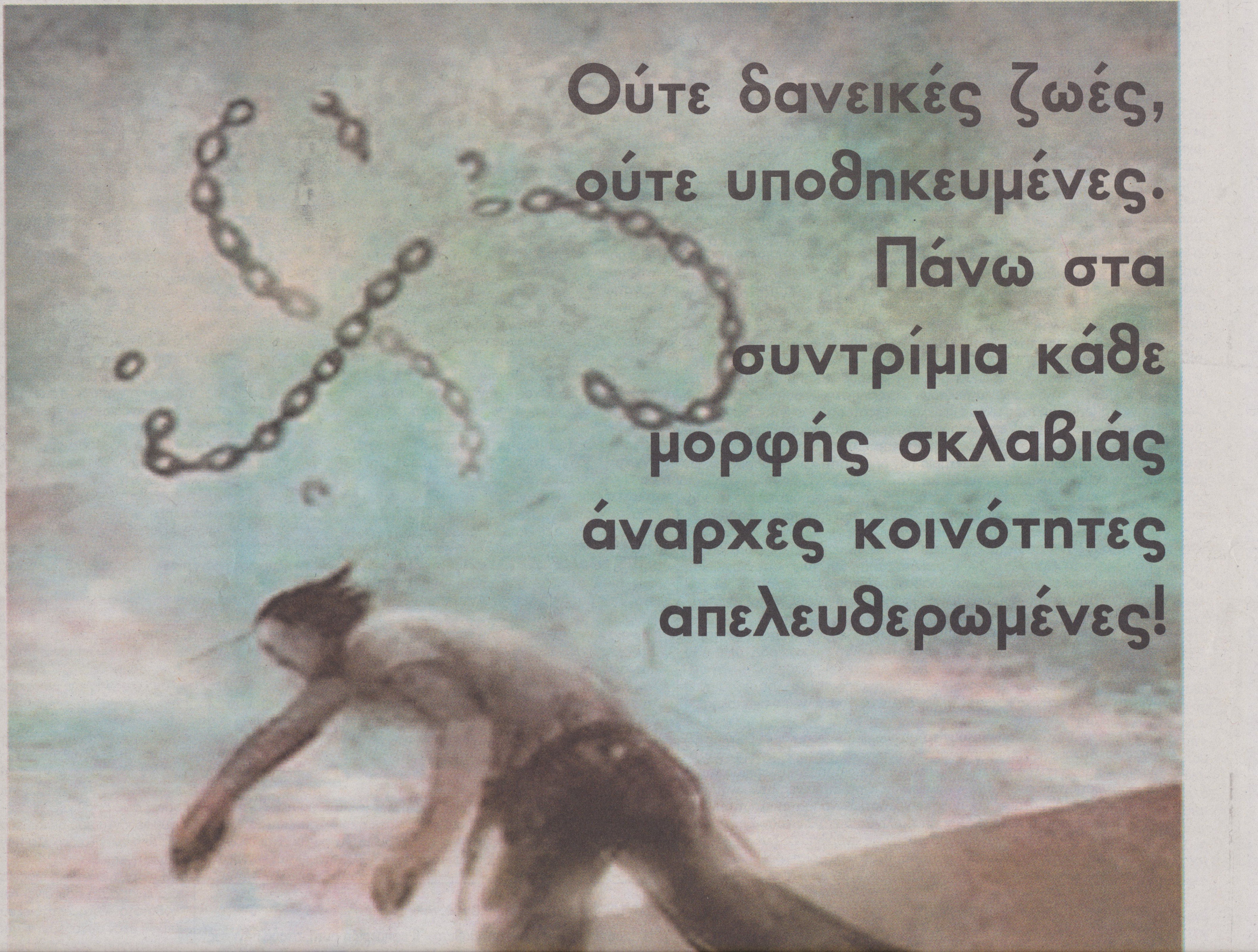
ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 105
ΜΑΪΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ούτε δανεικές ζωές, ούτε υποθηκευμένες. Πάνω στα συντρίμια κάθε μορφής σκλαβιάς άναρχες κοινότητες απελευθερωμένες!

Ούτε δανεικές ζωές,
ούτε υποθηκευμένες.
Πάνω στα
συντρίμια κάθε
μορφής σκλαβιάς
άναρχες κοινότητες
απελευθερωμένες!

μορφής σκλαβιάς
άναρχες κοινότητες
απελευθερωμένες!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Ο υπότιτλος «συντεταγμένη χρεωκοπία» των «προβληματικών» κρατών της Ευρωζώνης σύμφωνα και με τους σχεδιασμούς σημαντικών κύκλων της παγκόσμιας κυριαρχίας –και όχι μόνο του γερμανικού κράτους–, φαίνεται ότι συνοδεύει την επόμενη πράξη του «δράματος», που εξελίσσεται υπό τον γενικό τίτλο παγκόσμια οικονομική «κρίση».

Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε ότι όσο έντονο και αν προβάλλει το οικονομικό στοιχείο αυτή την περίοδο, είναι πολύ διαφορετικό να ισχυρίζεται κανείς ότι αντιμετωπίζουμε τα αποτελέσματα των νέων διεθνών οικονομικών ισορροπιών και πολύ διαφορετικό να αντιλαμβάνεται τις εξελίξεις ως απόρροια ενός διαδόχου μοντέλου παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Η ενοποιητική διαδικασία συνεχίζει να χαρακτηρίζει το μοντέλο αυτό. Μια διαδικασία που είχε το 1989 ως σύμβολο τη λεγόμενη κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας, αλλά και τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», που συνυπόγραψαν ύστερα από τις επιθέσεις της 11/9 οι πάλαι ποτέ επικεφαλής των «αντιπάλων» στρατοπέδων, δηλαδή το αμερικανικό και ρωσικό κράτος. Μια διαδικασία που επανέφερε τα τύμπανα του πολέμου στο κέντρο της Ευρασίας το 1991 και 2001 με εκτεταμένους βομβαρδισμούς, ενώ το 2003 με την εκστρατεία εκατοντάδων χιλιάδων βορειοαμερικανών (αλλά και χιλιάδων προερχόμενων από τα πρώην ανατολικά κράτη) στρατιωτών σε μια περιοχή, που εδώ και χιλιάδες χρόνια διακυβεύτηκε η ανατολή και η δύση εξ ίσου σημαντικών αυτοκρατοριών.

Έτσι «συμπτωματικά» την στιγμή που το ελλαδικό κράτος βρίσκεται υπό διεθνή οικονομική (μόνο;) κηδεμονία (ΔΝΤ, Ε.Ε., συμφωνίες με κινεζικές εταιρείες για την εκμετάλλευση λιμανιών κ.ά.) εκατοντάδες πολεμικά αεροσκάφη ιταλικά, γαλλικά, αμερικάνικα ακόμα και από το Κατάρ σηκώνονται καθημερινά από τη βάση της Σούδας και βομβαρδίζουν με αποτέλεσμα τη δολοφονία δεκάδων αμάχων στην Λιβύη με πρόσχημα την αντιμετώπιση ενός ακόμα «τρελού» δικτάτορα, ενώ η βόρεια Αφρική συνεχίζει να φλέγεται από άκρη σε άκρη και να συνταράσσεται από αιματηρές εξεγέρσεις. Εξεγέρσεις που, παρ' όλο το δίκαιο όσων ξεσηκώνονται, εξελίσσονται στο εφαλτήριο των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων και των νέων «ευκαιριών» για ανάπτυξη...

Τα οικονομικά μεγέθη, λοιπόν, που προβάλλονται κατά περίπτωση, δεν μοιάζουν παρά με την εικόνα που αντανακλά ένας παραμορφωτικός καθρέπτης. «Έγκλημα» η απογραφή που έκανε η ΝΔ, όταν ανέλαβε το 2004, αποφάνθηκαν στελέχη του Πασοκ. «Έγκλημα» και η απογραφή που έκανε το Πασοκ το 2009, όταν πήρε την σκυτάλη στη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, επανέλαβαν αντίστοιχα στελέχη της ΝΔ. Και την ίδια στιγμή που η παύση πληρωμών είναι αδιαμφισβήτητη εσωτερικά, που οι μεγάλες τράπεζες-δανειστές (στο εσωτερικό και στο εξωτε-

Τί δέον γενέσθαι;

Ας ξεκινήσουμε και μια φορά από τα φαιδρά. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, γνωστός και ως W.H.O., στο παγκόσμιο συνέδριο υπουργών υγείας στη Μόσχα, βράβευσε, με την ανώτατη διάκριση του οργανισμού, ποιόν άλλον; τον αξέχαστο γιωργάκη παπανδρέου για την σημαντική συνεισφορά του στον αντικαπνιστικό αγώνα. Παραθέτουμε το απόσπασμα του σκεπτικού, που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, μόνο για τον λόγο ότι το ύφος του είναι αν μη τι άλλο αξιοπρόσεχτο: *«ήταν μια σημαντική πράξη πολιτικού θάρρους η επιχειρηματολογία και η σταθερή υποστήριξη εν δυνάμει μη δημοφιλών μέτρων, παρά την αντίδραση οργανωμένων συμφερόντων και σε περίοδο που η ελληνική κυβέρνηση υιοθετούσε μέτρα αυστηρής λιτότητας με σκοπό τη μείωση του δημόσιου χρέους και την έξοδο της χώρας από την οικονομική κρίση».*

Αυτός ο επαναλαμβανόμενος αόριστος ακούγεται κάπως περίεργα: *«ήταν μια σημαντική πράξη πολιτικού θάρρους», «υιοθετούσε μέτρα αυστηρής λιτότητας»*, κτλ ταιριάζει περισσότερο σε επικήδειο διαπρεπούς πολιτικού ανδρός που δολοφονήθηκε εν μέση οδό από τους αντιπάλους του (δηλαδή τα οργανωμένα συμφέροντα). Αντίθετα, ο ήρωας μας χαίρει άκρας υγείας και έχει ήδη ξεπεράσει το σοκ από το «ναυάγιο της Ύδρας», όταν, σύμφωνα με χαιρέκακο δημοσίευμα κεντροδεξιάς εφημερίδας, έπαθε βλάβη(!) το κανό και αναγκάστηκε να βουτήξει στη θάλασσα όπου και περισυνελλέγη από σκάφος του Λιμενικού. (Τι ακριβώς σημαίνει «βλάβη» στο απλούστερο και αρχαιότερο πλεούμενο του κόσμου; Εδώ σας θέλω...)

Η αντικαπνιστική διάκριση είναι, όμως, μια πικρή

Αικατερίνης χρωμάτιζε χαρτόνια και έφτιαχνε τις ψεύτικες προσόψεις των χωριών Ποτέμκιν για να ευφρανθεί η καρδιά της Τσαρίνας, που οι υπήκοοι της περνούσαν ζωή χαρισάμενη!

Όταν έμπαινε ο γιωργάκης έλεγε: «*Α, μπράβο! Εδώ δεν καπνίζετε!*» για να εισπράξει –υποθέτουμε– ως απάντηση τα πιο δουλικά χαμόγελα και τις υποκλίσεις από το προσωπικό του...

Για να επιστρέψουμε στην πεζή πραγματικότητα, το ερώτημα που απασχολεί πολλούς ανθρώπους που είναι προσδεδεμένοι –εξ ανάγκης– με το κράτος και τις τράπεζες (αφού όλες οι αμοιβές και οι συντάξεις καταβάλλονται υποχρεωτικά μέσω τραπεζών) είναι το «*τι γίνεται από εδώ και πέρα*» μέσα από την τρομοκρατική απειλή της de jure στάσης πληρωμών ως «τιμωρία» των «διεθνών αγορών» αν δεν εφαρμοστούν ακόμα σκληρότερα οικονομικά μέτρα.

Υπάρχει ένας άγραφος νόμος στις «διεθνείς σχέσεις» που υπαγορεύει ότι σπάνια επιτυγχάνουν προσπάθειες αναμόρφωσης μιας κοινωνίας (με τις απεχθείς μεθόδους του αναμορφωτηρίου) όταν αυτό είναι ρητή και κατηγορηματική επιταγή «ξένων δυνάμεων» είτε με την μορφή ενός κράτους-εισβολέα, είτε μέσω ταπεινωτικής συνθηκολόγησης ή μέσω των «πιεστικών αγορών που απαιτούν βαθιές και ταχείες μεταρρυθμίσεις σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο». (Ενώ ένας Ηγέτης...)

Όλοι συμφωνούν ότι δεν υπάρχει πιο αποκρουστικό θέαμα από τους ξένους επιτρόπους που κουνούν το δάχτυλο και λένε πώς θα γίνει τί, το δε κωμικοτραγικό θέαμα των πολιτικών που τρέχουν να ικανοποιήσουν τις «Μεγάλες Δυνάμεις» χωρίς όμως και να δυσαρεστήσουν την απαραίτητη κομματική τους πελατεία, είναι ικανό να αχρηστεύσει και τους πιο ισχυρούς προπαγανδιστικούς μηχανισμούς υπέρ των «αλλαγών». Ο καθένας που θα βλέπει τη ζωή του να χειροτερεύει, θα διερωτηθεί το απλό και αυτονόητο «*αλλαγές από ποιόν και για ποιόν, τί και γιατί;*»

Η πιθανότερη κατάληξη είναι η δημιουργία μιας απέραντης «ζώνης χαμηλής έντασης»: το «κεντρικό κράτος» θα παραδίδει μαθήματα αποκέντρωσης της εξουσίας ελέγχοντας μικρούς αλλά καθοριστικούς θύλακες, οι διάφορες συμμορίες (από εγχώριους ή αλλοδαπούς) θα συγκρούονται για τους «ζωτικούς χώρους» τους και οι φιλήσυχοι άνθρωποι θα κρύβονται στα σπίτια τους με το πρώτο σκο-

να ισχυρίζεται κανείς ότι αντιμετωπίζουμε τα αποτελέσματα των νέων διεθνών οικονομικών ισορροπιών και πολύ διαφορετικό να αντιλαμβάνεται τις εξελίξεις ως απόρροια ενός διαδόχου μοντέλου παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Η ενοποιητική διαδικασία συνεχίζει να χαρακτηρίζει το μοντέλο αυτό. Μια διαδικασία που είχε το 1989 ως σύμβολο τη λεγόμενη κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας, αλλά και τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», που συνυπόγραψαν ύστερα από τις επιθέσεις της 11/9 οι πάλαι ποτέ επικεφαλής των «αντιπάλων» στρατοπέδων, δηλαδή το αμερικανικό και ρωσικό κράτος. Μια διαδικασία που επανέφερε τα τύμπανα του πολέμου στο κέντρο της Ευρασίας το 1991 και 2001 με εκτεταμένους βομβαρδισμούς, ενώ το 2003 με την εκστρατεία εκατοντάδων χιλιάδων βορειοαμερικανών (αλλά και χιλιάδων προερχόμενων από τα πρώην ανατολικά κράτη) στρατιωτών σε μια περιοχή, που εδώ και χιλιάδες χρόνια διακυβεύτηκε η ανατολή και η δύση εξ ίσου σημαντικών αυτοκρατοριών.

Έτσι «συμπτωματικά» την στιγμή που το ελλαδικό κράτος βρίσκεται υπό διεθνή οικονομική (μόνο;) κηδεμονία (ΔΝΤ, Ε.Ε., συμφωνίες με κινεζικές εταιρείες για την εκμετάλλευση λιμανιών κ.ά.) εκατοντάδες πολεμικά αεροσκάφη ιταλικά, γαλλικά, αμερικάνικα ακόμα και από το Κατάρ σηκώνονται καθημερινά από τη βάση της Σούδας και βομβαρδίζουν με αποτέλεσμα τη δολοφονία δεκάδων αμάχων στην Λιβύη με πρόσχημα την αντιμετώπιση ενός ακόμα «τρελού» δικτάτορα, ενώ η βόρεια Αφρική συνεχίζει να φλέγεται από άκρη σε άκρη και να συνταράσσεται από αιματηρές εξεγέρσεις. Εξεγέρσεις που, παρ' όλο το δίκαιο όσων ξεσηκώνονται, εξελίσσονται στο εφαλτήριο των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων και των νέων «ευκαιριών» για ανάπτυξη…

Τα οικονομικά μεγέθη, λοιπόν, που προβάλλονται κατά περίπτωση, δεν μοιάζουν παρά με την εικόνα που αντανακλά ένας παραμορφωτικός καθρέπτης. «Έγκλημα» η απογραφή που έκανε η ΝΔ, όταν ανέλαβε το 2004, αποφάνθηκαν στελέχη του Πασοκ. «Έγκλημα» και η απογραφή που έκανε το Πασοκ το 2009, όταν πήρε την σκυτάλη στη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, επανέλαβαν αντίστοιχα στελέχη της ΝΔ. Και την ίδια στιγμή που η παύση πληρωμών είναι αδιαμφισβήτητη εσωτερικά, που οι μεγάλες τράπεζες-δανειστές (στο εσωτερικό και στο εξωτερικό) βρίσκουν το χρόνο και τους τρόπους να μειώσουν και να διαπραγματευτούν την τωρινή χασούρα και τα μελλοντικά νέα κέρδη, όλοι μαζί κοινοβουλευτικοί, εξωκοινοβουλευτικοί αριστεροί και δεξιοί συναγωνίζονται άλλοι σε οικονομίστικα λογίδρια «σωτηρίας», άλλοι σε παιάνες για τη χαμένη εθνική κυριαρχία, και άλλοι σε νοσταλγικές αναπολήσεις της δραχμής.

Αλλά, είπαμε, όσο αποτελούν τα οικονομικά κέρδη και οι ζημιές δείκτες και δεδομένα του καπιταλισμού, άλλο τόσο δεν αρκούν για να εξηγήσουν και να καλύψουν τους συνολικότερους όρους κυριαρχίας και υποδούλωσης των ανθρωπίνων κοινωνιών. Όσο οι ύαινες που ονομάζονται επενδυτές, κάτοχοι και παίκτες τεράστιων χρηματοπιστωτικών κεφαλαίων παραμένουν ύαινες και τίποτα λιγότερο, άλλο τόσο δεν αποτελούν τους μόνους που καταδυναστεύουν τις ανθρώπινες ζωές.

Και είναι πράγματι γυμνοί και αξιοθρήνητοι οι αριστεροί που διαλαλούν τη δήθεν αγωνιστική αναγκαιότητα και κοινωνική απαίτηση περί «λογιστικού ελέγχου του χρέους υπό την πίεση των κινημάτων», που καλούν με μια καταφανώς κάλπικη οργή τον λαό σε εκδηλώσεις «απειθαρχίας και ανυπακοής» για να ορίσει ο «επαναστατημένος» λαός το κούρεμα ενός τμήματος του χρέους, αναγνωρίζοντας τους δανειστές και το ύψος του χρέους που «δικαιούνται»!!!

Τουλάχιστον τα συνδικαλιστικά συμφέροντα που επικαλείται έστω και εκβιαστικά το κράτος, και δεδομένα είναι, και αρκετά για να κρατούν τα σκυλιά δεμένα. Έναν χρόνο μετά την επιβολή του μνημονίου, έναν χρόνο

Ας ξεκινήσουμε και μια φορά από τα φαιδρά. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, γνωστός και ως W.H.O., στο παγκόσμιο συνέδριο υπουργών υγείας στη Μόσχα, βράβευσε, με την ανώτατη διάκριση του οργανισμού, ποιόν άλλον; τον αξέχαστο γιωργάκη παπανδρέου για την σημαντική συνεισφορά του στον αντικαπνιστικό αγώνα. Παραθέτουμε το απόσπασμα του σκεπτικού, που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, μόνο για τον λόγο ότι το ύφος του είναι αν μη τι άλλο αξιοπρόσεχτο: *«ήταν μια σημαντική πράξη πολιτικού θάρρους η επιχειρηματολογία και η σταθερή υποστήριξη εν δυνάμει μη δημοφιλών μέτρων, παρά την αντίδραση οργανωμένων συμφερόντων και σε περίοδο που η ελληνική κυβέρνηση υιοθετούσε μέτρα αυστηρής λιτότητας με σκοπό τη μείωση του δημόσιου χρέους και την έξοδο της χώρας από την οικονομική κρίση»*.

Αυτός ο επαναλαμβανόμενος αόριστος ακούγεται κάπως περίεργα: *«ήταν μια σημαντική πράξη πολιτικού θάρρους»*, *«υιοθετούσε μέτρα αυστηρής λιτότητας»*, κτλ ταιριάζει περισσότερο σε επικήδειο διαπρεπούς πολιτικού ανδρός που δολοφονήθηκε εν μέση οδό από τους αντιπάλους του (δηλαδή τα οργανωμένα συμφέροντα). Αντίθετα, ο ήρωας μας χαίρει άκρας υγείας και έχει ήδη ξεπεράσει το σοκ από το «ναυάγιο της Ύδρας», όταν, σύμφωνα με χαιρεκάκο δημοσίευμα κεντροδεξιάς εφημερίδας, έπαθε βλάβη(!) το κανό και αναγκάστηκε να βουτήξει στη θάλασσα όπου και περισυνελλέγη από σκάφος του Λιμενικού. (Τι ακριβώς σημαίνει «βλάβη» στο απλούστερο και αρχαιότερο πλεούμενο του κόσμου; Εδώ σας θέλω…)

Η αντικαπνιστική διάκριση είναι, όμως, μια πικρή διάκριση, όσο και αν ο γιωργάκης είναι πραγματικός σημαιοφόρος του υγιεινού τρόπου ζωής, για τον απλό λόγο ότι τα περίφημα αντικαπνιστικά μέτρα ψηφίστηκαν μεν με τυμπανοκρουσίες, αλλά δεν εφαρμόζονται πουθενά παρά μόνο στα αντικαπνιστικά «χωριά Ποτέμκιν». Τι είναι αυτά πάλι; Πρόκειται για ένα αθώο κόλπο, κάτι σαν αστείο που έστηναν οι αυλικοί του γιωργάκη όταν επρόκειτο να κάνει την εμφάνιση του στα καλά εστιατόρια της Αθήνας. Ο χώρος άδειαζε εγκαίρως από πελάτες και σταχτοδοχεία και γέμιζε με έμπιστους «πελάτες» που τάχα έτρωγαν ή συζητούσαν, χωρίς, όμως, να καπνίζουν, όπως ακριβώς ο εραστής της Μεγάλης

από την τρομοκρατική απειλή της de jure στάσης πληρωμών ως «τιμωρία» των «διεθνών αγορών» αν δεν εφαρμοστούν ακόμα σκληρότερα οικονομικά μέτρα.

Υπάρχει ένας άγραφος νόμος στις «διεθνείς σχέσεις» που υπαγορεύει ότι σπάνια επιτυγχάνουν προσπάθειες αναμόρφωσης μιας κοινωνίας (με τις απεχθείς μεθόδους του αναμορφωτηρίου) όταν αυτό είναι ρητή και κατηγορηματική επιταγή «Ξένων δυνάμεων» είτε με την μορφή ενός κράτους-εισβολέα, είτε μέσω ταπεινωτικής συνθηκολόγησης ή μέσω των «πιεστικών αγορών που απαιτούν βαθιές και ταχείες μεταρρυθμίσεις σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο». (Ενώ ένας Ηγέτης…)

Όλοι συμφωνούν ότι δεν υπάρχει πιο αποκρουστικό θέαμα από τους ξένους επιτρόπους που κουνούν το δάχτυλο και λένε πώς θα γίνει τί, το δε κωμικοτραγικό θέαμα των πολιτικών που τρέχουν να ικανοποιήσουν τις «Μεγάλες Δυνάμεις» χωρίς όμως και να δυσαρεστήσουν την απαραίτητη κομματική τους πελατεία, είναι ικανό να αχρηστεύσει και τους πιο ισχυρούς προπαγανδιστικούς μηχανισμούς υπέρ των «αλλαγών». Ο καθένας που θα βλέπει τη ζωή του να χειροτερεύει, θα διερωτηθεί το απλό και αυτονόητο «*αλλαγές από ποιόν και για ποιόν, τί και γιατί;*»

Η πιθανότερη κατάληξη είναι η δημιουργία μιας απέραντης «ζώνης χαμηλής έντασης»: το «κεντρικό κράτος» θα παραδίδει μαθήματα αποκέντρωσης της εξουσίας ελέγχοντας μικρούς αλλά καθοριστικούς θύλακες, οι διάφορες συμμορίες (από εγχώριους ή αλλοδαπούς) θα συγκρούονται για τους «ζωτικούς χώρους» τους και οι φιλήσυχοι άνθρωποι θα κρύβονται στα σπίτια τους με το πρώτο σκοτάδι. Μια πρόγευση από το μέλλον μπορούν να λάβουν οι περαστικοί στους δρόμους γύρω από την Ομόνοια και άλλες περιοχές της Αττικής με τα αμέτρητα κρούσματα ληστειών, συμπλοκών, εμπορίου ναρκωτικών και σάρκας.

Ασφαλώς, δεν είναι εύκολο η «χαμηλή ένταση» να μεταβληθεί σε εξέγερση ή (θεός φυλάξοι!) σε πραξικόπημα ή ακόμα και τα δύο, –αν και το τελευταίο το είδαμε ως κατάληξη σε αρκετές από τις πρόσφατες εξεγέρσεις στις αραβικές χώρες–, παρ' ότι τα ευρύτερα συμφέροντα που διακυβεύονται είναι ενδεχόμενο να απαιτούν «σιδερένια πυγμή» και κεντρικές στιβαρές ηγεσίες.

Ενίοτε, η εκλογική διαδικασία είναι αυτή που δίνει διέξοδο στο «ζήτημα της εξουσίας», όταν συνοδεύεται από την «πυγμή» που αναφέραμε. Οι εκλογές του 1934 στη Γερμανία έδωσαν την λύση στην φαυλοκρατία και τη διαφθορά της «δημοκρατίας

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέ-

την αντιμετώπιση ενός ακόμα «τρελού» δικτάτορα, ενώ η βόρεια Αφρική συνεχίζει να φλέγεται από άκρη σε άκρη και να συνταράσσεται από αιματηρές εξεγέρσεις. Εξεγέρσεις που, παρ' όλο το δίκαιο όσων ξεσηκώνονται, εξελίσσονται στο εφαλτήριο των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων και των νέων «ευκαιριών» για ανάπτυξη...

Τα οικονομικά μεγέθη, λοιπόν, που προβάλλονται κατά περίπτωση, δεν μοιάζουν παρά με την εικόνα που αντανακλά ένας παραμορφωτικός καθρέπτης. «Έγκλημα» η απογραφή που έκανε η ΝΔ, όταν ανέλαβε το 2004, αποφάνθηκαν στελέχη του Πασοκ. «Έγκλημα» και η απογραφή που έκανε το Πασοκ το 2009, όταν πήρε την σκυτάλη στη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, επανέλαβαν αντίστοιχα στελέχη της ΝΔ. Και την ίδια στιγμή που η παύση πληρωμών είναι αδιαμφισβήτητη εσωτερικά, που οι μεγάλες τράπεζες-δανειστές (στο εσωτερικό και στο εξωτερικό) βρίσκουν το χρόνο και τους τρόπους να μειώσουν και να διαπραγματευτούν την τωρινή χασούρα και τα μελλοντικά νέα κέρδη, όλοι μαζί κοινοβουλευτικοί, εξωκοινοβουλευτικοί αριστεροί και δεξιοί συναγωνίζονται άλλοι σε οικονομίστικα λογίδρια «σωτηρίας», άλλοι σε παιάνες για τη χαμένη εθνική κυριαρχία, και άλλοι σε νοσταλγικές αναπολήσεις της δραχμής.

Αλλά, είπαμε, όσο αποτελούν τα οικονομικά κέρδη και οι ζημιές δείκτες και δεδομένα του καπιταλισμού, άλλο τόσο δεν αρκούν για να εξηγήσουν και να καλύψουν τους συνολικότερους όρους κυριαρχίας και υποδούλωσης των ανθρωπίνων κοινωνιών. Όσο οι ύαινες που ονομάζονται επενδυτές, κάτοχοι και παίκτες τεράστιων χρηματοπιστωτικών κεφαλαίων παραμένουν ύαινες και τίποτα λιγότερο, άλλο τόσο δεν αποτελούν τους μόνους που καταδυναστεύουν τις ανθρώπινες ζωές.

Και είναι πράγματι γυμνοί και αξιοθρήνητοι οι αριστεροί που διαλαλούν τη δήθεν αγωνιστική αναγκαιότητα και κοινωνική απαίτηση περί «λογιστικού ελέγχου του χρέους υπό την πίεση των κινημάτων», που καλούν με μια καταφανώς κάλπικη οργή τον λαό σε εκδηλώσεις «απειθαρχίας και ανυπακοής» για να ορίσει ο «επαναστατημένος» λαός το κούρεμα ενός τμήματος του χρέους, αναγνωρίζοντας τους δανειστές και το ύψος του χρέους που «δικαιούνται»!!!

Τουλάχιστον τα συνδικαλιστικά συμφέροντα που επικαλείται έστω και εκβιαστικά το κράτος, και δεδομένα είναι, και αρκετά για να κρατούν τα σκυλιά δεμένα. Έναν χρόνο μετά την επιβολή του μνημονίου, έναν χρόνο μετά την δολοφονία των τριών εργαζομένων σε τράπεζα της οδού Σταδίου και ενώ δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές επιχειρούσαν να εισβάλλουν στο κοινοβούλιο.

Και για να τελειώνουμε. Το Μνημόνιο, η Δανειακή Σύμβαση και οι όροι της, ήρθαν, για να θέσουν τους όρους επιβολής των επόμενων δεκαετιών χωρίς να έχουν την προοπτική οι υπήκοοι να παζαρέψουν ούτε τα λίγα ψίχουλα που τους παραχωρούνταν μέχρι τώρα. Οι αυταπάτες, λοιπόν, έχουν σβήσει και θα σβήσουν τελειωτικά και για τους τελευταίους παραπλανημένους.

Η επανάσταση έρχεται καλπάζοντας; Όχι βέβαια. Και θα καθυστερήσει όσο η ατομική επιβίωση θα μπαίνει μπροστά από την κοινωνική αλληλεγγύη, όσο το ήθος και η ανιδιοτέλεια θα θεωρούνται συμπτώματα και εμμονές κάποιων γραφικών αναρχικών και μη, όσο η τεχνική του παζαριού και του συμβιβασμού θα δίνει ανάσες και διεξόδους στην εξουσία και στους παρατρεχάμενους της. Μόνο μέχρι τότε. Όχι για πάντα....

Μάιος 2011

λιτότητας», κτλ ταιριάζει περισσότερο σε επικήδειο διαπρεπούς πολιτικού ανδρός που δολοφονήθηκε εν μέση οδό από τους αντιπάλους του (δηλαδή τα οργανωμένα συμφέροντα). Αντίθετα, ο ήρωας μας χαίρει άκρας υγείας και έχει ήδη ξεπεράσει το σοκ από το «ναυάγιο της Ύδρας», όταν, σύμφωνα με χαιρέκακο δημοσίευμα κεντροδεξιάς εφημερίδας, έπαθε βλάβη(!) το κανό και αναγκάστηκε να βουτήξει στη θάλασσα όπου και περισυνελλέγη από σκάφος του Λιμενικού. (Τι ακριβώς σημαίνει «βλάβη» στο απλούστερο και αρχαιότερο πλεούμενο του κόσμου; Εδώ σας θέλω...)

Η αντικαπνιστική διάκριση είναι, όμως, μια πικρή διάκριση, όσο και αν ο γιωργάκης είναι πραγματικός σημαιοφόρος του υγιεινού τρόπου ζωής, για τον απλό λόγο ότι τα περίφημα αντικαπνιστικά μέτρα ψηφίστηκαν μεν με τυμπανοκρουσίες, αλλά δεν εφαρμόζονται πουθενά παρά μόνο στα αντικαπνιστικά «χωριά Ποτέμκιν». Τι είναι αυτά πάλι; Πρόκειται για ένα αθώο κόλπο, κάτι σαν αστείο που έστηναν οι αυλικοί του γιωργάκη όταν επρόκειτο να κάνει την εμφάνιση του στα καλά εστιατόρια της Αθήνας. Ο χώρος άδειαζε εγκαίρως από πελάτες και σταχτοδοχεία και γέμιζε με έμπιστους «πελάτες» που τάχα έτρωγαν ή συζητούσαν, χωρίς, όμως, να καπνίζουν, όπως ακριβώς ο εραστής της Μεγάλης

τους πιο ισχυρούς προπαγανδιστικούς μηχανισμούς υπέρ των «αλλαγών». Ο καθένας που θα βλέπει τη ζωή του να χειροτερεύει, θα διερωτηθεί το απλό και αυτονόητο *«αλλαγές από ποιόν και για ποιόν, τί και γιατί;»*

Η πιθανότερη κατάληξη είναι η δημιουργία μιας απέραντης «ζώνης χαμηλής έντασης»: το «κεντρικό κράτος» θα παραδίδει μαθήματα αποκέντρωσης της εξουσίας ελέγχοντας μικρούς αλλά καθοριστικούς θύλακες, οι διάφορες συμμορίες (από εγχώριες ή αλλοδαπούς) θα συγκρούονται για τους «ζωτικούς χώρους» τους και οι φιλήσυχοι άνθρωποι θα κρύβονται στα σπίτια τους με το πρώτο σκοτάδι. Μια πρόγευση από το μέλλον μπορούν να λάβουν οι περαστικοί στους δρόμους γύρω από την Ομόνοια και άλλες περιοχές της Αττικής με τα αμέτρητα κρούσματα ληστειών, συμπλοκών, εμπορίου ναρκωτικών και σάρκας.

Ασφαλώς, δεν είναι εύκολο η «χαμηλή ένταση» να μεταβληθεί σε εξέγερση ή (θεός φυλάξοι!) σε πραξικόπημα ή ακόμα και τα δύο, –αν και το τελευταίο το είδαμε ως κατάληξη σε αρκετές από τις πρόσφατες εξεγέρσεις στις αραβικές χώρες–, παρ' ότι τα ευρύτερα συμφέροντα που διακυβεύονται είναι ενδεχόμενο να απαιτούν «σιδερένια πυγμή» και κεντρικές στιβαρές ηγεσίες.

Ενίοτε, η εκλογική διαδικασία είναι αυτή που δίνει διέξοδο στο «ζήτημα της εξουσίας», όταν συνοδεύεται από την «πυγμή» που αναφέραμε. Οι εκλογές του 1934 στη Γερμανία έδωσαν τη λύση στην φαυλοκρατία και τη διαφθορά της «δημοκρατίας της Βαϊμάρης» και των συνεπειών από την ταπεινωτική, για τη γερμανική κοινωνία, συνθήκη των Βερσαλλιών. Ο Χίτλερ, ο νικητής των εκλογών, δεν έχασε το χρόνο του να εξετάζει λογιστικά ποιο ποσοστό του τεράστιου δημόσιου χρέους της Γερμανίας ήταν «απεχθές» ή «νόμιμο». Το διέγραψε ολόκληρο και μάλιστα μονομερώς! Οι τράπεζες εθνικοποιήθηκαν μονομιάς, το ίδιο και τα τραστ και η οικοδόμηση ενός πανίσχυρου και «περήφανου

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 8003

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

«ΑΝΟΜΙΑ», ΔΙΚΤΥΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ...

Είναι γεγονός ότι μια στοιχειωδώς προσεκτική ανάγνωση των συνεχών δημοσιευμάτων περί της «ανομίας, βίας, ασυδοσίας και ατιμωρησίας», που «απειλούν»[1] να διαβρώσουν την ελληνική κοινωνία, - παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες, όσων τα υπογράφουν, να πείσουν ότι κινούνται ορμώμενοι από τα δημοκρατικά τους ...ένστικτα που τάχα προσβάλλονται βάναυσα-, εύκολα μπορεί να οδηγήσει σε μια ουσιώδη προσέγγιση τους.

Θα επαναλάβουμε, κατ' αρχήν, ότι εξακολουθεί να παραμένει ζητούμενο για κάθε εξουσιαστική μερίδα **ο υπολογισμός του βαθμού της απώλειας του κοινωνικού ελέγχου** στις συγκεκριμένες συνθήκες. Φυσικά τα συμπεράσματά τους για τον βαθμό απώλειας του κοινωνικού ελέγχου δεν απορρέουν από τις κρυφές ή φανερές δημοσκοπήσεις, που κατά καιρούς εμφανίζονται και σχολιάζονται δημόσια, εκτός των άλλων, για να επισημοποιηθεί στα μάτια της λεγόμενης κοινής γνώμης το πόρισμα που την «αφορά» (!!!). Η ύπαρξη ή μη κοινωνικών αντιδράσεων, η έκτασή τους ή τα γενικότερα χαρακτηριστικά του κοινωνικού ανταγωνισμού σε τόσο ιδιαίτερες συνθήκες αναμφίβολα δεν αντανακλώνται αποκλειστικά στην εκλογική επιρροή των υπαρχόντων ή υπό κατασκευή κομμάτων, ούτε στην όποια δυναμική θα μπορούσε να έχει μια κυβέρνηση συνεργασίας. Ειδ' άλλως, αν θεωρήσουμε ότι δεν υπάρχουν ασφαλιστικές δικλείδες για τους εξουσιαστές και παρ' όλα αυτά η κοινωνική οργή δεν βρίσκει τρόπους να εκφραστεί, θα έπρεπε να προτείνουμε στους εαυτούς μας τον δρόμο του ...αγνωστικισμού!!!

Γιατί προφανώς οι προβληματισμοί είναι δεδομένοι.

Μ' άλλα λόγια, την στιγμή που δεν μπορεί να εκφραστεί μια μόνιμη εστία κοινωνικής σύγκρουσης με αφορμή τους νέους όρους οικονομικής επιβολής, την στιγμή που το ντόμινο των εξεγέρσεων στην Β. Αφρική συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, η Λιβύη βομβαρδίζεται με την πλήρη συμμετοχή του ελληνικού κράτους και στην Συρία υπάρχουν εκατόμβες νεκρών διαδηλωτών ή αμάχων από τις δυνάμεις ασφαλείας του συριακού κράτους, όχι μόνο δεν σπάζεται ούτε μια τζαμαρία στο κέντρο της Αθήνας, αλλά δεν πραγματοποιείται καν μια διαδήλωση αντίστοιχη των αντιπολεμικών συλλαλητηρίων του 2003. Η ίδια αδυναμία(;) καταγράφηκε ήδη και στην περίπτωση του πυρηνικού «ατυχήματος» στην Φουκουσίμα. Ακριβώς, λοιπόν, την ίδια στιγμή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι η ελληνική κοινωνία βρίσκεται στα πρόθυρα της διάβρωσης από την «ανομία», έτσι όπως αυτή εκδηλώθηκε στην περίοδο της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών, στην περίπτωση της Κερατέας, σε ομιλίες σε πανεπιστημιακούς χώρους (βλ. περίπτωση Γούτσον) ή στις δεκάδες περιπτώσεις προπηλακισμού πολιτικών.

Έχουμε, λοιπόν, «απουσία του κράτους», «ακυβερνησία» άλλωστε στα πλαίσια μιας «νέας, άτυπης ευέλικτης μορφής δημοκρατίας».

Έτσι «**η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης φαίνεται να υπονομεύει την κοινωνική συνοχή και να αφαιρεί από το κράτος έναν ολοένα αυξανόμενο αριθμό λειτουργιών, αναθέτοντάς τες σε περιφερειακές, σε σχέση με το κράτος, ομάδες με αδύναμες θεσμικές δομές, καθώς και σε διεθνείς οργανισμούς λειτουργικής φύσεως. Πίσω από αυτές τις ανακατατάξεις αναδύεται η εξουσία των ομάδων, των δικτύων που συνδέουν άτομα, κοινωνικές λειτουργίες και κοινωνικούς θεσμούς, ενώ ταυτόχρονα με την επικοινωνιακή τους δράση προωθούν την επιβεβαίωση του κύρους του ατόμου**».[3]

Επομένως, **τα κάθε λογής Δίκτυα δεν συγκροτούν κάποιου είδους ασπίδα απέναντι στην κεντρική εξουσία**, όμοια με εκείνη που προσέφεραν παλαιότερα οι κοινότητες στα μέλη τους πριν αλωθούν από το κράτος, αφού η λειτουργία τους συχνά πυκνά διαπερνά τις τυπικές κρατικές οργανώσεις και μορφώματα καθώς και επιχειρήσεις. **Όσο για την διασπορά της πολιτικής δύναμης, που αναλογεί σε ένα Δίκτυο, αυτή μπορεί να μειώνει την συσσώρευση της σε μια ιεραρχική πυραμίδα, αλλά φυσικά διατηρεί στο ακέραιο την εξουσία, που απλά έχει επιμερισθεί.**

Χαρακτηριστική είναι η αναγνώριση και η δέουσα στήριξη εκ μέρους της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς στην ανάπτυξη 6 θεματικών Δικτύων που στο καθένα συμμετέχουν δεκάδες οργανώσεις (τα στοιχεία είναι μόλις του 2000): 1. Εθελοντισμός και φυσικό περιβάλλον (32 Οργανώσεις), 2. Δημοτικά και Νομαρχιακά Συμβούλια Νεολαίας (15 Οργανώσεις), 3. Πολιτιστικό Δίκτυο Νεότητας (55 Οργανώσεις), 4. Δίκτυο Ελληνικών Οργανώσεων Νεολαίας στην Πορεία για την Ενωμένη Ευρώπη (17 Οργανώσεις), 5. Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων (53 Οργανώσεις -, 64 το

στην περίπτωση της απεργίας εκατοντάδων μεταναστών, αλλά θα σημειώσουμε και **ανάλογες περιπτώσεις που αφορούν τον χώρο των φυλακών**, έτσι όπως εξελίχθηκαν κινητοποιήσεις με αφορμή την αποχή των κρατουμένων από το συσσίτιο.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στον περί «ανομίας» λόγο. Κοινός παρανομαστής όσων επιμένουν να κινδυνολογούν[5] περί «ανομίας», όσων παρανομούν ασκώντας βία είτε σε πανεπιστημιακούς χώρους, είτε επιτιθέμενοι σε πολιτικούς, είτε πρόκειται για πολιτικούς που πήραν μίζες, **είναι η «ανάγκη» πάταξης του φαινομένου της ατιμωρησίας**. Μ' άλλα λόγια, περιγράφεται ένας κοινωνικός χώρος που καλλιεργεί ή συναινεί στις εκφράσεις βίας είτε επειδή έχει στα γονίδια του την ανυποταξία και την αντίθεση με οποιαδήποτε κρατική συγκρότηση, είτε επειδή κάτι τέτοιο έχει να κάνει με τα συμφέροντα των τοπικών κοινωνιών, είτε επειδή ένα μεγάλο του τμήμα συνδέεται πελατειακά μέσω των διορισμών στο δημόσιο, και όχι μόνο, με «διεφθαρμένους» πολιτικούς και κόμματα. Όσο για τις ρίζες αυτού του φαινομένου, αναφέρεται -που και πού- ότι ξεκινούν από την περίοδο της τουρκοκρατίας, περνούν από τα χρόνια που επιβλήθηκε η τελευταία στρατιωτική δικτατορία στον ελλαδικό χώρο και από εκεί φθάνουν έως την περίοδο που διανύουμε.

Όπως είναι γνωστό, «Ανομία» προσδιορίζεται **μια κατάσταση η οποία χαρακτηρίζεται, είτε από την ανυπαρξία νόμων, είτε από την μη τήρηση του υπάρχοντος νομικού πλαισίου, που έχει θεσπιστεί από την κατά περίπτωση συγκροτημένη εξουσία. Ο Αριστοτέλης, στην Ρητορική του, αναφέρει πως σε τίποτα δεν διαφέρει ένας νόμος, όταν δεν εφαρμόζεται, από το να μην υπάρχει, ενώ ο Μένανδρος ταυτίζει τον κακό νόμο με την ανομία.**

Ο Ρόμπερτ Κ. Μέρτον (κοινωνιολόγος 1910-2003), επε-

«ΑΝΟΜΙΑ», ΔΙΚΤΥΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ...

εκτός των άλλων, για να επισημοποιηθεί στα μάτια της λεγόμενης κοινής γνώμης το πόρισμα που την «αφορά» (!!!). Η ύπαρξη ή μη κοινωνικών αντιδράσεων, η έκτασή τους ή τα γενικότερα χαρακτηριστικά του κοινωνικού ανταγωνισμού σε τόσο ιδιαίτερες συνθήκες αναμφίβολα δεν αντανακλώνται αποκλειστικά στην εκλογική επιρροή των υπαρχόντων ή υπό κατασκευή κομμάτων, ούτε στην όποια δυναμική θα μπορούσε να έχει μια κυβέρνηση συνεργασίας. Ειδ' άλλως, αν θεωρήσουμε ότι δεν υπάρχουν ασφαλιστικές δικλείδες για τους εξουσιαστές και παρ' όλα αυτά η κοινωνική οργή δεν βρίσκει τρόπους να εκφραστεί, θα έπρεπε να προτείνουμε στους εαυτούς μας τον δρόμο του ...αγνωστικισμού!!!

Γιατί προφανώς οι προβληματισμοί είναι δεδομένοι.

Μ' άλλα λόγια, την στιγμή που δεν μπορεί να εκφραστεί μια μόνιμη εστία κοινωνικής σύγκρουσης με αφορμή τους νέους όρους οικονομικής επιβολής, την στιγμή που το ντόμινο των εξεγέρσεων στην Β. Αφρική συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, η Λιβύη βομβαρδίζεται με την πλήρη συμμετοχή του ελληνικού κράτους και στην Συρία υπάρχουν εκατόμβες νεκρών διαδηλωτών ή αμάχων από τις δυνάμεις ασφαλείας του συριακού κράτους, όχι μόνο δεν σπάζεται ούτε μια τζαμαρία στο κέντρο της Αθήνας, αλλά δεν πραγματοποιείται καν μια διαδήλωση αντίστοιχη των αντιπολεμικών συλλαλητηρίων του 2003. Η ίδια αδυναμία(;) καταγράφηκε ήδη και στην περίπτωση του πυρηνικού «ατυχήματος» στην Φουκουσίμα. Ακριβώς, λοιπόν, την ίδια στιγμή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι η ελληνική κοινωνία βρίσκεται στα πρόθυρα της διάβρωσης από την «ανομία», έτσι όπως αυτή εκδηλώθηκε στην περίοδο της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών, στην περίπτωση της Κερατέας, σε ομιλίες σε πανεπιστημιακούς χώρους (βλ. περίπτωση Γουώτσον) ή στις δεκάδες περιπτώσεις προπηλακισμού πολιτικών.

Έχουμε, λοιπόν, «απουσία του κράτους», «ακυβερνησία», αδυναμία των θεσμών στην διαχείριση «κρίσεων», «εκρηκτικά φαινόμενα ανομίας»;

Το ψεύδος περί του υποτιθέμενου κινδύνου για την κοινωνία -που προέρχεται από την «ανομία»- και οι πραγματικές επιδιώξεις όσων το θέτουν γίνονται φανερές ιδιαίτερα στην περίπτωση της απεργίας πείνας των μεταναστών.

Εδώ, το μοντέλο ενός Δικτύου κομμάτων, κινημάτων, κοινωνικών οργανώσεων, πολιτικών ομάδων και πολιτών λειτούργησε υποδειγματικά στην από καιρό αναγνωρισμένη και οριοθετημένη «νέα δημόσια σφαίρα» στον λεγόμενο, δηλαδή, «ενδιάμεσο χώρο» ανάμεσα στο κράτος, την κοινωνία και την αγορά. Σ' αυτόν ακριβώς τον «ενδιάμεσο χώρο» τα Δίκτυα έρχονται να αντιπροσωπεύσουν κοινωνικές δυνάμεις ενίοτε αποκλεισμένες από το πολιτικό σκηνικό, αναπληρώνοντας έτσι και διεκδικώντας τμήματα ευθύνης και εξουσίας του κράτους. Η συγκρότηση και η λειτουργία αυτών των Δικτύων[2] εντάσσεται εδώ και χρόνια μοια με εκείνη που προσέφεραν παλαιότερα οι κοινότητες στα μέλη τους πριν αλωθούν από το κράτος, αφού η λειτουργία τους συχνά πυκνά διαπερνά τις τυπικές κρατικές οργανώσεις και μορφώματα καθώς και επιχειρήσεις. **Όσο για την διασπορά της πολιτικής δύναμης, που αναλογεί σε ένα Δίκτυο, αυτή μπορεί να μειώνει την συσσώρευσή της σε μια ιεραρχική πυραμίδα, αλλά φυσικά διατηρεί στο ακέραιο την εξουσία, που απλά έχει επιμερισθεί.**

Χαρακτηριστική είναι η αναγνώριση και η δέουσα στήριξη εκ μέρους της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς στην ανάπτυξη 6 θεματικών Δικτύων που στο καθένα συμμετέχουν δεκάδες οργανώσεις (τα στοιχεία είναι μόλις του 2000): 1. Εθελοντισμός και φυσικό περιβάλλον (32 Οργανώσεις), 2. Δημοτικά και Νομαρχιακά Συμβούλια Νεολαίας (15 Οργανώσεις), 3. Πολιτιστικό Δίκτυο Νεότητας (55 Οργανώσεις), 4. Δίκτυο Ελληνικών Οργανώσεων Νεολαίας στην Πορεία για την Ενωμένη Ευρώπη (17 Οργανώσεις), 5. Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων (53 Οργανώσεις -, 64 το 2011), 6. Δίκτυο Ελληνικών μη Κυβερνητικών οργανώσεων Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης (23 Οργανώσεις).

Και αν το κράτος έχει αγγίξει τα όρια των ικανοτήτων του για κάθε είδους κοινωνικές ενσωματώσεις, η λειτουργία των Δικτύων αποδεικνύει περίτρανα την στενή συνάφεια πολιτικής καθοδήγησης και κοινωνικής ενσωμάτωσης, που ενδυναμώνεται από την συγκρότηση και προβολή του **«εσωτερικού» πολιτισμού** των συμμετεχόντων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση **«το δίκτυο των εθελοντικών κυρίως οργανώσεων μπορεί να λειτουργήσει ως εναλλακτική πρόταση στον περιορισμό της ανομίας, της αλλοτρίωσης, της κοινωνικής παθογένειας. Σε αυτήν την περίπτωση τα δίκτυα δεν ταυτίζονται με το περιθωριακό, το Άλλο, το νέο τρόπο έκφρασης, εφόσον μπορούν να χειριστούν αποτελεσματικά και να δράσουν ευέλικτα σε απρόβλεπτες περιστάσεις στις οποίες δεν μπορεί να ανταπεξέλθει το κράτος ή η αγορά».**[4] Αναφερθήκαμε προηγουμένως να κάνει με τα συμφέροντα των τοπικών κοινωνιών, είτε επειδή ένα μεγάλο του τμήμα συνδέεται πελατειακά μέσω των διορισμών στο δημόσιο, και όχι μόνο, με «διεφθαρμένους» πολιτικούς και κόμματα. Όσο για τις ρίζες αυτού του φαινομένου, αναφέρεται -που και που- ότι ξεκινούν από την περίοδο της τουρκοκρατίας, περνούν από τα χρόνια που επιβλήθηκε η τελευταία στρατιωτική δικτατορία στον ελλαδικό χώρο και από εκεί φθάνουν έως την περίοδο που διανύουμε.

Όπως είναι γνωστό, «Ανομία» προσδιορίζεται **μια κατάσταση η οποία χαρακτηρίζεται, είτε από την ανυπαρξία νόμων, είτε από την μη τήρηση του υπάρχοντος νομικού πλαισίου, που έχει θεσπιστεί από την κατά περίπτωση συγκροτημένη εξουσία. Ο Αριστοτέλης, στην Ρητορική του, αναφέρει πως σε τίποτα δεν διαφέρει ένας νόμος, όταν δεν εφαρμόζεται, από το να μην υπάρχει, ενώ ο Μένανδρος ταυτίζει τον κακό νόμο με την ανομία.**

Ο Ρόμπερτ Κ. Μέρτον (κοινωνιολόγος 1910-2003), επεξεργαζόμενος την έννοια της ανομίας, υποστήριζε πως οι εντάσεις, οι αντιθέσεις, οι διαμάχες και οι συγκρούσεις μέσα στο «κοινωνικό κατασκεύασμα» είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Επεσήμανε δε, ότι **«όταν ένα σύστημα αξιών εκθειάζει, σχεδόν πάνω από όλα, ορισμένα κοινά σημεία επιτυχίας για τον πληθυσμό στο σύνολό του, ενώ παράλληλα η αυστηρότητα αυτού του κοινωνικού κατασκευάσματος περιορίζει ή εξαλείφει εντελώς την πρόσβαση στα παραδεκτά μέσα κατάκτησης αυτών των σημείων για ένα σημαντικό μέρος του ίδιου πληθυσμού, τότε η αντικοινωνική συμπεριφορά εμφανίζεται σε μεγάλο βαθμό»**. Κατ' αυτήν την άποψη, λοιπόν, ο βαθμός πρόσβασης των ατόμων στη χρησιμοποίηση θεσμικά συμβατών μέσων για την εξασφάλιση της «επιτυχίας», που έχει τεθεί ως πρότυπο ζωής, καθορίζει την πρόκληση ή μη της ανομίας.

συνέχεια στη σελίδα 4

κράτους» έγινε καθήκον για την πλειοψηφία των γερμανών.

πούς της «λαϊκής οικονομίας» χωρίς να γίνει σύρραξη;

χόμενες, συνειδητοποιούν την ανάγκη της πατριωτικής ευθύνης, να το πω έτσι, να σω-

«Και τ' όνειρο μου, αν ποτέ τα καταφέρω, είναι να γυρίσω στο σύστημα κλειστής οικια-

σφαλείας του συριακού κράτους, όχι μόνο δεν σπάζεται ούτε μια τζαμαρία στο κέντρο της Αθήνας, αλλά δεν πραγματοποιείται καν μια διαδήλωση αντίστοιχη των αντιπολεμικών συλλαλητηρίων του 2003. Η ίδια αδυναμία(;) καταγράφηκε ήδη και στην περίπτωση του πυρηνικού «ατυχήματος» στην Φουκουσίμα. Ακριβώς, λοιπόν, την ίδια στιγμή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι η ελληνική κοινωνία βρίσκεται στα πρόθυρα της διάβρωσης από την «ανομία», έτσι όπως αυτή εκδηλώθηκε στην περίοδο της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών, στην περίπτωση της Κερατέας, σε ομιλίες σε πανεπιστημιακούς χώρους (βλ. περίπτωση Γουώτσον) ή στις δεκάδες περιπτώσεις προπηλακισμού πολιτικών.

Έχουμε, λοιπόν, «απουσία του κράτους», «ακυβερνησία», αδυναμία των θεσμών στην διαχείριση «κρίσεων», «εκρηκτικά φαινόμενα ανομίας»;

Το ψεύδος περί του υποτιθέμενου κινδύνου για την κοινωνία -που προέρχεται από την «ανομία»- και οι πραγματικές επιδιώξεις όσων το θέτουν γίνονται φανερές ιδιαίτερα στην περίπτωση της απεργίας πείνας των μεταναστών.

Εδώ, το μοντέλο ενός Δικτύου κομμάτων, κινημάτων, κοινωνικών οργανώσεων, πολιτικών ομάδων και πολιτών λειτούργησε υποδειγματικά στην από καιρό αναγνωρισμένη και οριοθετημένη «νέα δημόσια σφαίρα» στον λεγόμενο, δηλαδή, «ενδιάμεσο χώρο» ανάμεσα στο κράτος, την κοινωνία και στην αγορά. Σ' αυτόν ακριβώς τον «ενδιάμεσο χώρο» τα Δίκτυα έρχονται να αντιπροσωπεύσουν κοινωνικές δυνάμεις ενίοτε αποκλεισμένες από το πολιτικό σκηνικό, αναπληρώνοντας έτσι και διεκδικώντας τμήματα ευθύνης και εξουσίας του κράτους. Η συγκρότηση και η λειτουργία αυτών των Δικτύων[2] εντάσσεται εδώ και χρόνια **για την διασπορά της πολιτικής δύναμης, που αναλογεί σε ένα Δίκτυο, αυτή μπορεί να μειώνει την συσσώρευσή της σε μια ιεραρχική πυραμίδα, αλλά φυσικά διατηρεί στο ακέραιο την εξουσία, που απλά έχει επιμερισθεί.**

Χαρακτηριστική είναι η αναγνώριση και η δέουσα στήριξη εκ μέρους της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς στην ανάπτυξη 6 θεματικών Δικτύων που στο καθένα συμμετέχουν δεκάδες οργανώσεις (τα στοιχεία είναι μόλις του 2000): 1. Εθελοντισμός και φυσικό περιβάλλον (32 Οργανώσεις), 2. Δημοτικά και Νομαρχιακά Συμβούλια Νεολαίας (15 Οργανώσεις), 3. Πολιτιστικό Δίκτυο Νεότητας (55 Οργανώσεις), 4. Δίκτυο Ελληνικών Οργανώσεων Νεολαίας στην Πορεία για την Ενωμένη Ευρώπη (17 Οργανώσεις), 5. Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων (53 Οργανώσεις -, 64 το 2011), 6. Δίκτυο Ελληνικών μη Κυβερνητικών οργανώσεων Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης (23 Οργανώσεις).

Και αν το κράτος έχει αγγίξει τα όρια των ικανοτήτων του για κάθε είδους κοινωνικές ενσωματώσεις, η λειτουργία των Δικτύων αποδεικνύει περίτρανα την στενή συνάφεια πολιτικής καθοδήγησης και κοινωνικής ενσωμάτωσης, που ενδυναμώνεται από την συγκρότηση και προβολή του **«εσωτερικού» πολιτισμού** των συμμετεχόντων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση «**το δίκτυο των εθελοντικών κυρίως οργανώσεων μπορεί να λειτουργήσει ως εναλλακτική πρόταση στον περιορισμό της ανομίας, της αλλοτρίωσης, της κοινωνικής παθογένειας. Σε αυτήν την περίπτωση τα δίκτυα δεν ταυτίζονται με το περιθωριακό, το Άλλο, το νέο τρόπο έκφρασης, εφόσον μπορούν να χειριστούν αποτελεσματικά και να δράσουν ευέλικτα σε απρόβλεπτες περιστάσεις στις οποίες δεν μπορεί να ανταπεξέλθει το κράτος ή η αγορά**».[4] Αναφερθήκαμε προηγουμένως φαινομένου, αναφέρεται -που και που- ότι ξεκινούν από την περίοδο της τουρκοκρατίας, περνούν από τα χρόνια που επιβλήθηκε η τελευταία στρατιωτική δικτατορία στον ελλαδικό χώρο και από εκεί φθάνουν έως την περίοδο που διανύουμε.

Όπως είναι γνωστό, «Ανομία» προσδιορίζεται **μια κατάσταση η οποία χαρακτηρίζεται, είτε από την ανυπαρξία νόμων, είτε από την μη τήρηση του υπάρχοντος νομικού πλαισίου, που έχει θεσπιστεί από την κατά περίπτωση συγκροτημένη εξουσία. Ο Αριστοτέλης, στην Ρητορική του, αναφέρει πως σε τίποτα δεν διαφέρει ένας νόμος, όταν δεν εφαρμόζεται, από το να μην υπάρχει, ενώ ο Μένανδρος ταυτίζει τον κακό νόμο με την ανομία.**

Ο Ρόμπερτ Κ. Μέρτον (κοινωνιολόγος 1910-2003), επεξεργαζόμενος την έννοια της ανομίας, υποστήριζε πως οι εντάσεις, οι αντιθέσεις, οι διαμάχες και οι συγκρούσεις μέσα στο «κοινωνικό κατασκεύασμα» είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Επεσήμανε δε, ότι «**όταν ένα σύστημα αξιών εκθειάζει, σχεδόν πάνω από όλα, ορισμένα κοινά σημεία επιτυχίας για τον πληθυσμό στο σύνολό του, ενώ παράλληλα η αυστηρότητα αυτού του κοινωνικού κατασκευάσματος περιορίζει ή εξαλείφει εντελώς την πρόσβαση στα παραδεκτά μέσα κατάκτησης αυτών των σημείων για ένα σημαντικό μέρος του ίδιου πληθυσμού, τότε η αντικοινωνική συμπεριφορά εμφανίζεται σε μεγάλο βαθμό**». Κατ' αυτήν την άποψη, λοιπόν, ο βαθμός πρόσβασης των ατόμων στη χρησιμοποίηση θεσμικά συμβατών μέσων για την εξασφάλιση της «επιτυχίας», που έχει τεθεί ως πρότυπο ζωής, καθορίζει την πρόκληση ή μη της ανομίας.

συνέχεια στη σελίδα 4

κράτους» έγινε καθήκον για την πλειοψηφία των γερμανών.

Κατά κάποιο τρόπο, οι πολιτικοί σχηματισμοί, ακόμα και οι πιο φαιδροί, προσπαθούν, με όσα μέσα διαθέτουν, να αποδράσουν από την πραγματικότητα που αναμένεται να είναι ιδιαίτερα σκληρή για την πολιτική επιβίωση αρκετών «προστατευομένων ειδών» της περίφημης Μεταπολίτευσης.

Το ΚΚΕ έχει ήδη συντάξει κυβερνητικό πρόγραμμα, την περίφημη «λαϊκή οικονομία», κάνει όμως το λάθος να το περιγράψει.

Οι αυτοκαταστροφικές του πρακτικές συνεχίζονται αφού κηρύττει την «απειθαρχία» και την «ανυπακοή». Μα γίνεται χωρίς πειθαρχεία και υπακοή, να περιμένουν χιλιάδες στην ουρά για να γευτούν τους καρπούς της «λαϊκής οικονομίας» χωρίς να γίνει σύρραξη;

Ο Αλέξης Τσίπρας, με το τσουλούφι του Τεν-Τεν, δεν διαθέτει έτοιμο πρόγραμμα, έχει, όμως, σαν όπλο την ακατάσχετη φλυαρία επί παντός του επιστητού. Και το σημαντικότερο: τη διάθεση να απαρνηθεί την οκνηρία και τις ανέσεις που προσφέρει το ελάχιστο ποσοστό εισόδου στο Κοινοβούλιο και να αναλάβει κυβερνητικές ευθύνες μέσα σε *«ένα νέο συνασπισμό εξουσίας που θα προκύψει από ένα πλατύ κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο, από τα αριστερά της Αριστεράς ως την αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας. Κι εκεί, εμείς δεν οριοθετούμε και δεν βγάζουμε απ' έξω ακόμα και δυνάμεις που από τον χώρο της λαϊκής Δεξιάς προερχόμενες, συνειδητοποιούν την ανάγκη της πατριωτικής ευθύνης, να το πω έτσι, να σωθεί η χώρα, να σωθεί η οικονομία, να σωθεί η κοινωνία».*

Δεν ξέρουμε πως θα ονομαστεί αυτό το τέρας που θα προκύψει, αλλά θα έχει πολύ ενδιαφέρον να το δούμε.

Και πως θα δουλέψει;

Μέσα σε 51 λέξεις, ακριβώς, ο Γαρουφαλή (Φαήλος) Κρανιδιώτης, γνήσιος πολεμιστής της Δεξιάς, περιγράφει έναν ανδροπρεπή, σχεδόν δωρικό τρόπο ζωής μέσα από την ιστοσελίδα antinews και υποσημείωσαν την ιαχή του κινηματογραφικού Λεωνίδα: *«What we do now echoes in eternity» (ό,τι κάνουμε τώρα, αντηχεί στην αιωνιότητα).*

«Και τ' όνειρο μου, αν ποτέ τα καταφέρω, είναι να γυρίσω στο σύστημα κλειστής οικιακής αγροτικής οικονομίας των προπατόρων μου, κάνοντας το πιο οργανωμένο κι αποτελεσματικό. Εργασία, αυτάρκεια, Ελευθερία. Ένα κτήμα, όπου να 'χω μόνο τρεις «δικονομικές» προθεσμίες: να οργώσω, να σπείρω, να θερίσω.

Άλογο, αλέτρι, σκύλο και ντουφέκι. Και Σημαία».

Και παρ' ολίγον να συγκινηθούμε!!

Με τις υγείες μας!

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

Το συστατικό, όμως, αυτό δεν αποτελεί παρά ένα μόνο από τα στοιχεία ενός εκρηκτικού μείγματος, που δημιουργείται μέρα με την μέρα στις συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες του ελλαδικού χώρου. Οι σώφρονες και οι διάφοροι μπιστικοί του πολιτικού συστήματος γνωρίζουν καλά ότι οι εθνικιστικές φωνές, που ακούγονται από μερίδα της διανόησης, που εξ ίσου προβάλλεται από τα ΜΜΕ, κερδίζουν ακροατήριο ανάμεσα σε ένα πλήθος ανθρώπων -από διάφορα κοινωνικά στρώματα- που ουδέποτε απεμπόλησε την εθνική του ταυτότητα με την οποία άλλωστε είχε μπολιαστεί δεόντως από τους κρατούντες.

Ο αριστεροδεξιός εθνικισμός [από την Σακοράφα[6] μέχρι τον Μίκη Θεοδωράκη[7] και τον Τσίπρα[8]] χαρακτηρίζει ήδη «ατιμωτικές» τις συμφωνίες της πολιτικής ελίτ να «βάλει υποθήκη για τον δανεισμό της την ίδια την εδαφική ακεραιότητα», γεγονός που εξισώνεται με την ραγιάδικη εξάρτηση και την συλλογική ατίμωση, αφού έχει παραχωρηθεί το δικαίωμα στους δανειστές να «κατασχέσουν την γη, τα μνημεία τού άλλοτε πολιτισμού, τις πηγές ενέργειας, και τις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας» σε περίπτωση μη αποπληρωμής. Παραπέμπουν, μ' άλλα λόγια, στο σχετικό κείμενο της Δανειακής σύμβασης, όπου αναφέρεται σχετικά ότι: **«Ούτε ο Δανειολήπτης (το ελληνικό κράτος) ούτε τα περιουσιακά του στοιχεία έχουν ασυλία λόγω εθνικής κυριαρχίας ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο σε περίπτωση: δίκης, κατάσχεσης (συντηρητικής ή αναγκαστικής) είτε αναγκαστικής εκτέλεσης και σε οποιαδήποτε περίπτωση άλλης ενέργειας ή διαδικασίας σχετικά με τη Σύμβαση»**.

Θα επισημάνουμε ότι η «εθνική ατίμωση» και η «ανάγκη υπέρβασης της εθνικής κατάθλιψης», όπως προβάλλεται από τον αριστεροδεξιό εθνικισμό, έρχεται μόλις επτά χρόνια μετά από τις μεγαλειώδεις φιέστες των Ολυμπιακών αγώνων το 2004, από τις οποίες, μάλλον, το μόνο κοινό στοιχείο που έχει μείνει είναι η προβολή της εθνικής ανάτασης μέσω της αρχαιολατρείας... Γνωμερίδες ότι τα λογίδρια περί «εθνικής ντροπής και δυστυχίας» θα πυροδοτήσουν αργά ή γρήγορα και την αντίστοιχη βία, είτε με συγκροτημένο τρόπο είτε όχι, αλλά σίγουρα με ξεκάθαρα ιδεολογικό προσανατολισμό.

Έτσι, όπως φαίνεται, η πάταξη, του «φαινομένου» των προπηλακισμών ενάντια σε πολιτικούς δεν είναι για την ώρα το ζητούμενο για τους εξουσιαστές, όπως αποδείχθηκε και από την περίπτωση του Χατζηδάκη, όπου παρ' όλο που οι επιτιθέμενοι είχαν ακάλυπτα τα πρόσωπα δεν διώχθηκαν ποινικά, είτε για να μην πριμοδοτηθεί ο πολιτικός χώρος που ανήκουν, είτε για να μην ηρωοποιηθούν περαιτέρω. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, άλλωστε, ότι πλην της περίπτωσης Χατζηδάκη, για την ώρα, δεν έχει ανοίξει ρουθούνι στην εκδήλωση παρόμοιων καταστάσεων. Ο προσανατολισμός της κυβερνητικής διαχείρισης, όπως τουλάχιστον εκφράστηκε από τον Πάγκαλο, είναι η χρέωση του φαινομένου σε ένα πολιτικό φορέα στον οποίο επιρρίπτονται ουσιαστικά και οι ευθύνες των οργανωμένων προπηλακισμών.

Είναι, λοιπόν, δεδομένο όσον αφορά τις επιθέσεις σε πολιτικούς ότι έχουν εξασφαλίσει εκ των προτέρων την συναίνεση σημαντικότατων κοινωνικών κομματιών, ενώ **χοντας ανά χείρας μια υποσχετική «νίκη» ανάλογη αυτής των απεργών μεταναστών της Υπατίας...**

Είναι, επίσης, αλήθεια ότι ένα μέρος των ΜΜΕ αποβλέποντας στην στήριξη και την ενδυνάμωση των εναλλακτικών «λύσεων», που θα ανανεώσουν το πολιτικό προσωπικό, προβάλλει δεόντως τις προαναφερόμενες επιθέσεις ενάντια σε πολιτικούς. Σημειωτέον, ότι οι δεκάδες, αυθόρμητοι ή μη, προπηλακισμοί πολιτικών πλαισιώθηκαν γρήγορα και από διαδηλώσεις που οργανώθηκαν από πρωτοβουλίες πολιτών έξω από τα σπίτια λόγου χάρη του Καραμανλή, του Τσοχατζόπουλου ή του Σημίτη, όπου, όμως, σε καμία περίπτωση τα πράγματα δεν εκτραχύνθηκαν. Το πολιτικό κενό, όμως, εκπροσώπησης της κοινωνικής οργής απέναντι στους «διεφθαρμένους» ή χαρακτηρισμένους ως υπεύθυνους για την «κρίση» και την «εθνική κατάντια», πολιτικούς φάνηκε έστω πρόσκαιρα να γεμίζει. Μ' άλλα λόγια, και δεδομένης της διαρροής περίπου ενός εκατομμυρίου ψηφοφόρων, μόνο από την εκλογική δεξαμενή του Πασοκ στις τελευταίες δημοτικές εκλογές, η κοινωνική ρευστότητα φαίνεται να αντιμετωπίζεται με «ανεξάρτητες» κινήσεις πολιτών τύπου ΣΠΙΘΑ, με ανώδυνες κινητοποιήσεις έξω από τα σπίτια πολιτικών, και χειραγωκοινωνικών οργανώσεων όσο και στη λογική των πολιτικών οργανώσεων που δίνουν τον τόνο στην λειτουργία του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ. Η εμμονή της αναγωγής όλων των κοινωνικών αντιθέσεων στον άξονα Αριστερά - Δεξιά, ο κεντρικά εκφερόμενος πολιτικός λόγος του Φόρουμ και τα θέματα που αυτό καλύπτει, και κυρίως οι έντονα γραφειοκρατικές και χρονοβόρες διαδικασίες δημιουργούν ένα περιβάλλον καθόλου ευνοϊκό για τη συμμετοχή μη πολιτικών οργανώσεων. Εμφανής δε είναι και η αδυναμία πολλών συνιστωσών του κινήματος να κατανοήσουν την ακριβή έννοια του Φόρουμ, αντιλαμβανόμενές το ως μαζικό χώρο απεύθυνσης ή, χειρότερα, ως οργάνωση». (http://www.neolaiasyn.gr/theseis.php?id=203).

3. Δίκτυα και Νέες Συλλογικότητες, Χ. Στέρτσος, Εμείς και οι Άλλοι

4. Δίκτυα και Νέες Συλλογικότητες, ό.π.

5. «Το κτήνος του λαϊκισμού και της βίας θεριεύει, όποτε μυρίζεται κενό ηγεσίας και κοινωνική αναστάτωση. Οι οπαδοί του σηκώνουν παντιέρα και μιλούν μια ακατάληπτη γλώσσα, αναφέρονται σε «ξένη κατοχή» και λαϊκίζουν ασύστολα, αλλά καλύπτουν ένα κενό». Καθημερινή 17-4-2011 Α. Παπαχελάς

6. «Ντροπή νιώθω ως βουλευτής και ταυτόχρονα ως πολίτης αυτής της χώρας, όταν χιλιάδες χρόνια αγώνων, εξεγέρσεων, επαναστάσεων, εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων συνθλίβονται από μια ομάδα, ξένη και ντόπια. Από μια ομάδα που μετατρέπει τον πολίτη σε υπήκοο, που μετατρέπει... τις παραγωγικές δυνάμεις της χώρας μας σε απέραντο σκλαβοπάζαρο, που μετατρέπει τον πλούτο της πατρίδας μας σε περιουσιακό στοιχείο αποπληρωμής, που τολμά και αστειεύεται με τον Παρθενώνα και το Σούνιο, αφού είναι τα μόνα που μας επιτρέπουν να μας απομείνουν.

Ντροπή και Οργή για αυτήν την αποκάλυπτη εκτροπή. Εκτροπή της δικαιοσύνης που έχει μετατραπεί σε έκτακτο απεργοδικείο. Εκτροπή της δημοκρατίας που απαγορεύει τις συναθροίσεις άνω των τριών. Εκτροπή της πληροφόρησης που σπεκουλάρει στη Μαρφίν, αλλά δεν επιτρέπεται που στο ψεκασμένο από χημικά πρόσωπο του Μανώλη Γλέζου κηδεύεται η αντίσταση.

Εκτροπή του κοινοβουλευτισμού που δίνει εν λευκώ εξουσία στον υπουργό Οικονομικών να υπογράφει ό,τι θέλει. Εκτροπή των νοημάτων και της βαριάς ιστορίας που αυτά κουβαλούν. **Ο πρωθυπουργός μίλησε για ανυπακοή που οδηγεί στην ανομία. Είναι βαριά η ιστορία μας. Ο Σοφοκλής υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος εδίδαξε ο ίδιος στον εαυτό του «τας αστυνόμους οργάς», το πάθος, δηλαδή, για τη θέσμιση των πόλεων.**

δεόντως από τους κρατούντες.

Ο αριστεροδεξιός εθνικισμός [από την Σακοράφα[6] μέχρι τον Μίκη Θεοδωράκη[7] και τον Τσίπρα[8]] χαρακτηρίζει ήδη «ατιμωτικές» τις συμφωνίες της πολιτικής ελίτ να «βάλει υποθήκη για τον δανεισμό της την ίδια την εδαφική ακεραιότητα», γεγονός που εξισώνεται με την ραγιάδικη εξάρτηση και την συλλογική ατίμωση, αφού έχει παραχωρηθεί το δικαίωμα στους δανειστές να «κατασχέσουν την γη, τα μνημεία τού άλλοτε πολιτισμού, τις πηγές ενέργειας, και τις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας» σε περίπτωση μη αποπληρωμής. Παραπέμπουν, μ' άλλα λόγια, στο σχετικό κείμενο της Δανειακής σύμβασης, όπου αναφέρεται σχετικά ότι: **«Ούτε ο Δανειολήπτης (το ελληνικό κράτος) ούτε τα περιουσιακά του στοιχεία έχουν ασυλία λόγω εθνικής κυριαρχίας ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο σε περίπτωση: δίκης, κατάσχεσης (συντηρητικής ή αναγκαστικής) είτε αναγκαστικής εκτέλεσης και σε οποιαδήποτε περίπτωση άλλης ενέργειας ή διαδικασίας σχετικά με τη Σύμβαση»**.

Θα επισημάνουμε ότι η «εθνική ατίμωση» και η «ανάγκη υπέρβασης της εθνικής κατάθλιψης», όπως προβάλλεται από τον αριστεροδεξιό εθνικισμό, έρχεται μόλις επτά χρόνια μετά από τις μεγαλειώδεις φιέστες των Ολυμπιακών αγώνων το 2004, από τις οποίες, μάλλον, το μόνο κοινό στοιχείο που έχει μείνει είναι η προβολή της εθνικής ανάτασης μέσω της αρχαιολατρείας... Γνωρίζουν, επίσης, οι διάφορες εξουσιαστικές χνάμε, άλλωστε, ότι πλην της περίπτωσης Χατζηδάκη, για την ώρα, δεν έχει ανοίξει ρουθούνι στην εκδήλωση παρόμοιων καταστάσεων. Ο προσανατολισμός της κυβερνητικής διαχείρισης, όπως τουλάχιστον εκφράστηκε από τον Πάγκαλο, είναι η χρέωση του φαινομένου σε ένα πολιτικό φορέα στον οποίο επιρρίπτονται ουσιαστικά και οι ευθύνες των οργανωμένων προπηλακισμών.

Είναι, λοιπόν, δεδομένο όσον αφορά τις επιθέσεις σε πολιτικούς ότι έχουν εξασφαλίσει εκ των προτέρων την συναίνεση σημαντικότατων κοινωνικών κομματιών, ενώ το πλήθος των συναινούντων δεν ανήκει βέβαια σε έναν συγκεκριμένο ιδεολογικό ή πολιτικό χώρο. Κάτι τέτοιο όμως δεν συνέβη και στην περίπτωση της πολυήμερης κατάληψης του Δημαρχείου της Αθήνας στην οποία πρωτοστάτησαν συνδικαλιστικά στελέχη της ΝΔ, του ΛΑΟΣ, αλλά και μέλη της Χρυσής Αυγής, που έδωσαν το παρόν σε μια **κομβικότατη κατάληψη, όπως αυτή του κεντρικού δημαρχιακού κτιρίου που αφορούσε μάλιστα εργασιακά θέματα**. Φυσικά και η συγκεκριμένη κατάληψη έληξε χωρίς να ανοίξει ούτε ρουθούνι, με τους καταληψίες να αποχωρούν, τελικά, οικειοθελώς πορευόμενοι προς το κτίριο του οδού Λιοσίων όπου συνεδρίαζε το ...εξόριστο επί βδομάδες δημοτικό συμβούλιο, **έ**δεν εκτραχύνθηκαν. Το πολιτικό κενό, όμως, εκπροσώπησης της κοινωνικής οργής απέναντι στους «διεφθαρμένους» ή χαρακτηρισμένους ως υπεύθυνους για την «κρίση» και την «εθνική κατάντια», πολιτικούς φάνηκε έστω πρόσκαιρα να γεμίζει. Μ' άλλα λόγια, και δεδομένης της διαρροής περίπου ενός εκατομμυρίου ψηφοφόρων, μόνο από την εκλογική δεξαμενή του Πασοκ στις τελευταίες δημοτικές εκλογές, η κοινωνική ρευστότητα φαίνεται να αντιμετωπίζεται με «ανεξάρτητες» κινήσεις πολιτών τύπου ΣΠΙΘΑ, με ανώδυνες κινητοποιήσεις έξω από τα σπίτια πολιτικών, και χειραγωγούμενες κινητοποιήσεις των «ευάλωτων» κοινωνικών ομάδων, όπως οι μετανάστες ή οι φυλακισμένοι. Όσο για την πάταξη των φαινομένων «ανομίας» το κράτος έχει ήδη την δυνατότητα να επιδεικνύει ως τρόπαια περίπου 50 κρατούμενους κατηγορούμενους ως ληστές ή «τρομοκράτες» και περίπου δυο εκατοντάδες άτομα που σύμφωνα με σχετική δικογραφία φέρονται να σχετίζονται με το οργανωμένο έγκλημα, νονούς της νύχτας, μπράβους και λοιπούς παρατρεχάμενους.

Κλείνοντας, θα υπενθυμίσουμε ορισμένα λόγια που ο Πέτρος Κροπότκιν είχε γράψει μεταξύ άλλων το 1886 στο «Νόμος και Εξουσία»: **«Η φιλοξενία των πρωτόγονων λαών, ο σεβασμός στην ανθρώπινη ζωή, η αίσθηση της αμοιβαίας υποχρέωσης, η συμπάθεια προς τον αδύνατο, το θάρρος, που επεκτείνεται ακόμα και στην αυτοθυσία για χάρη των άλλων, πρώτα των παιδιών και των αδυνάτων και αργότερα των μελών της ίδιας κοινότητας, -όλες αυτές οι**

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

4. Δίκτυα και Νέες Συλλογικότητες, ό.π.

5. «Το κτήνος του λαϊκισμού και της βίας θεριεύει, όποτε μυρίζεται κενό ηγεσίας και κοινωνική αναστάτωση. Οι οπαδοί του σηκώνουν παντιέρα και μιλούν μια ακατάληπτη γλώσσα, αναφέρονται σε «ξένη κατοχή» και λαϊκίζουν ασύστολα, αλλά καλύπτουν ένα κενό». Καθημερινή 17-4-2011 Α. Παπαχελάς

6. «Ντροπή νιώθω ως βουλευτής και ταυτόχρονα ως πολίτης αυτής της χώρας, όταν χιλιάδες χρόνια αγώνων, εξεγέρσεων, επαναστάσεων, εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων συνθλίβονται από μια ομάδα, ξένη και ντόπια. Από μια ομάδα που μετατρέπει τον πολίτη σε υπήκοο, που μετατρέπει... τις παραγωγικές δυνάμεις της χώρας μας σε απέραντο σκλαβοπάζαρο, που μετατρέπει τον πλούτο της πατρίδας μας σε περιουσιακό στοιχείο αποπληρωμής, που τολμά και αστειεύεται με τον Παρθενώνα και το Σούνιο, αφού είναι τα μόνα που μας επιτρέπουν να μας απομείνουν.

Ντροπή και Οργή για αυτήν την απροκάλυπτη εκτροπή. Εκτροπή της δικαιοσύνης που έχει μετατραπεί σε έκτακτο απεργοδικείο. Εκτροπή της δημοκρατίας που απαγορεύει τις συναθροίσεις άνω των τριών. Εκτροπή της πληροφόρησης που σπεκουλάρει στη Μαρφίν, αλλά δεν εντρέπεται που στο ψεκασμένο από χημικά πρόσωπο του Μανώλη Γλέζου κηδεύεται η αντίσταση.

Εκτροπή του κοινοβουλευτισμού που δίνει εν λευκώ εξουσία στον υπουργό Οικονομικών να υπογράφει ό,τι θέλει. Εκτροπή των νοημάτων και της βαριάς ιστορίας που αυτά κουβαλούν. **Ο πρωθυπουργός μίλησε για ανυπακοή που οδηγεί στην ανομία. Είναι βαριά η ιστορία μας. Ο Σοφοκλής υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος εδίδαξε ο ίδιος στον εαυτό του «τας αστυνόμους οργάς», το πάθος, δηλαδή, για τη θέσμιση των πόλεων. Είναι σχήμα οξύμωρο για όσους δεν ξέρουν... Διότι, πώς είναι δυνατό οι ορμές, η οργή, το πάθος των πολιτών να μπορεί να οδηγεί στη θέσμιση νόμων. Αυτό που ο πρωθυπουργός ονομάζει ανομία, είναι στην πραγματικότητα το πάθος των πολιτών για δικαιοσύνη»**. Σοφία Σακοράφα 17-2-2011.

7. «Έχουμε μήπως συνειδητοποιήσει ότι η σημερινή κρίση αφορά εξίσου όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους αυτής της χώρας στον ίδιο βαθμό, αδιάφορο αν ο ένας θίγεται σήμερα περισσότερο από τον άλλο; Δεδομένου ότι αν αυτή η χώρα βουλιάξει, τότε θα πνιγούμε όλοι μαζί. Πλούσιοι και φτωχοί, Αριστεροί και Δεξιοί, Κεντρώοι, αναρχικοί. Με άλλα λόγια, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι είμαστε ένας λαός στον ίδιο χώρο, στην ίδια πατρίδα; Και συνεπώς ότι αν σωθούμε, θα σωθούμε ή όλοι μαζί ή κανένας; [...] Γι' αυτό πιστεύω ότι θα έπρεπε να συμφωνήσουν όλα τα κόμματα σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας, η οποία να κυβερνούσε έχοντας την ευρύτατη συναίνεση του εκλογικού σώματος και παράλληλα να αξιοποιούσε όλο το ανθρώπινο δυναμικό που διαθέτει ο Ελληνισμός, εντός και εκτός Ελλάδος, όλους τους ειδήμονες, ακέ-

περίπτωση: δίκης, κατάσχεσης (συντηρητικής ή αναγκαστικής) είτε αναγκαστικής εκτέλεσης και σε οποιαδήποτε περίπτωση άλλης ενέργειας ή διαδικασίας σχετικά με τη Σύμβαση».

Θα επισημάνουμε ότι η «εθνική ατίμωση» και η «ανάγκη υπέρβασης της εθνικής κατάθλιψης», όπως προβάλλεται από τον αριστεροδεξιό εθνικισμό, έρχεται μόλις επτά χρόνια μετά από τις μεγαλειώδεις φιέστες των Ολυμπιακών αγώνων το 2004, από τις οποίες, μάλλον, το μόνο κοινό στοιχείο που έχει μείνει είναι η προβολή της εθνικής ανάτασης μέσω της αρχαιολατρείας... Γνωρίζουν, επίσης, οι διάφορες εξουσιαστικές

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
***
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

σμών.

Είναι, λοιπόν, δεδομένο όσον αφορά τις επιθέσεις σε πολιτικούς ότι έχουν εξασφαλίσει εκ των προτέρων την συναίνεση σημαντικότατων κοινωνικών κομματιών, ενώ το πλήθος των συναινούντων δεν ανήκει βέβαια σε έναν συγκεκριμένο ιδεολογικό ή πολιτικό χώρο. Κάτι τέτοιο όμως δεν συνέβη και στην περίπτωση της πολυήμερης κατάληψης του Δημαρχείου της Αθήνας στην οποία πρωτοστάτησαν συνδικαλιστικά στελέχη της ΝΔ, του ΛΑΟΣ, αλλά και μέλη της Χρυσής Αυγής, που έδωσαν το παρόν σε μια **κομβικότατη κατάληψη, όπως αυτή του κεντρικού δημαρχιακού κτιρίου που αφορούσε μάλιστα εργασιακά θέματα**. Φυσικά και η συγκεκριμένη κατάληψη έληξε χωρίς να ανοίξει ούτε ρουθούνι, με τους καταληψίες να αποχωρούν, τελικά, οικειοθελώς πορευόμενοι προς το κτίριο του οδού Λιοσίων όπου συνεδρίαζε το ...εξόριστο επί βδομάδες δημοτικό συμβούλιο, **έ-**

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 105
ΜΑΪΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

στις τελευταίες δημοτικές εκλογές, η κοινωνική ρευστότητα φαίνεται να αντιμετωπίζεται με «ανέξαρτητες» κινήσεις πολιτών τύπου ΣΠΙΘΑ, με ανώδυνες κινητοποιήσεις έξω από τα σπίτια πολιτικών, και χειραγωγούμενες κινητοποιήσεις των «ευάλωτων» κοινωνικών ομάδων, όπως οι μετανάστες ή οι φυλακισμένοι. Όσο για την πάταξη των φαινομένων «ανομίας» το κράτος έχει ήδη την δυνατότητα να επιδεικνύει ως τρόπαια περίπου 50 κρατούμενους κατηγορούμενους ως ληστές ή «τρομοκράτες» και περίπου δυο εκατοντάδες άτομα που σύμφωνα με σχετική δικογραφία φέρονται να σχετίζονται με το οργανωμένο έγκλημα, νονούς της νύχτας, μπράβους και λοιπούς παρατρεχάμενους.

Κλείνοντας, θα υπενθυμίσουμε ορισμένα λόγια που ο Πέτρος Κροπότκιν είχε γράψει μεταξύ άλλων το 1886 στο «Νόμος και Εξουσία»: «**Η φιλοξενία των πρωτόγονων λαών, ο σεβασμός στην ανθρώπινη ζωή, η αίσθηση της αμοιβαίας υποχρέωσης, η συμπάθεια προς τον αδύνατο, το θάρρος, που επεκτείνεται ακόμα και στην αυτοθυσία για χάρη των άλλων, πρώτα των παιδιών και των αδυνάτων και αργότερα των μελών της ίδιας κοινότητας, -όλες αυτές οι ιδιότητες αναπτύσσονται σε κάθε άνθρωπο πριν από κάθε νόμο, ανεξάρτητα από κάθε θρησκεία, όπως στην περίπτωση των κοινωνικών ζώων**».

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. «Αυτή την στιγμή η ανομία κατατρώει τον κοινωνικό ιστό της χώρας. Δεν είναι η οικονομική κρίση που επιφέρει θανάσιμα πλήγματα στην κοινωνική συνοχή». Καθημερινή Π. Μανδραβέλης

2. «Η ελληνική εκδοχή του Φόρουμ παραπέμπει περισσότερο σε πολιτική συμμαχία παρά σε προσπάθεια συνεύρεσης του πολιτικού με το κοινωνικό. Τούτο οφείλεται τόσο στην ελληνική κοινωνική πραγματικότητα και την έλλειψη αυτόνομων

τατραπεί σε έκτακτο απεργοδικείο. Εκτροπή της δημοκρατίας που απαγορεύει τις συναθροίσεις άνω των τριών. Εκτροπή της πληροφόρησης που σπεκουλάρει στη Μαρφίν, αλλά δεν εντρέπεται που στο ψεκασμένο από χημικά πρόσωπο του Μανώλη Γλέζου κηδεύεται η αντίσταση.

Εκτροπή του κοινοβουλευτισμού που δίνει εν λευκώ εξουσία στον υπουργό Οικονομικών να υπογράφει ό,τι θέλει. Εκτροπή των νοημάτων και της βαριάς ιστορίας που αυτά κουβαλούν. **Ο πρωθυπουργός μίλησε για ανυπακοή που οδηγεί στην ανομία. Είναι βαριά η ιστορία μας. Ο Σοφοκλής υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος εδίδαξε ο ίδιος στον εαυτό του «τας αστυνόμους οργάς», το πάθος, δηλαδή, για τη θέσμιση των πόλεων. Είναι σχήμα οξύμωρο για όσους δεν ξέρουν... Διότι, πώς είναι δυνατό οι ορμές, η οργή, το πάθος των πολιτών να μπορεί να οδηγεί στη θέσμιση νόμων. Αυτό που ο πρωθυπουργός ονομάζει ανομία, είναι στην πραγματικότητα το πάθος των πολιτών για δικαιοσύνη**». Σοφία Σακοράφα 17-2-2011.

7. «Έχουμε μήπως συνειδητοποιήσει ότι η σημερινή κρίση αφορά εξίσου όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους αυτής της χώρας στον ίδιο βαθμό, αδιάφορο αν ο ένας θίγεται σήμερα περισσότερο από τον άλλο; Δεδομένου ότι αν αυτή η χώρα βουλιάξει, τότε θα πνιγούμε όλοι μαζί. Πλούσιοι και φτωχοί, Αριστεροί και Δεξιοί, Κεντρώοι, αναρχικοί. Με άλλα λόγια, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι είμαστε ένας λαός στον ίδιο χώρο, στην ίδια πατρίδα; Και συνεπώς ότι αν σωθούμε, θα σωθούμε ή όλοι μαζί ή κανένας; [...] Γι' αυτό πιστεύω ότι θα έπρεπε να συμφωνήσουν όλα τα κόμματα σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας, η οποία να κυβερνούσε έχοντας την ευρύτατη συναίνεση του εκλογικού σώματος και παράλληλα να αξιοποιούσε όλο το ανθρώπινο δυναμικό που διαθέτει ο Ελληνισμός, εντός και εκτός Ελλάδος, όλους τους ειδήμονες, ακέραιους και ικανούς, που θα μπορούσαν να προσφέρουν σωτήριες υπηρεσίες στις κρίσιμες αυτές ώρες και που στη συντριπτική τους πλειονότητα παραμένουν παροπλισμένοι και αναξιοποίητοι.» Αποσπάσματα από την πολυσέλιδη Ιδρυτική Διακήρυξη του ΣΠΙΘΑ.

8. Βλ. δηλώσεις Τσίπρα στον ραδιοσταθμό «Βήμα Fm» για «**ένα νέο συνασπισμό εξουσίας που θα προκύψει από ένα πλατύ κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο, από τα αριστερά της Αριστεράς ως την αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας. Κι εκεί εμείς δεν οριοθετούμε και δεν βγάζουμε απ' έξω ακόμα και δυνάμεις που από τον χώρο της λαϊκής Δεξιάς προερχόμενες, συνειδητοποιούν την ανάγκη της πατριωτικής ευθύνης, να το πω έτσι, να σωθεί η χώρα, να σωθεί η οικονομία, να σωθεί η κοινωνία**».

Παρανομία και εξουσία

Είναι αρκετά σημαντικό να ασχοληθεί κάποιος με ζητήματα που εμφανίζονται με μια διάρκεια –με ένα «πείσμα» θα μπορούσε να ειπωθεί–, και κόντρα σε θεμελιακές αντιλήψεις και απόψεις που θέλουν να συμβάλλουν στην ολική απελευθέρωση της ανθρωπότητας. Θα μπορούσε να υπάρξει ο ισχυρισμός, πως αυτή η επανάληψη καταστάσεων γίνεται μηχανικά επειδή κάποτε συνέβη κάτι αντίστοιχο, μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες και από τότε έχει καθιερωθεί. Όμως, έχει συμβεί, ούτε και εκείνο το γεγονός να έχει αναλυθεί με επάρκεια, ώστε μέσα από συγκεκριμένες εκτιμήσεις να έχει αποφέρει τις απαραίτητες εμπειρίες.

Ας πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα με κάποια σειρά.

Διαβάζουμε κατά καιρούς κείμενα, όπου καταγράφονται και εκθειάζονται άτομα και απόψεις που έχουν σχέση με αυτό που συνηθίζεται να λέγεται ως «κοινό έγκλημα».

Είναι βασικό να ξεκαθαριστεί από την αρχή, πως η γενεσιουργός αιτία όλων αυτών των καταστάσεων είναι οι εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές σχέσεις που αναπαράγονται μέσω των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους, το οποίο είναι η συγκροτημένη και αναπτυγμένη εκδήλωση αυτών των σχέσεων.

Χρειάζεται, ακόμη, να επισημανθεί πως δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτοί οι δια- τους προς κάθε εξουσιαστική και εκμεταλλευτική διάσταση.

Ας περάσουμε σε κάποια ενδεικτικά παραδείγματα.

«Ποινικοί-πολιτικοί ίδια είναι η φυλακή», είναι ένα σύνθημα που εξακολουθεί να ακούγεται ακόμα και σήμερα κατά την διάρκεια πορειών, συγκεντρώσεων κλπ. Και είναι πολύ σωστό. Επειδή η φυλακή είναι ένας καταπιεστικός θεσμός και μηχανισμός, που υποτίθεται πως φτιάχτηκε για να φυλάξει την κοινωνία από άτομα που θεωρείται πως είναι επικίνδυνα γι' αυτήν. Αλλά αυτό είναι ικανό να σκεπάσει ένα σωρό καταστάσεις που είναι ανταγωνιστικές, εχθρικές προς τις απελευθερωτικές διεργασίες;

Το ότι η πλειονότητα του πληθυσμού που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο γίνεται αποδέκτης καταπιεστικών μέτρων κι εκμεταλλευτικών σχέσεων, σημαίνει πως αποτελεί ένα μίγμα με ομογενοποιημένες σκέψεις, επιδιώξεις, κατευθύνσεις και οράματα; Η απάντηση είναι προφανέστατα αρνητική.

Το ίδιο ισχύει και για τους «ποινικό»-»πολιτικούς» φυλακισμένους. Η «ενότητά» τους βασίζεται μόνο ως προς την κατάσταση που ονομάζεται φυλακή. Συνεπώς δεν μπορεί να υπονοείται οποιουδήποτε είδους άλλη ενότητα εκτός από την αποστροφή-αντίθεση απέναντι σ' αυτό τον καταπιεστικό θεσμό-μηχανισμό, στην πλέον προχωρημένη της διάσταση ή, το πιο συνηθισμένο,

σοβαρότητας και της υπευθυνότητας με την οποία οφείλουμε να αντιμετωπίζουμε την κάθε στιγμή της αναρχικής δράσης. Η μηχανική επανάληψη καταστάσεων και πρακτικών, όπως είπαμε και στην αρχή οδηγεί σε αντίθετα αποτελέσματα από την αναρχική δράση.

Η παραβατική επίδραση

Υπάρχει προφανώς μια σύγχυση ανάμεσα στην παραβατικότητα του νόμου, την παρανομία και την άρνηση του νόμου.

Θα πρέπει, πάντως, να αποσαφηνισθεί πως κανένα από τα παραπάνω δεν καθορίζει την αναρχική δράση και το αναρχικό πρόταγμα.

Αντίθετα, η αναρχική δράση μπορεί να συμπεριλάβει κάποιες από αυτές τις στάσεις σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις. Στην περίπτωση, για παράδειγμα, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου 1995, ορισμένοι αναρχικοί καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές αρνούμενοι να παρουσιαστούν στο δικαστήριο και δηλώνοντας ότι δεν αποδέχονται τις ποινικές διώξεις για κοινωνική δράση. Σαν συνέπεια της καταδίκης σε 40 μήνες χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα, προσπάθησαν να αποφύγουν την σύλληψη, όντας σε κατάσταση φυγοποινίας ή «παρανομίας», αρνούμενοι την παράδοση.

Σ' αυτό το σημείο χρειάζεται να τονίσουμε πως όταν διαφορετικές ομάδες ή άτο-

ση». Συνεπώς, εδώ έχουμε παραβάτες του νόμου κι όχι εξεγερμένους.

Τα πράγματα γίνονται πιο απλά όταν δεν υπάρχουν συνθήκες εξέγερσης.

Εδώ έχουμε την συνηθισμένη περίπτωση παραβατών, παρανόμων και σε πολύ περιορισμένη κλίμακα αρνητών του νόμου.

Όσοι έχουν επιλέξει ή έχουν οδηγηθεί σε τέτοιες καταστάσεις, από τη στιγμή που βρίσκονται διαρκώς στην παρανομία, είναι υποχρεωμένοι να οργανωθούν. Η οργάνωση κάτω από τέτοιες συνθήκες δεν μπορεί παρά να είναι εξουσιαστική. Η παραβατικότητα, από την άλλη μεριά, δεν είναι μια αθώα και πρόσχαρη έννοια, ούτε μια κατάσταση από την οποία ξεπηδούν, καρποί αντιεξουσίας. Το αντίθετο, μάλιστα, συμβαίνει. Τα διάφορα «επαγγέλματα» που ευδοκιμούν δεν προοιωνίζουν κανένα ευτυχές μέλλον για την ανθρωπότητα: έμποροι ναρκωτικών, νταβατζήδες, προστάτες, μπράβοι, δολοφόνοι, βιαστές, ληστές κ.ά.

Γεννήματα της εξουσιαστικής βαρβαρότητας συνεχίζουν τον ίδιο δρόμο με τους επίσημους και νόμιμους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές. Η παρανομία οργανώνεται κατά τα εξουσιαστικά πρότυπα και σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνά σε βαρβαρότητα και τους ίδιους τους γεννήτορές της. Το ότι σε μια δεδομένη στιγμή ορισμένοι από αυτό το «χώρο» δεν συνεργάζονται με το κράτος, δεν περιέχει καμία απελευθερωτική θέση, ούτε αποτελεί τίτλο ιδιαίτερης

Είναι αρκετά σημαντικό να ασχοληθεί κάποιος με ζητήματα που εμφανίζονται με μια διάρκεια –με ένα «πείσμα» θα μπορούσε να ειπωθεί–, και κόντρα σε θεμελιακές αντιλήψεις και απόψεις που θέλουν να συμβάλλουν στην ολική απελευθέρωση της ανθρωπότητας. Θα μπορούσε να υπάρξει ο ισχυρισμός, πως αυτή η επανάληψη καταστάσεων γίνεται μηχανικά επειδή κάποτε συνέβη κάτι αντίστοιχο, μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες και από τότε έχει καθιερωθεί. Όμως, έχει συμβεί, ούτε και εκείνο το γεγονός να έχει αναλυθεί με επάρκεια, ώστε μέσα από συγκεκριμένες εκτιμήσεις να έχει αποφέρει τις απαραίτητες εμπειρίες.

Ας πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα με κάποια σειρά.

Διαβάζουμε κατά καιρούς κείμενα, όπου καταγράφονται και εκθειάζονται άτομα και απόψεις που έχουν σχέση με αυτό που συνηθίζεται να λέγεται ως «κοινό έγκλημα».

Είναι βασικό να ξεκαθαριστεί από την αρχή, πως η γενεσιουργός αιτία όλων αυτών των καταστάσεων είναι οι εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές σχέσεις που αναπαράγονται μέσω των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους, το οποίο είναι η συγκροτημένη και αναπτυγμένη εκδήλωση αυτών των σχέσεων.

Χρειάζεται, ακόμη, να επισημανθεί πως δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτοί οι διαχωρισμοί που έχουν επιβάλλει οι εξουσιαστές στο κοινωνικό σώμα, προκειμένου να διατηρήσουν εκείνα τα στεγανά με τα οποία αποτρέπονται οι συνθέσεις ανάμεσα σε διαφορετικότητες. **Η διαφορά δεν προϋποθέτει διαχωρισμούς. Το βάθεμα, όμως, των διαφορών είναι δυνατόν να οδηγήσει σε διαχωρισμούς.** Όμως, η σύνθεση είναι μια δυναμική διεργασία. Δεν μπορεί να παράγει μέσους όρους, ούτε την απορρόφηση τού ενός μέρους από το άλλο. Είναι η δημιουργία μιας νέας συνθήκης που αναπτύσσει αυτό που χωρίς αυτήν θα ήταν αρκετά δύσκολο να υπάρξει, ένα προχώρημα στη σκέψη και τη δράση.

Για να μπορέσουν, όμως, να λειτουργήσουν αυτές οι διεργασίες χρειάζεται να υπάρχουν σταθερά σημεία αναφοράς. Για

τους προς κάθε εξουσιαστική και εκμεταλλευτική διάσταση.

Ας περάσουμε σε κάποια ενδεικτικά παραδείγματα.

«Ποινικοί-πολιτικοί ίδια είναι η φυλακή», είναι ένα σύνθημα που εξακολουθεί να ακούγεται ακόμα και σήμερα κατά την διάρκεια πορειών, συγκεντρώσεων κλπ. Και είναι πολύ σωστό. Επειδή η φυλακή είναι ένας καταπιεστικός θεσμός και μηχανισμός, που υποτίθεται πως φτιάχτηκε για να φυλάξει την κοινωνία από άτομα που θεωρείται πως είναι επικίνδυνα γι' αυτήν. Αλλά αυτό είναι ικανό να σκεπάσει ένα σωρό καταστάσεις που είναι ανταγωνιστικές, εχθρικές προς τις απελευθερωτικές διεργασίες;

Το ότι η πλειονότητα του πληθυσμού που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο γίνεται αποδέκτης καταπιεστικών μέτρων κι εκμεταλλευτικών σχέσεων, σημαίνει πως αποτελεί ένα μίγμα με ομογενοποιημένες σκέψεις, επιδιώξεις, κατευθύνσεις και οράματα; Η απάντηση είναι προφανέστατα αρνητική.

Το ίδιο ισχύει και για τους «ποινικό»-«πολιτικούς» φυλακισμένους. Η «ενότητά» τους βασίζεται μόνο ως προς την κατάσταση που ονομάζεται φυλακή. Συνεπώς δεν μπορεί να υπονοείται οποιουδήποτε είδους άλλη ενότητα εκτός από την αποστροφή-αντίθεση απέναντι σ' αυτό τον καταπιεστικό θεσμό-μηχανισμό, στην πλέον προχωρημένη της διάσταση ή, το πιο συνηθισμένο, στον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί. Αν και η αλήθεια είναι πως και στις δύο πλευρές υπάρχουν οι «προνομιούχοι», χωρίς αυτό, βέβαια, να μας κάνει ως αναρχικούς να αποδεχόμαστε όλη αυτή την κατάσταση συνολικά. Το ιδεολόγημα των «καλύτερων συνθηκών» είναι η βάση μιας σειράς από πολιτικές τακτικές και σπέκουλες. Μπορούν, όμως, να θεωρηθούν αποδεκτές και από τις δύο πλευρές οι αναρχικές θεωρήσεις για την πλήρη καταστροφή του κράτους και των εκμεταλλευτικών-εξουσιαστικών σχέσεων, θεσμών και μηχανισμών στους οποίους συγκαταλέγονται οι φυλακές; Και σ' αυτήν την περίπτωση εισπράττουμε ένα ξεκάθαρο «όχι».

Ο λόγος είναι αντιληπτός και οφείλεται στο ότι ένα μέρος των «ποινικών» αλλά και

σοβαρότητας και της υπευθυνότητας με την οποία οφείλουμε να αντιμετωπίζουμε την κάθε στιγμή της αναρχικής δράσης. Η μηχανική επανάληψη καταστάσεων και πρακτικών, όπως είπαμε και στην αρχή οδηγεί σε αντίθετα αποτελέσματα από την αναρχική δράση.

Η παραβατική επίδραση

Υπάρχει προφανώς μια σύγχυση ανάμεσα στην παραβατικότητα του νόμου, την παρανομία και την άρνηση του νόμου.

Θα πρέπει, πάντως, να αποσαφηνισθεί πως κανένα από τα παραπάνω δεν καθορίζει την αναρχική δράση και το αναρχικό πρόταγμα.

Αντίθετα, η αναρχική δράση μπορεί να συμπεριλάβει κάποιες από αυτές τις στάσεις σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις. Στην περίπτωση, για παράδειγμα, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου 1995, ορισμένοι αναρχικοί καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές αρνούμενοι να παρουσιαστούν στο δικαστήριο και δηλώνοντας ότι δεν αποδέχονται τις ποινικές διώξεις για κοινωνική δράση. Σαν συνέπεια της καταδίκης σε 40 μήνες χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα, προσπάθησαν να αποφύγουν την σύλληψη, όντας σε κατάσταση φυγοποινίας ή «παρανομίας», αρνούμενοι την παράδοση.

Σ' αυτό το σημείο χρειάζεται να τονίσουμε πως όταν διαφορετικές ομάδες ή άτομα με διαφορετικές αφετηρίες βρίσκονται σε μια κοινή κατάσταση δεν ομογενοποιούνται. Η κατάσταση, όμως, στην οποία βρίσκονται μπορεί να προσφέρει δυνατότητες συνθέσεων και **ανόδου** τόσο στον τομέα της κοινής στάσης όσο και στον τομέα των απόψεων.

Αυτό σημαίνει πως η κοινή κατάσταση δεν μετατρέπει τους αναρχικούς σε παράνομους, παραβάτες ή αρνητές του νόμου. Το καθοριστικό είναι η αναρχική θεώρηση, η αντίληψη, η άποψη και η στάση που τηρείται και με την οποία αντιμετωπίζουμε τις συνθήκες.

Το ίδιο ισχύει και για την κοινωνική εξέγερση, η οποία ανεξάρτητα αν εκδηλώνει ή όχι μια αντικρατική διάσταση, περιέχει τη παραβατικότητα του νόμου. Δεν είναι

ση». Συνεπώς, εδώ έχουμε παραβάτες του νόμου κι όχι εξεγερμένους.

Τα πράγματα γίνονται πιο απλά όταν δεν υπάρχουν συνθήκες εξέγερσης.

Εδώ έχουμε την συνηθισμένη περίπτωση παραβατών, παρανόμων και σε πολύ περιορισμένη κλίμακα αρνητών του νόμου.

Όσοι έχουν επιλέξει ή έχουν οδηγηθεί σε τέτοιες καταστάσεις, από τη στιγμή που βρίσκονται διαρκώς στην παρανομία, είναι υποχρεωμένοι να οργανωθούν. Η οργάνωση κάτω από τέτοιες συνθήκες δεν μπορεί παρά να είναι εξουσιαστική. Η παραβατικότητα, από την άλλη μεριά, δεν είναι μια αθώα και πρόσχαρη έννοια, ούτε μια κατάσταση από την οποία ξεπηδούν, καρποί αντιεξουσίας. Το αντίθετο, μάλιστα, συμβαίνει. Τα διάφορα «επαγγέλματα» που ευδοκιμούν δεν προοιωνίζουν κανένα ευτυχές μέλλον για την ανθρωπότητα: έμποροι ναρκωτικών, νταβατζήδες, προστάτες, μπράβοι, δολοφόνοι, βιαστές, ληστές κ.ά.

Γεννήματα της εξουσιαστικής βαρβαρότητας συνεχίζουν τον ίδιο δρόμο με τους επίσημους και νόμιμους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές. Η παρανομία οργανώνεται κατά τα εξουσιαστικά πρότυπα και σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνά σε βαρβαρότητα τους ίδιους τους γεννήτορές της. Το ότι σε μια δεδομένη στιγμή ορισμένοι από αυτό το «χώρο» δεν συνεργάζονται με το κράτος, δεν περιέχει καμία απελευθερωτική θέση, ούτε αποτελεί τίτλο ιδιαίτερης μεταχείρισης. Όπως, επίσης, δεν αποτελεί κριτήριο το αν κάποιος ή κάποιοι δεν έχουν συνεργαστεί με το κράτος, ή δεν έχουν αφαιρέσει ζωή.

Αυτά είναι προπαγανδιστικά «κριτήρια», με τα οποία οι επιτήδειοι μπορούν να στήνουν μύθους, που συνήθως καταρρέουν μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Σε ό,τι αφορά τη μυθοποίηση και την ηρωοποίηση κάποιων ατόμων που έχουν ακολουθήσει το δρόμο της παρανομίας και της αντίθεσης με το κράτος, αυτά δεν είναι κριτήρια τα οποία οι αναρχικοί μπορούν να αποδεχθούν.

Οι μύθοι περί της λαϊκής μικρο-παρανομίας που δήθεν μπορεί να συμπορευτεί με τις αναρχικές απελευθερωτικές ατραπούς, έχουν πεθάνει σχεδόν από την εποχή που πρωτοδιατυπώθηκαν. Οι συνθήκες

Διαβάζουμε κατά καιρούς κείμενα, όπου καταγράφονται και εκθειάζονται άτομα και απόψεις που έχουν σχέση με αυτό που συνηθίζεται να λέγεται ως «κοινό έγκλημα».

Είναι βασικό να ξεκαθαριστεί από την αρχή, πως η γενεσιουργός αιτία όλων αυτών των καταστάσεων είναι οι εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές σχέσεις που αναπαράγονται μέσω των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους, το οποίο είναι η συγκροτημένη και αναπτυγμένη εκδήλωση αυτών των σχέσεων.

Χρειάζεται, ακόμη, να επισημανθεί πως δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτοί οι διαχωρισμοί που έχουν επιβάλλει οι εξουσιαστές στο κοινωνικό σώμα, προκειμένου να διατηρήσουν εκείνα τα στεγανά με τα οποία αποτρέπονται οι συνθέσεις ανάμεσα σε διαφορετικότητες. **Η διαφορά δεν προϋποθέτει διαχωρισμούς. Το βάθεμα, όμως, των διαφορών είναι δυνατόν να οδηγήσει σε διαχωρισμούς.** Όμως, η σύνθεση είναι μια δυναμική διεργασία. Δεν μπορεί να παράγει μέσους όρους, ούτε την απορρόφηση τού ενός μέρους από το άλλο. Είναι η δημιουργία μιας νέας συνθήκης που αναπτύσσει αυτό που χωρίς αυτήν θα ήταν αρκετά δύσκολο να υπάρξει, ένα προχώρημα στη σκέψη και τη δράση.

Για να μπορέσουν, όμως, να λειτουργήσουν αυτές οι διεργασίες χρειάζεται να υπάρχουν σταθερά σημεία αναφοράς. Για την αναρχική απελευθερωτική πρόταση, αυτές οι βάσεις οφείλουν να παραμένουν αμετακίνητες στην ανταγωνιστικότητά

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις
που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του Κύκλου Σύνταξης
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

ταλλευτικών σχέσεων, σημαίνει πως αποτελεί ένα μίγμα με ομογενοποιημένες σκέψεις, επιδιώξεις, κατευθύνσεις και οράματα; Η απάντηση είναι προφανέστατα αρνητική.

Το ίδιο ισχύει και για τους «ποινικό»-»πολιτικούς» φυλακισμένους. Η «ενότητά» τους βασίζεται μόνο ως προς την κατάσταση που ονομάζεται φυλακή. Συνεπώς δεν μπορεί να υπονοείται οποιουδήποτε είδους άλλη ενότητα εκτός από την αποστροφή-αντίθεση απέναντι σ' αυτό τον καταπιεστικό θεσμό-μηχανισμό, στην πλέον προχωρημένη της διάσταση ή, το πιο συνηθισμένο, στον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί. Αν και η αλήθεια είναι πως και στις δύο πλευρές υπάρχουν οι «προνομιούχοι», χωρίς αυτό, βέβαια, να μας κάνει ως αναρχικούς να αποδεχόμαστε όλη αυτή την κατάσταση συνολικά. Το ιδεολόγημα των «καλύτερων συνθηκών» είναι η βάση μιας σειράς από πολιτικές τακτικές και σπέκουλες. Μπορούν, όμως, να θεωρηθούν αποδεκτές και από τις δύο πλευρές οι αναρχικές θεωρήσεις για την πλήρη καταστροφή του κράτους και των εκμεταλλευτικών-εξουσιαστικών σχέσεων, θεσμών και μηχανισμών στους οποίους συγκαταλέγονται οι φυλακές; Και σ' αυτήν την περίπτωση εισπράττουμε ένα ξεκάθαρο «όχι».

Ο λόγος είναι αντιληπτός και οφείλεται στο ότι ένα μέρος των «ποινικών» αλλά και των «πολιτικών» φυλακισμένων θεωρούν σημαντική την ύπαρξη του κράτους αλλά και των φυλακών.

Εδώ θα προβληθεί ένας ισχυρισμός που βασίζεται στην πραγματική άρνηση του κράτους ως μηχανισμού αλλά και των φυλακών. Όμως κάτι τέτοιο δεν σημαίνει, επ' ουδενί, το ξεπέρασμα και την πλήρη άρνηση των εξουσιαστικών-εκμεταλλευτικών ιδεών και απόψεων. Συνεπώς τα πράγματα είναι αρκετά περίπλοκα.

Θα θυμίσουμε πόσο «εύχρηστο» ήταν πριν από μερικές δεκαετίες το: «Έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές, μέσα οι μπάτσοι κι οι δικαστές», ένα απόλυτα εξουσιαστικό σύνθημα. Χρειάστηκε να γίνει μια επίμονη αναφορά σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις ώστε να πάψει να ακούγεται. Αυτό αποτελεί και ένα δείγμα της

Στην περίπτωση, για παράδειγμα, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου 1995, ορισμένοι αναρχικοί καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές αρνούμενοι να παρουσιαστούν στο δικαστήριο και δηλώνοντας ότι δεν αποδέχονται τις ποινικές διώξεις για κοινωνική δράση. Σαν συνέπεια της καταδίκης σε 40 μήνες χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα, προσπάθησαν να αποφύγουν την σύλληψη, όντας σε κατάσταση φυγοποινίας ή «παρανομίας», αρνούμενοι την παράδοση.

Σ' αυτό το σημείο χρειάζεται να τονίσουμε πως όταν διαφορετικές ομάδες ή άτομα με διαφορετικές αφετηρίες βρίσκονται σε μια κοινή κατάσταση δεν ομογενοποιούνται. Η κατάσταση, όμως, στην οποία βρίσκονται μπορεί να προσφέρει δυνατότητες συνθέσεων και **ανόδου** τόσο στον τομέα της κοινής στάσης όσο και στον τομέα των απόψεων.

Αυτό σημαίνει πως η κοινή κατάσταση δεν μετατρέπει τους αναρχικούς σε παράνομους, παραβάτες ή αρνητές του νόμου. Το καθοριστικό είναι η αναρχική θεώρηση, η αντίληψη, η άποψη και η στάση που τηρείται και με την οποία αντιμετωπίζουν τις συνθήκες.

Το ίδιο ισχύει και για την κοινωνική εξέγερση, η οποία ανεξάρτητα αν εκδηλώνει ή όχι μια αντικρατική διάσταση, περιέχει τη παραβατικότητα του νόμου. Δεν είναι καθεαυτή παράβαση του νόμου, αφού εκφράζει μία ποικιλία πρακτικών, καταστάσεων, ιδεών, κλπ.. Το κράτος, βέβαια, θα επιδιώξει να την εντάξει σ' αυτό που εξυπηρετεί καλύτερα το καθεστώς που έχει επιβάλλει. Θα προσδιορίσει το όλο ζήτημα στην παραβατικότητα του νόμου. Με αυτόν τον τρόπο θα επιδιώξει να επαναβεβαιώσει τους όρους υποταγής προς αυτό.

Μέσα σ' αυτήν την εξεγερτική κατάσταση θα υπάρξουν και οι φτωχοδιάβολοι που θα επιδιώξουν να βάλουν στο χέρι κάποια μικροπράγματα για προσωπικό τους όφελος. Θα υπάρξουν και οι άλλοι που θα κοιτάξουν να κάνουν την «μπάζα» τους οργανώνοντας «απαλλοτριώσεις». Αυτοί, λοιπόν, αποτελούν παραμέτρους της εξέγερσης, μπορεί να «συμμετέχουν» μόνο στο περιστατικό που αφορά την «απαλλοτρίω-

προστάτες, μπράβοι, δολοφόνοι, βιαστές, ληστές κ.ά.

Γεννήματα της εξουσιαστικής βαρβαρότητας συνεχίζουν τον ίδιο δρόμο με τους επίσημους και νόμιμους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές. Η παρανομία οργανώνεται κατά τα εξουσιαστικά πρότυπα και σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνά σε βαρβαρότητα και τους ίδιους τους γεννήτορές της. Το ότι σε μια δεδομένη στιγμή ορισμένοι από αυτό το «χώρο» δεν συνεργάζονται με το κράτος, δεν περιέχει καμία απελευθερωτική θέση, ούτε αποτελεί τίτλο ιδιαίτερης μεταχείρισης. Όπως, επίσης, δεν αποτελεί κριτήριο το αν κάποιος ή κάποιοι δεν έχουν συνεργαστεί με το κράτος, ή δεν έχουν αφαιρέσει ζωή.

Αυτά είναι προπαγανδιστικά «κριτήρια», με τα οποία οι επιτήδειοι μπορούν να στήνουν μύθους, που συνήθως καταρρέουν μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Σε ό,τι αφορά τη μυθοποίηση και την ηρωοποίηση κάποιων ατόμων που έχουν ακολουθήσει το δρόμο της παρανομίας και της αντίθεσης με το κράτος, αυτά δεν είναι κριτήρια τα οποία οι αναρχικοί μπορούν να αποδεχθούν.

Οι μύθοι περί της λαϊκής μικρό-παρανομίας που δήθεν μπορεί να συμπορευτεί με τις αναρχικές απελευθερωτικές ατραπούς, έχουν πεθάνει σχεδόν από την εποχή που πρωτοδιατυπώθηκαν. Οι συνθήκες που υπάρχουν έχουν διαμορφώσει, πλέον, ένα πλέγμα υποταγής όλων αυτών των περιπτώσεων σε συνδικάτα «ειδικοτήτων», μικρής ή μεγάλης εμβέλειας, που εδώ και πολλές δεκαετίες βρίσκονται σε συνθήκες «ειρήνης» ή «πολέμου», τόσο με το κράτος, όσο και μεταξύ τους. Εδώ χρειάζεται η επισήμανση πως ό,τι συγκρούεται με το κράτος ή καταστέλλεται από αυτό, δεν σημαίνει πως κινείται στη βάση μιας απελευθερωτικής προοπτικής. Άλλωστε οι εξουσίες διαχρονικά βρίσκονταν σε μια διαρκώς μεταβαλλόμενη σχέση.

Η αναφορά σε απόψεις που είχε εκφράσει ο Μπακούνιν πριν από δύο αιώνες σχετικά με τους ανθρώπους του «υποκόσμου», μόνο θυμηδία μπορούν να προκα-

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

λέσουν και συνήθως υποκρύπτουν σκοπιμότητες, που δεν είναι του παρόντος να αναφερθούν.

Άλλωστε, ο ίδιος ο Μπακούνιν δέχθηκε κατακέφαλα το τίμημα αυτών των τραβηγμένων απόψεών του, όταν έμπλεξε με έναν εξωκοσμιακό τύπο και αδίστακτο δολοφόνο όπως ο Νετσάγιεφ.

Η σχέση των αναρχικών με τους φυλακισμένους

Μια λεπτομερειακή καταγραφή της σχέσης των αναρχικών με τις φυλακές και τους φυλακισμένους στον ελλαδικό χώρο θα χρειαζόταν περισσότερο χώρο από αυτόν που προσφέρεται σε μία εφημερίδα. Εν τούτοις, μπορούμε να πούμε, πως από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 υπήρξε μια σύνδεση μεταξύ αναρχικών και φυλακισμένων («ποινικών»). Αυτή η σύνδεση –αν προσπαθήσουμε να την περιγράψουμε με γενικές γραμμές– υπήρξε αποτέλεσμα της φυλάκισης ορισμένων αναρχικών. Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας συνεύρεσης, θα πρέπει να γίνει παραδεκτό, πως είναι αποθαρρυντικά σε σχέση με την αναρχική απελευθερωτική προοπτική.

Ανεξάρτητα από το ότι μπορεί να αντιταχθεί πως παράχθηκε έργο, εκείνο που βγαίνει σαν συμπέρασμα είναι πως υπήρξε μια **ανάποδη διαδρομή**.

Ενώ κάποιος θα περίμενε πως οι αναρχικοί, συνδεόμενοι με τους φυλακισμένους «ποινικούς», θα **συνέθεταν** προκειμένου να υπάρξει δυναμική απελευθερωτική προοπτική, το αποτέλεσμα ήταν η αποσύνδεση των αναρχικών και των απόψεων που είχαν.

Αυτό που «πέρασε» ήταν κάποια απονοήματα που ισχύουν σε οποιαδήποτε μάγκα ή συμμορία. Το νταηλίκι, η μαγκιά, το ποιος «καθαρίζει» στα ίσα (πράγμα πλέον σπάνιο) ποιος έχει περισσότερους «άντρες» ή περισσότερα όπλα, πόσο στρατό έχει ο τάδε ή ο δείνα «στρατηγός» και άλλες εμετικές λογικές και νοοτροπίες που επιχειρήθηκε να «ενσωματωθούν» και να καταγραφούν ως αναρχικές, χωρίς να έχουν πραγματική σχέση με την αναρχία.

Κι όλες αυτές οι νοοτροπίες δεν διαχύθηκαν μόνο στο λεγόμενο χώρο αλλά πέρασαν και στην κοινωνία. Το αποτέλεσμα είναι να περνάει ως αναρχικός ο οποιοσδήποτε παραβάτης του νόμου που έχει και κάποιο «τσαμπουκά». Η αλήθεια, βέβαια, είναι πως όλα αυτά, όπως ο τσαμπουκάς, η παλληκαριά και η σκληρότητα προς τον απέναντι μπορούν και υπάρχουν σε άτομα που ανήκουν σε διάφορες ομάδες του κοινωνικού χώρου. Αυτό, σαφώς, δεν τους εντάσσει στην αναρχία. Κι όμως, αυτό έχει «περάσει» στα μυαλά αρκετών ανθρώπων και ιδιαίτερα των νεολαίων.

Μαζί, όμως, μ' αυτά «κληρονομήθηκαν» και άλλα χαρακτηριστικά του «ποινικού»-»φυλακόβιου» ή του «πολιτικού»-»κρατούμενου». Η κουτοπονηριά που είναι η λεγόμενη πολιτική (με ή χωρίς εισαγωγικά δεν έχει και τόση σημασία) όπου το να πετύχεις το σκοπό σου, «να τους ξεγελάσεις», είναι ένα από τα βασικά τεχνάσματα, που πέρασε στη ημερήσια διάταξη. Η μπέσα και η μπαμπεσιά προς τους «δικούς»

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Διαβάζοντας τέτοια πρωτοσέλιδα για την υπόθεση των νονών της νύχτας που «έσκασε» αυτές τις μέρες, είναι να γελάει και να κλαίει κανείς μαζί. Όχι μόνο γιατί βασικοί πρωταγωνιστές στις συμμορίες, που εμπλέκονται στην πολυδιαφημισμένη «εξάρθρωση» της μαφίας αυτές τις μέρες, είναι νυν και απόστρατοι αξιωματικοί της Ελληνικής ΑΣτυνομίας. Αλλά γιατί το έργο το έχουμε ξαναδεί...

Επικοινωνιακή αναβάθμιση ή απλά «δεν τα βρήκαν στη μοιρασιά»; Λίγες συλλήψεις για να πέσει στάχτη στα μάτια; Μήπως αντιστάθμισμα στο «αίτημα» για «κάθαρση» και το «να μπουν οι απατεώνες στη φυλακή»; Οι απαντήσεις μπορούν να είναι πολλές, αλλά τα πράγματα για τους αναρχικούς δεν μπορεί παρά να είναι ξεκάθαρα.

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που κάποιες άλλες συμμορίες μπράβων της νύχτας είχαν δεχτεί «πλήγμα» από την αστυνομία. Είχαν συλληφθεί τότε κάποια άτομα, ενώ οι περισσότεροι για τους οποίους είχαν βγει εντάλματα σύλληψης είχαν ειδοποιηθεί από μπάτσους/δικαστικούς και... μην τους είδατε.

Λογικό, αφού μεγάλο κομμάτι των οργάνων που απαρτίζουν την αστυνομία και το δικαστικό σώμα είναι «με τα μπούνια» μέσα σε τέτοια κυκλώματα... αγαθών δραστηριοτήτων... Πολλές απ' αυτές τις συμμορίες έχουν δημιουργηθεί από κρατικούς υπαλλήλους και αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της φυσικής και πολιτικής τους υπόστασης.

Ο κατάλογος μακρύς: σωματεμπορία, εμπόριο όπλων, προστασία σε μαγαζιά, δολοφονίες, εκβιασμοί, διασκέδαση στη νύχτα, προστασία Vip, γυμναστήρια κτλ... Πολλοί επίσης μέσα σ' αυτά τα «ευαγή» ιδρύματα που ονομάζονται δικαστήρια και αστυνομικά τμήματα γνωρίζουν τη σαπίλα που υπάρχει, αλλά είτε φοβούνται να πουν ο,τιδήποτε προς τα έξω είτε

Οι κάθε λογής συμμορίες που απαρτίζουν αυτό που λέγεται «υπόκοσμος» πλουτίζουν από κάθε είδους παράνομη/μαφιόζικη αλλά και νόμιμη δραστηριότητα εξαγοράζοντας, ξεπουλώντας συνειδήσεις, εκβιάζοντας κτλ.

Δεν είναι λίγοι κι εκείνοι που... γοητεύονται από την πολυτελή ζωή και τη μη-εργασία, αφού το μόνο που κάνουν είναι να εισπράττουν και να εκφοβίζουν, κι έτσι στον κοινωνικό χώρο καλλιεργούνται και διευρύνονται τέτοιες παρασιτικές συμπεριφορές. Με πρώτο παράσιτο φυσικά το κράτος.

Εννοείται ότι μετά από λίγο καιρό, ή και παράλληλα, οι δραστηριότητες αυτές θεωρούνται νόμιμες και... επιχειρηματικές, αφού μέσω του ξεπλύματος των χρημάτων ο μαφιόζος βαφτίζεται επιχειρηματίας και το «μαύρο» χρήμα τροφοδοτεί νόμιμες δραστηριότητες, εταιρίες και φυσικά και κόμματα, μέσω των χρηματοδοτήσεων.

Η ΕΛ.ΑΣ. τους νονούς

Έτσι, είναι αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι δεν υπάρχει διαπλοκή αυτών των συμμοριών με το κράτος. Το κράτος και το λεγόμενο «παρα-κράτος» είναι ένα και το αυτό με συμμορίες της μαφίας, έμμισθους δολοφόνους, εμπόρους όπλων, σωματέμπορους και νταβατζήδες, πράκτορες,

φουμε με γενικές γραμμές– υπήρξε αποτέλεσμα της φυλάκισης ορισμένων αναρχικών. Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας συνεύρεσης, θα πρέπει να γίνει παραδεκτό, πως είναι αποθαρρυντικά σε σχέση με την αναρχική απελευθερωτική προοπτική.

Ανεξάρτητα από το ότι μπορεί να αντιταχθεί πως παράχθηκε έργο, εκείνο που βγαίνει σαν συμπέρασμα είναι πως υπήρξε μια **ανάποδη διαδρομή**.

Ενώ κάποιος θα περίμενε πως οι αναρχικοί, συνδεόμενοι με τους φυλακισμένους «ποινικούς», θα **συνέθεταν** προκειμένου να υπάρξει δυναμική απελευθερωτική προοπτική, το αποτέλεσμα ήταν η αποσύνθεση των αναρχικών και των απόψεων που είχαν.

Αυτό που «πέρασε» ήταν κάποια απονοήματα που ισχύουν σε οποιαδήποτε μάγκα ή συμμορία. Το νταηλίκι, η μαγκιά, το ποιος «καθαρίζει» στα ίσα (πράγμα πλέον σπάνιο) ποιος έχει περισσότερους «άντρες» ή περισσότερα όπλα, πόσο στρατό έχει ο τάδε ή ο δείνα «στρατηγός» και άλλες εμετικές λογικές και νοοτροπίες που επιχειρήθηκε να «ενσωματωθούν» και να καταγραφούν ως αναρχικές, χωρίς να έχουν πραγματική σχέση με την αναρχία.

Κι όλες αυτές οι νοοτροπίες δεν διαχύθηκαν μόνο στο λεγόμενο χώρο αλλά πέρασαν και στην κοινωνία. Το αποτέλεσμα είναι να περνάει ως αναρχικός ο οποιοσδήποτε παραβάτης του νόμου που έχει και κάποιο «τσαμπουκά». Η αλήθεια, βέβαια, είναι πως όλα αυτά, όπως ο τσαμπουκάς, η παλληκαριά και η σκληρότητα προς τον απέναντι μπορούν και υπάρχουν σε άτομα που ανήκουν σε διάφορες ομάδες του κοινωνικού χώρου. Αυτό, σαφώς, δεν τους εντάσσει στην αναρχία. Κι όμως, αυτό έχει «περάσει» στα μυαλά αρκετών ανθρώπων και ιδιαίτερα των νεολαίων.

Μαζί, όμως, μ' αυτά «κληρονομήθηκαν» και άλλα χαρακτηριστικά του «ποινικού»-»φυλακόβιου» ή του «πολιτικού»-»κρατούμενου». Η κουτοπονηριά που είναι η λεγόμενη πολιτική (με ή χωρίς εισαγωγικά δεν έχει και τόση σημασία) όπου το να πετύχεις το σκοπό σου, «να τους ξεγελάσεις», είναι ένα από τα βασικά τεχνάσματα, που πέρασε στη ημερήσια διάταξη. Η μπέσα και η μπαμπεσιά προς τους «δικούς» και προς τους «άλλους», αντίστοιχα. Εκφυλισμένες λέξεις πέρασαν στο καθημερινό λεξιλόγιο για να φορτώσουν με «παράσημα» αυτούς που τα χρησιμοποιούν. Η εικόνα του «ακραίου» με τις άκρες στον άλλο «κόσμο» έμελε να είναι ο κράχτης για τους αδαείς ή το φίμωτρο για αυτούς που άλλοτε έβγαζαν υστερικές κραυγές για μια ή δυο συλλήψεις σε πορείες και που τώρα κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν για τις δεκάδες φυλακισμένων και που, μάλιστα, δεν πιάστηκαν σε πορείες.

Η ιδεολογικοποίηση αυτής της συναναστροφής που έχει ξεκινήσει πριν από 30 χρόνια, συναντιέται σε πρόσφατα κείμενα επαναστατικού περιεχομένου. Κείμενα χωρίς προοπτική, που όταν τα διαβάζει κάποιος αισθάνεται πως υποδηλώνουν μια εκκρεμή υπόθεση.

Μια εκκρεμή υπόθεση που προκαλεί υποθέσεις για γκαμπί, όπου τα κέρδη θα είναι προμελετημένα και πενιχρά, ενώ η παρτίδα εκ των προτέρων σχεδιασμένα να χαθεί. Όχι πάντως από τον ενορχηστρωτή μιας τέτοιας διαδικασίας, αφού μπήκε στο παιχνίδι έχοντας συμφωνήσει να δώσει την παρτίδα στον «αντίπαλο», μέσα στο πλαίσο του ρόλου που έχει και του στόχου που έχει τεθεί.

Σ' ότι αφορά την λεγόμενη μεταστροφή κάποιων «ποινικών», έχει αποδειχτεί πως είναι επιφανειακή και όχι ουσιαστική. Αν μάλιστα γίνει δεκτό πως υπάρχει κάποιου είδους «προσφορά» εκ μέρους τους, αυτή δεν μπορεί να ξεπεράσει τα όρια που έχει καθορίσει ο τρόπος ζωής και η μέχρι τότε στάση τους. Άλλωστε η μηχανιστική λογική της πολιτικής, δεν έχει αφήσει ανεπηρέαστο το εξουσιαστικό κατασκεύασμα του λεγόμενου «υπόκοσμου». Οι δεσμοί με τους διάφορους

για «κάθαρση» και το «να μπουν οι απατεώνες στη φυλακή»; Οι απαντήσεις μπορούν να είναι πολλές, αλλά τα πράγματα για τους αναρχικούς δεν μπορεί παρά να είναι ξεκάθαρα.

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που κάποιες άλλες συμμορίες μπράβων της νύχτας είχαν δεχτεί «πλήγμα» από την αστυνομία. Είχαν συλληφθεί τότε κάποια άτομα, ενώ οι περισσότεροι για τους οποίους είχαν βγει εντάλματα σύλληψης είχαν ειδοποιηθεί από μπάτσους/δικαστικούς και... μην τους είδατε.

Λογικό, αφού μεγάλο κομμάτι των οργάνων που απαρτίζουν την αστυνομία και το δικαστικό σώμα είναι «με τα μπούνια» μέσα σε τέτοια κυκλώματα... αγαθών δραστηριοτήτων... Πολλές απ' αυτές τις συμμορίες έχουν δημιουργηθεί από κρατικούς υπαλλήλους και αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της φυσικής και πολιτικής τους υπόστασης.

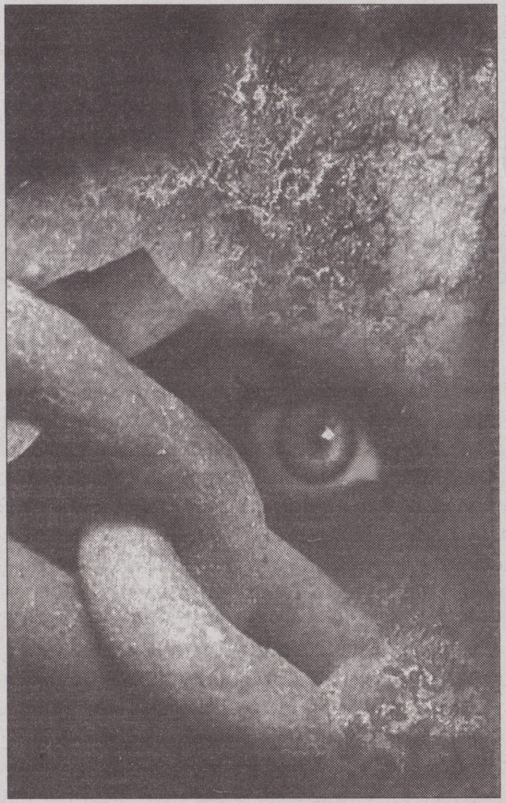
Ο κατάλογος μακρύς: σωματεμπορία, εμπόριο όπλων, προστασία σε μαγαζιά, δολοφονίες, εκβιασμοί, διασκέδαση στη νύχτα, προστασία Vip, γυμναστήρια κτλ... Πολλοί επίσης μέσα σ' αυτά τα «ευαγή» ιδρύματα που ονομάζονται δικαστήρια και αστυνομικά τμήματα γνωρίζουν τη σαπίλα που υπάρχει, αλλά είτε φοβούνται να πουν ο,τιδήποτε προς τα έξω είτε τους «ακουμπάνε» κάποια χρηματικά ποσά κι έτσι η ... ομερτά εξασφαλίζεται.

Στο σύγχρονο πολιτισμό με το lifestyle, τη χλιδή και τη γκλαμουριά να παίρνουν περίοπτες θέσεις, η μαφία διαφημίζεται ακόμη και σε... μπλουζάκια. Και γιατί όχι; Γρήγορο χρήμα, ακριβά γούστα... αυτά δεν είναι τα πρότυπα του σύγχρονου μάρκετινγκ που διδάσκονται στις μέρες μας;

Η κοινωνία γνωρίζει καλά στο πετσί της βέβαια εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια ποιοι βασανίζουν κι εκμεταλλεύονται εξαναγκάζοντας τον κόσμο στη μισθωτή σκλαβιά κτλ. Γνωρίζει και κάτι πολύ σημαντικό: **ότι το κράτος είναι πάνω απ' όλα ο μεγαλύτερος εκβιαστής και νονός**.

Εννοείται ότι μετά από λίγο καιρό, ή και παράλληλα, οι δραστηριότητες αυτές θεωρούνται νόμιμες και... επιχειρηματικές, αφού μέσω του ξεπλύματος των χρημάτων ο μαφιόζος βαφτίζεται επιχειρηματίας και το «μαύρο» χρήμα τροφοδοτεί νόμιμες δραστηριότητες, εταιρίες και φυσικά και κόμματα, μέσω των χρηματοδοτήσεων.

Η ΕΛ.ΑΣ. τους νονούς

Έτσι, είναι αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι δεν υπάρχει διαπλοκή αυτών των συμμοριών με το κράτος. Το κράτος και το λεγόμενο «παρα-κράτος» είναι ένα και το αυτό με συμμορίες της μαφίας, έμμισθους δολοφόνους, εμπόρους όπλων, σωματέμπορους και νταβατζήδες, πράκτορες, μπάτσους, λιμενικούς, δικαστικούς, στρατιωτικούς, πολιτικούς, υπουργούς κτλ. **Το κράτος γεννάει τέτοια φαινόμενα και τα διαιωνίζει**.

Ο κόσμος γνωρίζει καλά και δεν το ξεχνάει ότι: **ΟΙ ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΝΟΝΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ.**

Οι κινήσεις αυτές έρχονται να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου, ειδικά στην κρίσιμη αυτή περίοδο των οικονομικών ανακατατάξεων και της υποτιθέμενης κρίσης, περίοδο όπου οι εγχώριοι κρατιστές βιάζονται να δείξουν δείγματα καλής συνεργασίας, είτε σ' αυτό το επίπεδο είτε στον πολυδιαφημισμένο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Βέβαια, ούτε πολλές φωτογραφίες διωκόμενων για τη «μαφία» να δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες και ίντερνετ (όπως συμβαίνει σε άλλες περιπτώ-

χώρο αλλά πέρασαν και στην κοινωνία. Το αποτέλεσμα είναι να περνάει ως αναρχικός ο οποιοσδήποτε παραβάτης του νόμου που έχει και κάποιο «τσαμπουκά». Η αλήθεια, βέβαια, είναι πως όλα αυτά, όπως ο τσαμπουκάς, η παλληκαριά και η σκληρότητα προς τον απέναντι μπορούν και υπάρχουν σε άτομα που ανήκουν σε διάφορες ομάδες του κοινωνικού χώρου. Αυτό, σαφώς, δεν τους εντάσσει στην αναρχία. Κι όμως, αυτό έχει «περάσει» στα μυαλά αρκετών ανθρώπων και ιδιαίτερα των νεολαίων.

Μαζί, όμως, μ' αυτά «κληρονομήθηκαν» και άλλα χαρακτηριστικά του «ποινικού»-»φυλακόβιου» ή του «πολιτικού»-»κρατούμενου». Η κουτοπονηριά που είναι η λεγόμενη πολιτική (με ή χωρίς εισαγωγικά δεν έχει και τόση σημασία) όπου το να πετύχεις το σκοπό σου, «να τους ξεγελάσεις», είναι ένα από τα βασικά τεχνάσματα, που πέρασε στη ημερήσια διάταξη. Η μπέσα και η μπαμπεσιά προς τους «δικούς» και προς τους «άλλους», αντίστοιχα. Εκφυλισμένες λέξεις πέρασαν στο καθημερινό λεξιλόγιο για να φορτώσουν με "παράσημα" αυτούς που τα χρησιμοποιούν. Η εικόνα του «ακραίου» με τις άκρες στον άλλο «κόσμο» έμελε να είναι ο κράχτης για τους αδαείς ή το φίμωτρο για αυτούς που άλλοτε έβγαζαν υστερικές κραυγές για μια ή δυο συλλήψεις σε πορείες και που τώρα κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν για τις δεκάδες φυλακισμένων και που, μάλιστα, δεν πιάστηκαν σε πορείες.

Η ιδεολογικοποίηση αυτής της συναναστροφής που έχει ξεκινήσει πριν από 30 χρόνια, συναντιέται σε πρόσφατα κείμενα επαναστατικού περιεχομένου. Κείμενα χωρίς προοπτική, που όταν τα διαβάζει κάποιος αισθάνεται πως υποδηλώνουν μια εκκρεμή υπόθεση.

Μια εκκρεμή υπόθεση που προκαλεί υποθέσεις για γκαμπί, όπου τα κέρδη θα είναι προμελετημένα και πενιχρά, ενώ η παρτίδα εκ των προτέρων σχεδιασμένα να χαθεί. Όχι πάντως από τον ενορχηστρωτή μιας τέτοιας διαδικασίας, αφού μπήκε στο παιχνίδι έχοντας συμφωνήσει να δώσει την παρτίδα στον "αντίπαλο", μέσα στο πλαίσο του ρόλου που έχει και του στόχου που έχει τεθεί.

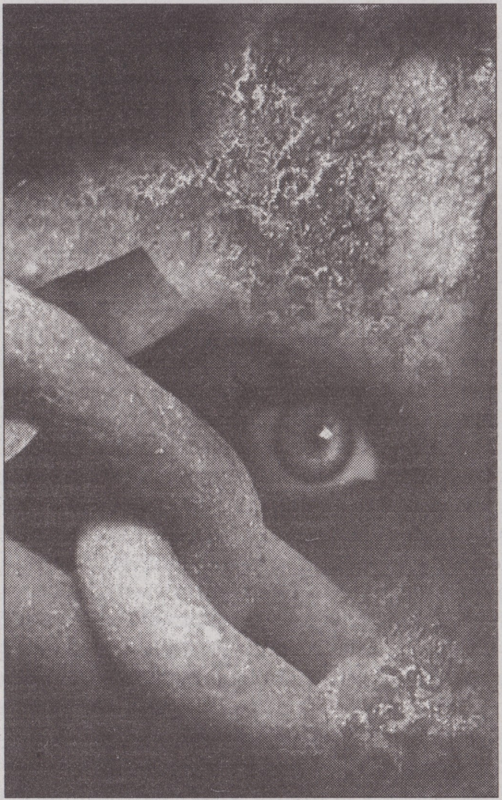
Σ' ότι αφορά την λεγόμενη μεταστροφή κάποιων «ποινικών», έχει αποδειχτεί πως είναι επιφανειακή και όχι ουσιαστική. Αν μάλιστα γίνει δεκτό πως υπάρχει κάποιου είδους «προσφορά» εκ μέρους τους, αυτή δεν μπορεί να ξεπεράσει τα όρια που έχει καθορίσει ο τρόπος ζωής και η μέχρι τότε στάση τους. Άλλωστε η μηχανιστική λογική της πολιτικής, δεν έχει αφήσει ανεπηρέαστο το εξουσιαστικό κατασκεύασμα του λεγόμενου «υπόκοσμου». Οι δεσμοί με τους διάφορους πολιτικούς και τα αλισβερίσια με τους διάφορους μηχανισμούς του κράτους δεν αποφέρουν τα ίδια αποτελέσματα με μια επένδυση «στην άτιμη κενωνία». Οι λοχαγοί και οι στρατηλάτες μπορούν να επιδεικνύουν εκατέρωθεν το στράτευμα που ελέγχουν και το οποίο νομίζει ότι τους κέρδισε με το μέρος του.

Άβυσσος χωρίζει τον «υπόκοσμο» και τις λογικές του από την αναρχία, η ίδια άβυσσος που την χωρίζει με τα κράτη και την εξουσία συνολικά, αλλά και με όσους θεωρητικοποίησαν αυτό το έκτρωμα που επιχειρείται να «περάσει» ως το απαύγασμα του νεωτερισμού. Όλα αυτά, όμως, βρίσκονται πολύ μακριά από αυτό που είναι η αναρχία και η προοπτική προς την ολική απελευθέρωση.

«Άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς».

Η.Α.

Ο κατάλογος μακρύς: σωματεμπορία, εμπόριο όπλων, προστασία σε μαγαζιά, δολοφονίες, εκβιασμοί, διασκέδαση στη νύχτα, προστασία Vip, γυμναστήρια κτλ... Πολλοί επίσης μέσα σ' αυτά τα «ευαγή» ιδρύματα που ονομάζονται δικαστήρια και αστυνομικά τμήματα γνωρίζουν τη σαπίλα που υπάρχει, αλλά είτε φοβούνται να πουν ο,τιδήποτε προς τα έξω είτε τους "ακουμπάνε" κάποια χρηματικά ποσά κι έτσι η ... ομερτά εξασφαλίζεται.

Στο σύγχρονο πολιτισμό με το lifestyle, τη χλιδή και τη γκλαμουριά να παίρνουν περίοπτες θέσεις, η μαφία διαφημίζεται ακόμη και σε... μπλουζάκια. Και γιατί όχι; Γρήγορο χρήμα, ακριβά γούστα... αυτά δεν είναι τα πρότυπα του σύγχρονου μάρκετινγκ που διδάσκονται στις μέρες μας;

Η κοινωνία γνωρίζει καλά στο πετσί της βέβαια εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια ποιοι βασανίζουν κι εκμεταλλεύονται εξαναγκάζοντας τον κόσμο στη μισθωτή σκλαβιά κτλ. Γνωρίζει και κάτι πολύ σημαντικό: **ότι το κράτος είναι πάνω απ' όλα ο μεγαλύτερος εκβιαστής και νονός**.

Για να δώσουμε ένα παράδειγμα: όταν εσύ παράγεις 100 ντομάτες στο χωράφι σου και θες να τις ανταλλάξεις με άλλα αγαθά με κάποιον (στη σημερινή εποχή με λεφτά), τότε το κράτος έρχεται σαν νταβατζής και σε υποχρεώνει να παράγεις άλλες 11 ή 23 ντομάτες (13% ή 23% ΦΠΑ ας πούμε) τις οποίες στις παίρνει με το έτσι θέλω. Φανταστείτε αν έπαιρνε από κάθε χωράφι που παράγει 100 ντομάτες άλλες 23 το κράτος, τι πλούτος παράγεται από το κοινωνικό σώμα για τους εξουσιαστές κάθε είδους και τους υπαλλήλους τους, είτε ήταν ο περίγυρος του παλατιού είτε οι κάθε λογής «κουμπάροι» και ημέτεροι του σημερινού κράτους.

Έτσι, είναι αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι δεν υπάρχει διαπλοκή αυτών των συμμοριών με το κράτος. Το κράτος και το λεγόμενο «παρα-κράτος» είναι ένα και το αυτό με συμμορίες της μαφίας, έμμισθους δολοφόνους, εμπόρους όπλων, σωματέμπορους και νταβατζήδες, πράκτορες, μπάτσους, λιμενικούς, δικαστικούς, στρατιωτικούς, πολιτικούς, υπουργούς κτλ. **Το κράτος γεννάει τέτοια φαινόμενα και τα διαιωνίζει.**

Ο κόσμος γνωρίζει καλά και δεν το ξεχνάει ότι: **ΟΙ ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΝΟΝΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ.**

Οι κινήσεις αυτές έρχονται να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου, ειδικά στην κρίσιμη αυτή περίοδο των οικονομικών ανακατατάξεων και της υποτιθέμενης κρίσης, περίοδο όπου οι εγχώριοι κρατιστές βιάζονται να δείξουν δείγματα καλής συνεργασίας, είτε σ' αυτό το επίπεδο είτε στον πολυδιαφημισμένο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Βέβαια, ούτε πολλές φωτογραφίες διωκόμενων για τη «μαφία» να δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες και ίντερνετ (όπως συμβαίνει σε άλλες περιπτώσεις), παρά τους βαρύγδουπους τίτλους αυτών των ημερών. Αφήστε που από τους 200 και βάλε κατηγορούμενους μόνο γύρω στους 20 έχουν συλληφθεί, και, ας μη λέμε μεγάλες κουβέντες, αλλά είναι σίγουρο ότι θα συνεχίσουν ανενόχλητοι την... «έντιμη» δράση τους.

Αλλά και στην περίπτωση που κάποιοι φυλακιστούν, όλοι και όλες γνωρίζουν ότι δεν έχουν και ιδιαίτερο... πρόβλημα στην επιβίωσή τους, αφού με τα τεράστια χρηματικά ποσά που έχουν μαζέψει, σα γνήσιοι δούλοι του χρήματος και της πολυτέλειας, είναι ικανοί να εξαγοράσουν πολλούς κρατικούς υπαλλήλους.

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

«καθαρίζει» της νύχτας;

«Στην πραγματικότητα, τα προνόμια που απολαμβάνουν οι ομάδες αυτές στη φυλακή δεν είναι το αποτέλεσμα του φόβου που ενδεχομένως αισθάνεται η υπηρεσία απέναντί τους ούτε αποκλειστικά απότοκος μιας οικονομικής συναλλαγής, αλλά το προϊόν της ίδιας της διαπλοκής και της αλληλεξάρτησής των δύο εξουσιών, της επίσημης της υπηρεσίας και της άτυπης των ομάδων, που εκφράζεται με την εκχώρηση αρμοδιοτήτων από την πρώτη προς τις δεύτερες. Στο ιδιαίτερα ρευστό και κοινωνικά οξυμένο περιβάλλον των φυλακών είναι συχνά προς συμφέρον της υπηρεσίας η παραχώρηση μέρους των αρμοδιοτήτων της σε πιο ευέλικτες μορφές εξουσίας, που μπορούν να επιλύουν τα προβλήματα και τις διενέξεις που γεννά η αθλιότητα των ρους και κρατούμενους, που δείχνουν μάλιστα να καρποφορούν. Φαίνεται ότι για τα πολιτικά και τα αξιακά στεγανά ενός κομματιού του κινήματος μερικά επαναστατικά λογάκια ή κάποιες «χειρονομίες» είναι αρκετές για να καταστήσουν φίλιες, δυνάμεις που εκ φύσεως και εξ' αντικειμένου τοποθετούνται ανταγωνιστικά στο απελευθερωτικό πρόταγμα. Τη στιγμή που ο κοινωνικός αγώνας χιλιάδων ανθρώπων «σκανάρεται» ενδελεχώς μήπως και ανακαλυφθούν οι κραυγαλέες αντιφάσεις του και καταδικαστούν από την ανελέητη επαναστατική κριτική, οι αγωνιστικές δυνάμεις των νονών, μπράβων και λοιπών «εξεγερμένων» περνάνε με επιτυχία το –διάτρητο– σύστημα των εξετάσεων και καθίστανται τόσο εντός όσο και εκτός φυλακής σημείο κοινωνικής ή/και (στη χειρότερη περίπτωση) πολιτικής αναφοράς.

Η ανισομέρεια που εμφανίζει η κοινωνικοπολιτική απεύθυνση μέρους του κινήματος, την περίοδο μάλιστα που διαρκώς αυξανόμενα τμήματα των εκμεταλλευομένων δείχνουν να απεγκλωβίζονται από

συνθηκών εκεί όπου η παρέμβαση της υπηρεσίας θα προκαλούσε περαιτέρω εντάσεις.

Με τη μετάθεση μέρους των ευθυνών της η υπηρεσία απαλλάσσεται τόσο από το βάρος των αντίστοιχων υποχρεώσεών της απέναντι στους κρατούμενους όσο και από τις προστριβές και τις αντιδράσεις που θα δημιουργούσε η αδυναμία ικανοποιητικής ανταπόκρισής της σε αυτές. Στο βαθμό-

μου εναντιώνονται στο νόμο εμφανίζονται και σαν κατάλληλα να ενταχθούν σε κάποια κοινωνικο-απελευθερωτική διαδικασία.

Εννοείται πως κάποιος που πηγαίνει ως μπράβος στην πόρτα ενός κλαμπ για να διακινεί κοκαΐνη στους πελάτες του μαγαζιού δεν μπορεί να νιώθει αγάπη για την κοινωνία. Ή κάποιος που διακινεί το «κρέας», όπως αποκαλούν τις εκδιδόμενες γυναίκες οι νταβατζήδες (σύμφωνα με τις «αποκαλύψεις» των εμπορικών εφημερίδων) δεν μπορεί παρά να συνεχίσει να ενεργεί εχθρικά ως προς την ανθρώπινη κοινωνία.

Γι' αυτό και η αναρχική στάση και πρακτική θεωρούμε πως δεν θα μπορούσε να σχετίζεται ούτε να συγχρωτίζεται με τέτοιες αντι-κοινωνικές εξουσιαστικές ομάδες και και με τις πρακτικές που αυτές ακολουθούν. Άλλωστε, η μαφία και το κράτος, ως αλληλοδιαπλεκόμενες εξουσιαστικές δομές, είναι εχθρικές προς την κοινωνία και τις διεργασίες που απαιτούνται για την απελευθέρωσή της.

Το προφίλ του ανηλεούς μπράβου που δέρνει και τσακίζει όποιον του σταθεί εμπόδιο είναι και χαρακτηριστικό άλλωστε των κάθε λογής συμμοριών, φασιστικών ή μη, όπως φαίνεται και από τα παρακάτω λόγια ενός γνωστού νεο-φασίστα στην Ιταλία:

[…] «***Πριν ενταχθούν οι άνδρες μας προετοιμάζονται ηθικά ώστε να μπορούν να τσακίζουν τα κόκαλα κάποιου ακόμη κι αν αυτός έχει γονατίσει και εκλιπαρεί για έλεος με λυγμούς***», (από ένα φυλλάδιο της Εθνικής Πρωτοπορίας).

Στην ουσία, λοιπόν, δεν μπορεί κανείς να μιλάει για οποιαδήποτε απελευθερωτική χροιά σε τέτοιου είδους δραστηριότητες. Ούτε είχαν, ούτε μπορούν να έχουν σχέση τα διάφορα αποβράσματα, –που έχουν «αποδράσει» απ' τη νομιμότητα και αναζητούν τον εύκολο

πρόσωπα (και προφανώς και πράγματα) εκτός (κι εντός) χώρας… «Το ψάρι βρωμάει απ' το κεφάλι», βέβαια, άσχετα απ' το αν παρουσιάζονται αμέτοχοι και νίπτουν τας χείρας τους οι «ευυπόληπτοι» πολιτικοί και επιχειρηματίες…

Εν κατακλείδι, καλός ο ντόρος και ο εντυπωσιασμός… αλλά μόνο αν πάψει να υπάρχει το κράτος και οι εξουσιαστικές-εκμεταλλευτικές σχέσεις θα «καθαρίσει» και η μαφία, οπότε ας είμαστε προσανατολισμένοι προς αυτό…

Αναρχικός Πυρήνας

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:

diadromi@revolution.gr

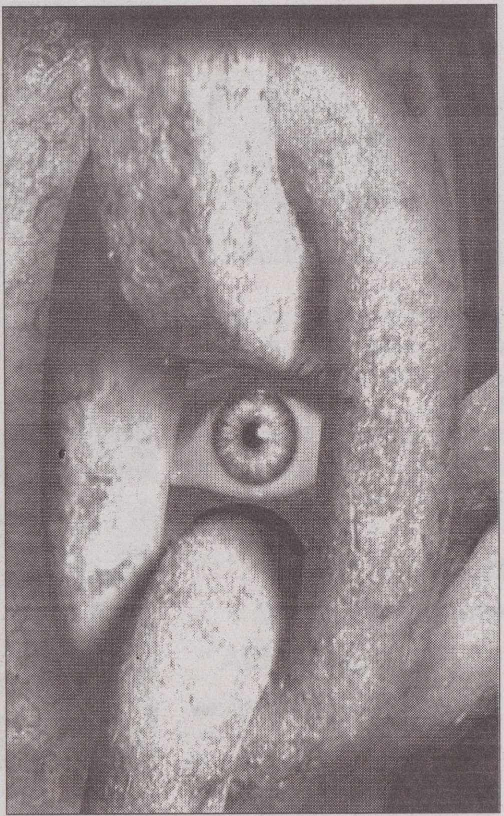
«καθαρίζει» της νύχτας;

νικά οξυμένο περιβάλλον των φυλακών εί-
ναι συχνά προς συμφέρον της υπηρεσίας η παραχώρηση μέρους των αρμοδιοτήτων της σε πιο ευέλικτες μορφές εξουσίας, που μπορούν να επιλύουν τα προβλήματα και τις διενέξεις που γεννά η αθλιότητα των συνθηκών εκεί όπου η παρέμβαση της υπηρεσίας θα προκαλούσε περαιτέρω εντάσεις.

Με τη μετάθεση μέρους των ευθυνών της η υπηρεσία απαλλάσσεται τόσο από το βάρος των αντίστοιχων υποχρεώσεών της απέναντι στους κρατούμενους όσο και από τις προστριβές και τις αντιδράσεις που θα δημιουργούσε η αδυναμία ικανοποιητικής ανταπόκρισής της σε αυτές. Στο βαθμό, μάλιστα, που οι εκάστοτε ομάδες παρακάμπτουν –με την ανοχή της διοίκησης– τις δυσλειτουργίες που προκαλεί η ακριβής τήρηση των κανονισμών και ξεπερνούν πιο άνετα τα εμπόδια της γραφειοκρατίας, το σύστημα αποκτά ευελιξία και σχετική σταθερότητα. Τα προνόμια και οι διευκολύνσεις που απολαμβάνει η ομάδα είναι, αφενός, το αντίτιμο της κρίσιμης εκδούλευσης που προσφέρει στην υπηρεσία και, αφετέρου, το μέσο με το οποίο εδραιώνει την εξουσία της.

Για τη νομή, άλλωστε, ακόμα και των πιο ασήμαντων φαινομενικά αποτελεσμάτων αυτής της εξουσίας προστρέχουν στους εκπροσώπους τής ομάδας δεκάδες κρατούμενοι, δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό μια «λαϊκή βάση» από ευνοούμενους και παρατρεχάμενους. Πρόκειται για ένα σύστημα βολικό για όλους. Οι παρατρεχάμενοι περισσότερο ή λιγότερο τη βολεύουν, ο δείκτης της δυσφορίας στη φυλακή μειώνεται και η διαπραγματευτική ισχύς της ομάδας με την υπηρεσία αυξάνεται. Με αυ- *στούν από την ανελέητη επαναστατική κριτική, οι αγωνιστικές δυνάμεις των νονών, μπράβων και λοιπών «εξεγερμένων» περνάνε με επιτυχία το –διάτρητο– σύστημα των εξετάσεων και καθίστανται τόσο εντός όσο και εκτός φυλακής σημείο κοινωνικής ή/και (στη χειρότερη περίπτωση) πολιτικής αναφοράς.*

Η ανισομέρεια που εμφανίζει η κοινωνικοπολιτική απεύθυνση μέρους του κινήματος, την περίοδο μάλιστα που διαρκώς αυξανόμενα τμήματα των εκμεταλλευομένων δείχνουν να απεγκλωβίζονται από

τις κυρίαρχες πολιτικές και οργανωτικές νόρμες, εγείρει ασφαλώς πολλά ερωτήματα ως προς το αντιληπτικό και αξιακό του επίπεδο. Είτε, λοιπόν, το συγκεκριμένο κομμάτι του κινήματος αδυνατεί να αντιληφθεί τι αντιπροσωπεύουν κοινωνικά και τα-

νεργεί εχθρικά ως προς την ανθρώπινη κοινωνία.

Γι' αυτό και η αναρχική στάση και πρακτική θεωρούμε πως δεν θα μπορούσε να σχετίζεται ούτε να συγχρωτίζεται με τέτοιες αντι-κοινωνικές εξουσιαστικές ομάδες και και με τις πρακτικές που αυτές ακολουθούν. Άλλωστε, η μαφία και το κράτος, ως αλληλοδιαπλεκόμενες εξουσιαστικές δομές, είναι εχθρικές προς την κοινωνία και τις διεργασίες που απαιτούνται για την απελευθέρωσή της.

Το προφίλ του ανηλεούς μπράβου που δέρνει και τσακίζει όποιον του σταθεί εμπόδιο είναι και χαρακτηριστικό άλλωστε των κάθε λογής συμμοριών, φασιστικών ή μη, όπως φαίνεται και από τα παρακάτω λόγια ενός γνωστού νεο-φασίστα στην Ιταλία:

[…] ***«Πριν ενταχθούν οι άνδρες μας προετοιμάζονται ηθικά ώστε να μπορούν να τσακίζουν τα κόκαλα κάποιου ακόμη κι αν αυτός έχει γονατίσει και εκλιπαρεί για έλεος με λυγμούς»***, (από ένα φυλλάδιο της Εθνικής Πρωτοπορίας).

Στην ουσία, λοιπόν, δεν μπορεί κανείς να μιλάει για οποιαδήποτε απελευθερωτική χροιά σε τέτοιου είδους δραστηριότητες. Ούτε είχαν, ούτε μπορούν να έχουν σχέση τα διάφορα αποβράσματα, –που έχουν «αποδράσει» απ' τη νομιμότητα και αναζητούν τον εύκολο πλουτισμό εξαπατώντας, κοροϊδεύοντας, εκβιάζοντας, πατώντας επί πτωμάτων και καταπιέζοντας άλλους ανθρώπους–, με την κοινωνική απελευθέρωση, την ελευθερία και τους κοινωνικούς αγώνες.

Θα πει κανείς: μα κάποιοι είναι παράνομοι, μισούν τους μπάτσους, κάνουν ληστείες τραπεζών. Αυτό φυσικά και δε σημαίνει τίποτα από απελευθερωτική σκοπιά, εφ' όσον ο μεγαλύτερος κλέφτης είναι το κράτος, και ο μεγαλύτερος παράνομος επίσης, αφού καταπατάει καθημερινά δεκάδες νόμους που έχει «ψηφίσει» για να κρατιούνται τα προσχήματα της επιβολής των εξουσιαστών στην κοινωνία.

Όπως, λοιπόν, δε μπορεί να αποκτήσει απελευθερωτικά χαρακτηριστικά ένας εργολάβος του δημοσίου που με τον τσαμπουκά αναλαμβάνει δημόσια έργα, κονομώντας φυσικά πολλά, όπως δε μπορεί να χαρακτηριστεί αγωνιστής ένας μπάτσος ή ένας σεκιουριτάς που κάνει ληστείες τρα-

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:

diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

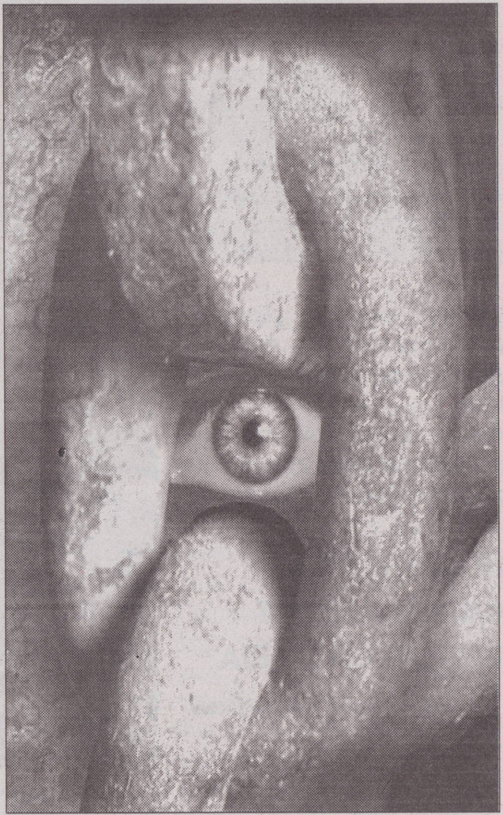
Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο

συνθηκών εκεί όπου η παρέμβαση της υπηρεσίας θα προκαλούσε περαιτέρω εντάσεις.
Με τη μετάθεση μέρους των ευθυνών της η υπηρεσία απαλλάσσεται τόσο από το βάρος των αντίστοιχων υποχρεώσεών της απέναντι στους κρατούμενους όσο και από τις προστριβές και τις αντιδράσεις που θα δημιουργούσε η αδυναμία ικανοποιητικής ανταπόκρισής της σε αυτές. Στο βαθμό, μάλιστα, που οι εκάστοτε ομάδες παρακάμπτουν –με την ανοχή της διοίκησης– τις δυσλειτουργίες που προκαλεί η ακριβής τήρηση των κανονισμών και ξεπερνούν πιο άνετα τα εμπόδια της γραφειοκρατίας, το σύστημα αποκτά ευελιξία και σχετική σταθερότητα. Τα προνόμια και οι διευκολύνσεις που απολαμβάνει η ομάδα είναι, αφενός, το αντίτιμο της κρίσιμης εκδούλευσης που προσφέρει στην υπηρεσία και, αφετέρου, το μέσο με το οποίο εδραιώνει την εξουσία της.
Για τη νομή, άλλωστε, ακόμα και των πιο ασήμαντων φαινομενικά αποτελεσμάτων αυτής της εξουσίας προστρέχουν στους εκπροσώπους τής ομάδας δεκάδες κρατούμενοι, δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό μια «λαϊκή βάση» από ευνοούμενους και παρατρεχάμενους. Πρόκειται για ένα σύστημα βολικό για όλους. Οι παρατρεχάμενοι περισσότερο ή λιγότερο τη βολεύουν, ο δείκτης της δυσφορίας στη φυλακή μειώνεται και η διαπραγματευτική ισχύς της ομάδας με την υπηρεσία αυξάνεται. Με αυτό το ιδιότυπο μοντέλο εξουσίας που εφαρμόζεται, το σύστημα επιτυγχάνει βραχυπρόθεσμα την αντιμετώπιση προβλημάτων που η δραματική μείωση των κρατικών δαπανών και η ανέχεια των περισσότερων κρατουμένων θα καθιστούσε υπό άλλες συνθήκες αδύνατη…
Το πιο ενδιαφέρον, όμως, είναι ότι κάποιοι από αυτές τις ομάδες, έχουν φιλοτεχνήσει ένα ιδεολογικό προφίλ με έντονες κοινωνικές-πολιτικές αναφορές, που φέρουν ένα αριστερό ή αντιεξουσιαστικό πρόσημο, και έχουν επιδιώξει πολιτικές επαφές με χώ-

μεταλλευομένων δείχνουν να απεγκλωβίζονται από

τις κυρίαρχες πολιτικές και οργανωτικές νόρμες, εγείρει ασφαλώς πολλά ερωτήματα ως προς το αντιληπτικό και αξιακό του επίπεδο. Είτε, λοιπόν, το συγκεκριμένο κομμάτι του κινήματος αδυνατεί να αντιληφθεί τι αντιπροσωπεύουν κοινωνικά και ταξικά αυτού του είδους οι ομάδες είτε το αντιλαμβάνεται και συνάπτει συνειδητά πολιτικές επαφές.» (από το λογοκριμένο κείμενο του Άρη Σειρηνίδη)
Δεν είναι άσχετες οι παραπάνω διαπιστώσεις και καθ' όλα επίκαιρες. Τα προνόμια που απολαμβάνουν οι νονοί της νύχτας ή της ημέρας είναι γνωστά στην κοινωνία. Εκείνο που χρειάζεται ιδιαίτερη επισήμανση είναι πιστεύουμε το φετίχ της… παρανομίας και του «κινδύνου», που συνοδεύεται με τον εκθειασμό, αυτών των εξουσιαστικών κατασκευασμάτων που επειδή τάχα λόγια ενός γνωστού νεο-φασίστα στην Ιταλία:
[…] *«**Πριν ενταχθούν οι άνδρες μας προετοιμάζονται ηθικά ώστε να μπορούν να τσακίζουν τα κόκαλα κάποιου ακόμη κι αν αυτός έχει γονατίσει και εκλιπαρεί για έλεος με λυγμούς**»*, (από ένα φυλλάδιο της Εθνικής Πρωτοπορίας).
Στην ουσία, λοιπόν, δεν μπορεί κανείς να μιλάει για οποιαδήποτε απελευθερωτική χροιά σε τέτοιου είδους δραστηριότητες. Ούτε είχαν, ούτε μπορούν να έχουν σχέση τα διάφορα αποβράσματα, –που έχουν «αποδράσει» απ' τη νομιμότητα και αναζητούν τον εύκολο πλουτισμό εξαπατώντας, κοροϊδεύοντας, εκβιάζοντας, πατώντας επί πτωμάτων και καταπιέζοντας άλλους ανθρώπους–, με την κοινωνική απελευθέρωση, την ελευθερία και τους κοινωνικούς αγώνες.
Θα πει κανείς: μα κάποιοι είναι παράνομοι, μισούν τους μπάτσους, κάνουν ληστείες τραπεζών. Αυτό φυσικά και δε σημαίνει τίποτα από απελευθερωτική σκοπιά, εφ' όσον ο μεγαλύτερος κλέφτης είναι το κράτος, και ο μεγαλύτερος παράνομος επίσης, αφού καταπατάει καθημερινά δεκάδες νόμους που έχει «ψηφίσει» για να κρατιούνται τα προσχήματα της επιβολής των εξουσιαστών στην κοινωνία.
Όπως, λοιπόν, δε μπορεί να αποκτήσει απελευθερωτικά χαρακτηριστικά ένας εργολάβος του δημοσίου που με τον τσαμπουκά αναλαμβάνει δημόσια έργα, κονομώντας φυσικά πολλά, όπως δε μπορεί να χαρακτηριστεί αγωνιστής ένας μπάτσος ή ένας σεκιουριτάς που κάνει ληστείες τραπεζών, και τέτοιες περιπτώσεις είναι τουλάχιστον συχνές, έτσι και ένας παράνομος μπράβος της νύχτας δε θα μπορούσε να έχει την παραμικρή σχέση με την κοινωνική απελευθέρωση.
Η «εξάρθρωση» του συγκεκριμένου κυκλώματος μας φέρνει μπροστά και σε κάποιες «λεπτομέρειες», η αποκάλυψη των οποίων πρέπει να γίνει προκειμένου να παρουσιαστεί έργο από την πλευρά του κράτους. Έτσι, μαθαίνουμε ότι αστυνομικός που υπηρετεί στο αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος «φρόντιζε» να περνάνε χωρίς έλεγχο

σει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Την Πέμπτη 21 Απριλίου πραγματοποιήθηκε στις 5.30 το απόγευμα στα Προπύλαια του πανεπιστημίου της Αθήνας συγκέντρωση ενάντια σε κράτη και πυρηνικά. Την συγκέντρωση οργάνωσε η Συσπείρωση Αναρχικών. Αναρτήθηκαν πανώ στα οποία αναγράφονταν τα συνθήματα: «Ο αγώνας ενάντια στο κράτος είναι και αγώνας ενάντια στην πυρηνική ενέργεια» και «Να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία, όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό, όσο ακόμα στη Γή φυτρώνει χορτάρι, όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή».
Σ' όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης, που τελείωσε δύο ώρες μετά, λειτουργούσε μικροφωνική απ' όπου διαβάζονταν κείμενα που αφορούσαν το λόγο για τον οποίο έγινε η συγκέντρωση, μοιράζονταν φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καθώς και το παρακάτω κείμενο:

ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΗ, ΟΥΤΕ ΠΥΡΗΝΙΚΑ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΑΝΑΡΧΙΑ

Ενάμισι περίπου μήνα μετά από την σεισμική καταστροφή που έπληξε την Ιαπωνία, με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, η κατάσταση παραμένει κρίσιμη σε σχέση με την υπαρκτή, πλέον, πυρηνική καταστροφή. Το ραδιενεργό υλικό που διασκορπίζουν οι πυρηνικοί αντιδραστήρες εξακολουθεί να μολύνει τη γη, τη θάλασσα και την ατμόσφαιρα.

Όταν τα όρια που έχουν τεθεί ξεπεράστηκαν σε πολλές περιοχές κατά 100.000 φορές, τότε γίνεται αντιληπτό το μέγεθος των επιπτώσεων. Οι επιστήμονες, όντας -οι περισσότεροι από αυτούς- υπηρέτες των συμφερόντων των εξουσιαστών, ψελλίζουν διάφορα παραμύθια για να καθησυχάσουν τον κόσμο. Μιλούν για εξασθένηση του πυρηνικού νέφους τη στιγμή που γνωρίζουν πολύ καλά πως για να υπάρξει κάποιου είδους εξασθένηση χρειάζεται να περάσουν εκατοντάδες χρόνια, ενώ οι επιπτώσεις επιβαρύνουν για μεγαλύτερα διαστήματα το περιβάλλον.

Μόνο και μόνο το περιστατικό του Τσέρνομπιλ, που συνέβη πριν από 25 ολόκληρα χρόνια, είναι ενδεικτικό, αφού οι περιπτώσεις καρκίνων (π.χ. του θυροειδούς) στη βόρεια Ελλάδα έχουν αυξηθεί. Εδώ, βεβαίως, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψη μας και τις συνέπειες του «ατυχήματος» στον πυρηνικό σταθμό Κοζλοντούι, στη Βουλγαρία.

Η ζωή στον πλανήτη χειροτερεύει από πολλές πλευρές. Τα περιστατικά διαρροής ραδιενέργειας που έχουν γίνει γνωστά τα τελευταία 25 χρόνια ξεπερνούν τα 800. Δεν χρειάζονται ούτε σεισμοί ούτε τσουνάμι για να εκδηλωθεί ένα «ατύχημα». Και στην ανεπτυγμένη τεχνογνωσιακά Ιαπωνία το γνωρίζουν καλά, αφού μόνο τα τελευταία

νήτης έχει δεχτεί στο σώμα του αμέτρητες πυρηνικές –υπόγειες και μη– πυρηνικές δοκιμές, έχει γεμίσει με έναν ανυπολόγιστο όγκο από πυρηνικά απόβλητα και έχει υποστεί μια τεράστια φθορά. Οι κυρίαρχοι παραμένουν ακλόνητοι στην απόφαση τους να μολύνουν και να θανατώνουν τη Γή και τους ανθρώπους.

Η διαρκής μόλυνση του πλανήτη αλλοιώνει τη φύση, τα φυτά, τα ζώα και τους ανθρώπους, κατασκευάζοντας μεταλλαγμένα είδη και αυξάνοντας τον αριθμό των ανθρώπων που αρρωσταίνουν από ανίατες ασθένειες. Κι όσο το κακό συνεχίζεται, τόσο και ο εκφυλισμός παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις που δεν είναι άμεσα αντιληπτές, αφού η πυρηνική ενέργεια κτυπά με «αόρατο» τρόπο.

Η Ιαπωνία, η χώρα που δέχθηκε πολύνεκρες ατομικές βόμβες, σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι το 1945, είναι εκείνη που χρησιμοποιεί 54 πυρηνικά εργοστάσια στην επικράτειά της. Προφανώς, η μνήμη παραχώρησε τη θέση της στη λήθη και η κάλυψη του ενεργοβόρου τεχνολογικού πολιτισμού έγινε αυτοσκοπός. Μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας.

Αν αναλογιστεί κάποιος πως συνολικά 31 χώρες διαθέτουν περισσότερους από 440 πυρηνικούς αντιδραστήρες σε λειτουργία, δεν χρειάζεται να προσπαθήσει ιδιαίτερα για να καταλάβει πως ήδη η καταστροφή ολόκληρης της γης είναι προ των πυλών. Αφού, είναι ξεκάθαρο πως σε περίπτωση «ατυχήματος» των πυρηνικών σταθμών υπάρχει άμεσος αντίκτυπος τόσο σε όλες στις όμορες χώρες, όσο και σε περιοχές που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Από τη Χιροσίμα, το Ναγκασάκι, το Τσέρνομπιλ,
τις αμέτρητες πυρηνικές δοκιμές,
τον ανυπολόγιστο όγκο των πυρηνικών αποβλήτων
μέχρι τη Φουκουσίμα,
οι Κυρίαρχοι παραμένουν ακλόνητοι
στην απόφασή τους να μολύνουν και να θανατώνουν
τη Γη και τους ανθρώπους.

Να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία,
όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό,
όσο ακόμα στη γη φυτρώνει χορτάρι,
όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

ΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καθώς και το παρακάτω κείμενο:

ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΗ, ΟΥΤΕ ΠΥΡΗΝΙΚΑ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΑΝΑΡΧΙΑ

Ενάμισι περίπου μήνα μετά από την σεισμική καταστροφή που έπληξε την Ιαπωνία, με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, η κατάσταση παραμένει κρίσιμη σε σχέση με την υπαρκτή, πλέον, πυρηνική καταστροφή. Το ραδιενεργό υλικό που διασκορπίζουν οι πυρηνικοί αντιδραστήρες εξακολουθεί να μολύνει τη γη, τη θάλασσα και την ατμόσφαιρα.

Όταν τα όρια που έχουν τεθεί ξεπεράστηκαν σε πολλές περιοχές κατά 100.000 φορές, τότε γίνεται αντιληπτό το μέγεθος των επιπτώσεων. Οι επιστήμονες, όντας -οι περισσότεροι από αυτούς- υπηρέτες των συμφερόντων των εξουσιαστών, ψελλίζουν διάφορα παραμύθια για να καθησυχάσουν τον κόσμο. Μιλούν για εξασθένηση του πυρηνικού νέφους τη στιγμή που γνωρίζουν πολύ καλά πως για να υπάρξει κάποιου είδους εξασθένηση χρειάζεται να περάσουν εκατοντάδες χρόνια, ενώ οι επιπτώσεις επιβαρύνουν για μεγαλύτερα διαστήματα το περιβάλλον.

Μόνο και μόνο το περιστατικό του Τσέρνομπιλ, που συνέβη πριν από 25 ολόκληρα χρόνια, είναι ενδεικτικό, αφού οι περιπτώσεις καρκίνων (π.χ. του θυροειδούς) στη βόρεια Ελλάδα έχουν αυξηθεί. Εδώ, βεβαίως, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψη μας και τις συνέπειες του «ατυχήματος» στον πυρηνικό σταθμό Κοζλοντούι, στη Βουλγαρία.

Η ζωή στον πλανήτη χειροτερεύει από πολλές πλευρές. Τα περιστατικά διαρροής ραδιενέργειας που έχουν γίνει γνωστά τα τελευταία 25 χρόνια ξεπερνούν τα 800. Δεν χρειάζονται ούτε σεισμοί ούτε τσουνάμι για να εκδηλωθεί ένα «ατύχημα». Και στην ανεπτυγμένη τεχνογνωσιακά Ιαπωνία το γνωρίζουν καλά, αφού μόνο τα τελευταία 22 χρόνια έχουν επίσημα καταγραφεί τα παρακάτω «ατυχήματα»: Τοκάι Μούρα (Σεπτέμβριος 1999), Σίκα (1999), Καζιβαζάκι-Καρίβα (2007).

Αξιοσημείωτα, επίσης, είναι και αυτά που συνέβησαν το ίδιο διάστημα στο Ντέβιντ Μπες, (ΗΠΑ 2002), το Φόρσμαρκ (Σουηδία 2006) και στο Κοζλοντούι (Βουλγαρία 2006).

Συνεπώς, όταν μιλούν για ατυχήματα λένε ψέματα και το ξέρουν πολύ καλά.

Οι οργανωμένοι σε κράτη εξουσιαστές, η κυριαρχία, σκοπεύοντας να αυξήσουν την εξουσία τους, φυτεύουν πυρηνικούς αντιδραστήρες, (τις σύγχρονες βόμβες ολέθρου), που τώρα τους έχουν βαφτίσει «πράσινους», για να τους κάνουν αποδεκτούς από τον κόσμο.

66 χρόνια μετά την Χιροσίμα και το Ναγκασάκι ο πλανήτη αλλοιώνει τη φύση, τα φυτά, τα ζώα και τους ανθρώπους, κατασκευάζοντας μεταλλαγμένα είδη και αυξάνοντας τον αριθμό των ανθρώπων που αρρωσταίνουν από ανίατες ασθένειες. Κι όσο το κακό συνεχίζεται, τόσο και ο εκφυλισμός παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις που δεν είναι άμεσα αντιληπτές, αφού η πυρηνική ενέργεια κτυπά με «αόρατο» τρόπο.

Η Ιαπωνία, η χώρα που δέχθηκε πολύνεκρες ατομικές βόμβες, σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι το 1945, είναι εκείνη που χρησιμοποιεί 54 πυρηνικά εργοστάσια στην επικράτειά της. Προφανώς, η μνήμη παραχώρησε τη θέση της στη λήθη και η κάλυψη του ενεργοβόρου τεχνολογικού πολιτισμού έγινε αυτοσκοπός. Μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας.

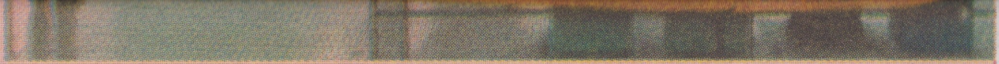
Αν αναλογιστεί κάποιος πως συνολικά 31 χώρες διαθέτουν περισσότερους από 440 πυρηνικούς αντιδραστήρες σε λειτουργία, δεν χρειάζεται να προσπαθήσει ιδιαίτερα για να καταλάβει πως ήδη η καταστροφή ολόκληρης της γης είναι προ των πυλών. Αφού, είναι ξεκάθαρο πως σε περίπτωση «ατυχήματος» των πυρηνικών σταθμών υπάρχει άμεσος αντίκτυπος τόσο σε όλες στις όμορες χώρες, όσο και σε περιοχές που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

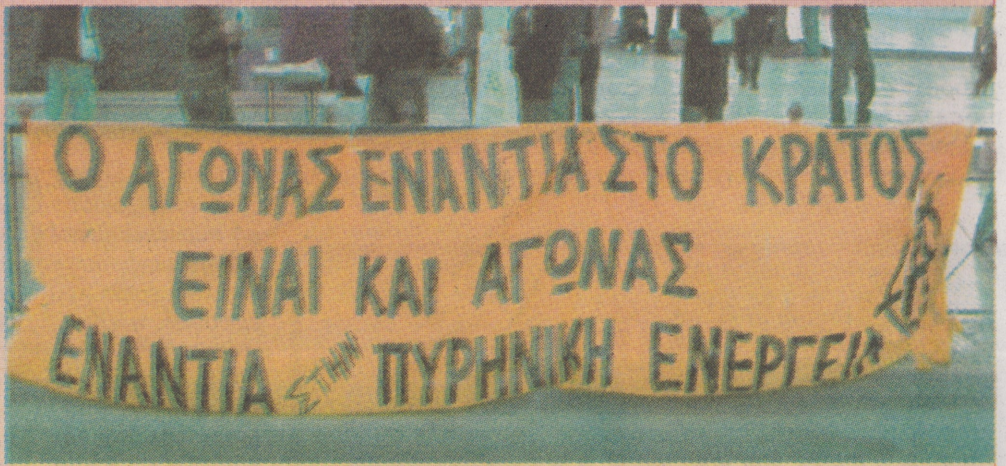
Συνεπώς, οφείλουμε να μην αφήσουμε την εξουσιαστική μανία να μετατρέψει αυτόν τον πλανήτη, που μας δώρισε τη ζωή, σε μια άγονη και κατεστραμμένη σφαιρική μάζα, όπως είναι η Σελήνη.

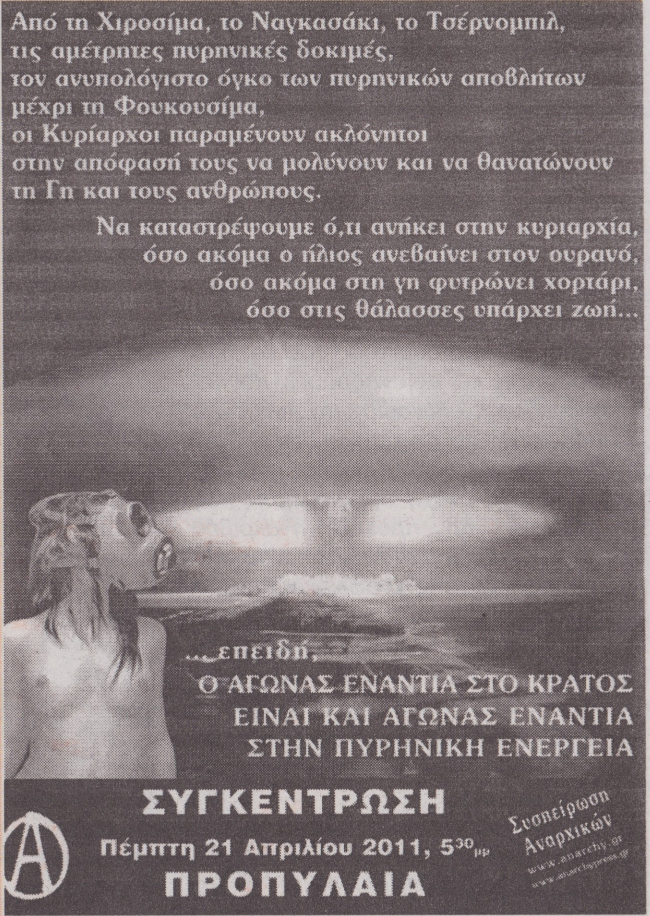
Οφείλουμε να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία, όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό, όσο ακόμα στη Γή φυτρώνει χορτάρι, όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

...επειδή, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

ται να περάσουν εκατοντάδες χρόνια, ενώ οι επιπτώσεις επιβαρύνουν για μεγαλύτερα διαστήματα το περιβάλλον.

Μόνο και μόνο το περιστατικό του Τσέρνομπιλ, που συνέβη πριν από 25 ολόκληρα χρόνια, είναι ενδεικτικό, αφού οι περιπτώσεις καρκίνων (π.χ. του θυροειδούς) στη βόρεια Ελλάδα έχουν αυξηθεί. Εδώ, βεβαίως, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψη μας και τις συνέπειες του «ατυχήματος» στον πυρηνικό σταθμό Κοζλοντούι, στη Βουλγαρία.

Η ζωή στον πλανήτη χειροτερεύει από πολλές πλευρές. Τα περιστατικά διαρροής ραδιενέργειας που έχουν γίνει γνωστά τα τελευταία 25 χρόνια ξεπερνούν τα 800. Δεν χρειάζονται ούτε σεισμοί ούτε τσουνάμι για να εκδηλωθεί ένα «ατύχημα». Και στην ανεπτυγμένη τεχνογνωσιακά Ιαπωνία το γνωρίζουν καλά, αφού μόνο τα τελευταία 22 χρόνια έχουν επίσημα καταγραφεί τα παρακάτω «ατυχήματα»: Τοκάι Μούρα (Σεπτέμβριος 1999), Σίκα (1999), Καζιβαζάκι-Καρίβα (2007).

Αξιοσημείωτα, επίσης, είναι και αυτά που συνέβησαν το ίδιο διάστημα στο Ντέβιντ Μπες, (ΗΠΑ 2002), το Φόρσμαρκ (Σουηδία 2006) και στο Κοζλοντούι (Βουλγαρία 2006).

Συνεπώς, όταν μιλούν για ατυχήματα λένε ψέματα και το ξέρουν πολύ καλά.

Οι οργανωμένοι σε κράτη εξουσιαστές, η κυριαρχία, σκοπεύοντας να αυξήσουν την εξουσία τους, φυτεύουν πυρηνικούς αντιδραστήρες, (τις σύγχρονες βόμβες ολέθρου), που τώρα τους έχουν βαφτίσει «πράσινους», για να τους κάνουν αποδεκτούς από τον κόσμο.

66 χρόνια μετά την Χιροσίμα και το Ναγκασάκι ο πλα-

[...] φανώς, η μνήμη παραχώρησε τη θέση της στη λήθη και η κάλυψη του ενεργοβόρου τεχνολογικού πολιτισμού έγινε αυτοσκοπός. Μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας.

Αν αναλογιστεί κάποιος πως συνολικά 31 χώρες διαθέτουν περισσότερους από 440 πυρηνικούς αντιδραστήρες σε λειτουργία, δεν χρειάζεται να προσπαθήσει ιδιαίτερα για να καταλάβει πως ήδη η καταστροφή ολόκληρης της γης είναι προ των πυλών. Αφού, είναι ξεκάθαρο πως σε περίπτωση «ατυχήματος» των πυρηνικών σταθμών υπάρχει άμεσος αντίκτυπος τόσο σε όλες στις όμορες χώρες, όσο και σε περιοχές που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Συνεπώς, οφείλουμε να μην αφήσουμε την εξουσιαστική μανία να μετατρέψει αυτόν τον πλανήτη, που μας δώρισε τη ζωή, σε μια άγονη και κατεστραμμένη σφαιρική μάζα, όπως είναι η Σελήνη.

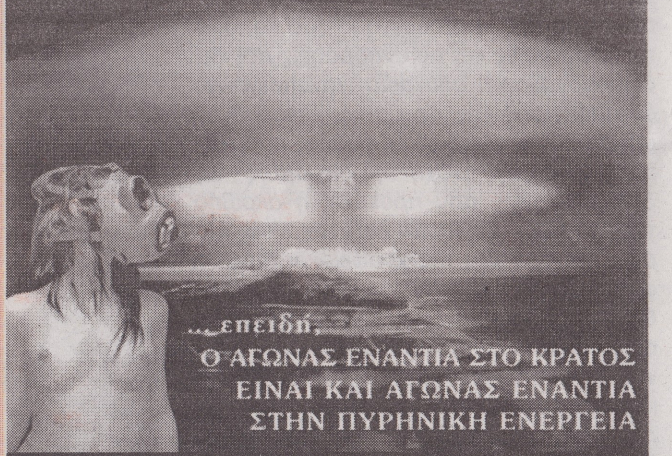
Οφείλουμε να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία, όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό, όσο ακόμα στη Γή φυτρώνει χορτάρι, όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

...επειδή, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

Από τη Χιροσίμα, το Ναγκασάκι, το Τσέρνομπιλ,
τις αμέτρητες πυρηνικές δοκιμές,
τον ανυπολόγιστο όγκο των πυρηνικών αποβλήτων
μέχρι τη Φουκουσίμα,
οι Κυρίαρχοι παραμένουν ακλόνητοι
στην απόφασή τους να μολύνουν και να θανατώνουν
τη Γη και τους ανθρώπους.

Να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία,
όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό,
όσο ακόμα στη γη φυτρώνει χορτάρι,
όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Πέμπτη 21 Απριλίου 2011, 5:30 μμ

ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

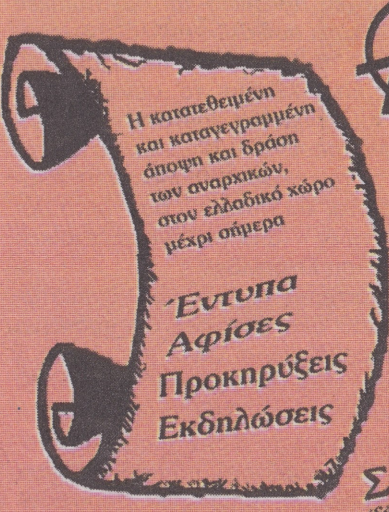
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Για την ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ και ΑΝΑΔΕΙΞΗ των αναρχικών κοινωνικών απελευθερωτικών αντιλήψεων και της συμβολής των αναρχικών στους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στο κράτος και κάθε μορφή εξουσίας

κάθε Τετάρτη 17:30-20:00
& Σάββατο 10:30-14:00 στη ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ 3
(πρώτη παράλληλος της Φιλίππου από Αγ. Σοφίας)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης
ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού
των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ***ΔΕΥΤΕΡΑ***
και ***ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ***

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

Χρονολόγιο τελευταίων εξελίξεων και διαμαρτυριών σε σχέση με το «ατύχημα» στη Φουκουσίμα

Οι ολέθριες επιπτώσεις που προκλήθηκαν στον πυρηνικό σταθμό της Φουκουσίμα, μετά την σεισμική δόνηση και το τσουνάμι που επακολούθησε, φανερώνει άμεσα και απτά στους κατοίκους της Ιαπωνίας πρώτιστα, ότι η πυρηνική ενέργεια, ανεξαρτήτως χρήσης, είναι καταστρεπτική για τον άνθρωπο και τη φύση. Η κυρίαρχη άποψη που επικρατούσε, την προ Φουκουσίμα εποχή, στην Ιαπωνία ήταν ότι η πυρηνική ενέργεια είναι και χρήσιμη και ασφαλής. Φυσικά, υπήρχαν πάντα τα άτομα και οι οργανώσεις εκείνες που αντιτίθονταν στα πυρηνικά με συνεχή αγώνα.

Δύο μήνες πριν τη Φουκουσίμα, πέντε ιάπωνες πραγματοποίησαν απεργία πείνας εκφράζοντας την αντίθεση τους στη σχεδιαζόμενη κατασκευή πυρηνικού σταθμού στη πόλη Kaminoseki, της περιοχής Seto Inland Sea, συχνά αποκαλούμενης και Γκαλαπάγκος της Ιαπωνίας, λόγω της πλούσιας βιοποικιλότητας τους. Σε κείμενο τους ανέφεραν μεταξύ άλλων: «Ξεκινήσαμε την απεργία πείνας το απόγευμα της 21ης Ιανουαρίου 2011(...) γιατί δεν θέλουμε τα ραδιενεργά απόβλητα που θα προκύψουν και η ραδιενέργεια που θα συσσωρεύεται σε θάλασσα και ατμόσφαιρα θα πρέπει να αφεθεί σε εμάς και στους απογόνους μας. Επί πλέον, αν και οι πυρηνικοί σταθμοί μπορεί να λειτουργήσουν για περίπου 40 χρόνια, δεν υπάρχει ασφαλή μέθοδος παροπλισμού τους μετά τη χρήση τους(...) Κανείς από εμάς δεν είναι κάτοικος του Kaminoseki, αλλά τα προβλήματα αυτού του πυρηνικού σταθμού παραγωγής ενέργειας δεν είναι καθόλου προβλήματα μόνο αυτής της πόλης. Πρόκειται για πρόβλημα ολόκληρης της χώρας».

10 Απριλίου. Περίπου 15.000 άτομα συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν για τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Σε μια πόλη 15 εκατ. κατοίκων ο αριθμός των συμμετεχόντων μπορεί να είναι μικρός αλλά είναι η πρώτη φορά που στην Ιαπωνία πραγματοποιείται αντι-πυρηνική διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων.

12 Απριλίου. Οι ιαπωνικές αρχές ανέ-

γραφεία της Tokyo Electric Power Com-

άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Gronau εκφράζοντας την αντίθεση τους στη χρήση της ατομικής ενέργειας τόσο για εμπορικούς όσο και για στρατιωτικούς λόγους. Στη συγκεκριμένη περιοχή λειτουργεί εργοστάσιο παραγωγής εμπλουτισμένου ουρανίου και είναι το μοναδικό στη Γερμανία, προμηθεύοντας τους πυρηνικούς σταθμούς της χώρας. Συγκεντρώσεις έγιναν επίσης μπροστά από τους περισσότερους γερμανικούς πυρηνικούς σταθμούς, κυρίως μπροστά στη μονάδα του Μπίμπλις (νοτιοδυτικά) ή του Κρούμελ (βόρεια). Έπειτα από το πυρηνικό δυστύχημα της Φουκουσίμα, η κυβέρνηση της Άνγκελα Μέρκελ αποφάσισε ένα μορατόριουμ τριών μηνών στην παράταση της διάρκειας ζωής των πυρηνικών αντιδραστήρων. Οι γερμανικοί αντιδραστήρες, που παράγουν περίπου το ένα τρίτο της ηλεκτρικής ενέργειας στη χώρα, αναμενόταν να κλείσουν έως το 2020 αλλά η Άνγκελα Μέρκελ τους έδωσε το περασμένο φθινόπωρο μια αναστολή δώδεκα χρόνων.

26 Απριλίου. 25 χρόνια από το Τσερνομπίλ.

Στις 26 Απριλίου συμπληρώθηκαν 25 χρόνια από το μεγαλύτερο πυρηνικό ατύχημα που έχει γίνει μέχρι σήμερα(;), στο Τσερνομπίλ της Ουκρανίας, της τότε δημοκρατίας της Σοβιετικής Ένωσης. Σαν φάρσα, τους τελευταίους δυο μήνες επαναλαμβάνεται η ίδια καταστροφική ιστορία, με επίκεντρο αυτή τη φορά την Φουκουσίμα και την άρτια τεχνολογικά ανεπτυγμένη Ιαπωνία. Παρά το επίπεδο επικινδυνότητας που έχει τεθεί, ο γεν. διευθυντής του Διεθνή Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας, Yukiya Amano, με αφορμή τα 25 χρόνια από το Τσερνόμπιλ, μίλησε για «μαθήματα ασφάλειας που έλαβαν οι εταιρείες πυρηνικής ενέργειας και τη τήρηση τους και ότι δεν πρέπει να συνδέεται η Φουκουσίμα με το Τσερνόμπιλ».

Α! Είπε, επίσης, ότι: *«χρειάζεται να γίνουν ακόμη περισσότερα βήματα προόδου σε αυτό το τομέα, με τη συνεργασία εταιρειών, κρατών και φορέων»*. Το ισχυρότατο λόμπι των πυρηνικών είναι βέβαιο

...πτα στους κατοίκους της Ιαπωνίας πρώτιστα, ότι η πυρηνική ενέργεια, ανεξαρτήτως χρήσης, είναι καταστρεπτική για τον άνθρωπο και τη φύση. Η κυρίαρχη άποψη που επικρατούσε, την προ Φουκουσίμα εποχή, στην Ιαπωνία ήταν ότι η πυρηνική ενέργεια είναι και χρήσιμη και ασφαλής. Φυσικά, υπήρχαν πάντα τα άτομα και οι οργανώσεις εκείνες που αντιτίθονταν στα πυρηνικά με συνεχή αγώνα.

Δύο μήνες πριν τη Φουκουσίμα, πέντε ιάπωνες πραγματοποίησαν απεργία πείνας εκφράζοντας την αντίθεση τους στη σχεδιαζόμενη κατασκευή πυρηνικού σταθμού στη πόλη Kaminoseki, της περιοχής Seto Inland Sea, συχνά αποκαλούμενης και Γκαλαπάγκος της Ιαπωνίας, λόγω της πλούσιας βιοποικιλότητας τους. Σε κείμενο τους ανέφεραν μεταξύ άλλων: «Ξεκινήσαμε την απεργία πείνας το απόγευμα της 21ης Ιανουαρίου 2011(...) γιατί δεν θέλουμε τα ραδιενεργά απόβλητα που θα προκύψουν και η ραδιενέργεια που θα συσσωρεύεται σε θάλασσα και ατμόσφαιρα θα πρέπει να αφεθεί σε εμάς και στους απογόνους μας. Επί πλέον, αν και οι πυρηνικοί σταθμοί μπορεί να λειτουργήσουν για περίπου 40 χρόνια, δεν υπάρχει ασφαλή μέθοδος παροπλισμού τους μετά τη χρήση τους(...) Κανείς από εμάς δεν είναι κάτοικος του Kaminoseki, αλλά τα προβλήματα αυτού του πυρηνικού σταθμού παραγωγής ενέργειας δεν είναι καθόλου προβλήματα μόνο αυτής της πόλης. Πρόκειται για πρόβλημα ολόκληρης της χώρας».

10 Απριλίου. Περίπου 15.000 άτομα συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν για τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Σε μια πόλη 15 εκατ. κατοίκων ο αριθμός των συμμετεχόντων μπορεί να είναι μικρός αλλά είναι η πρώτη φορά που στην Ιαπωνία πραγματοποιείται αντι-πυρηνική διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων.

το «ατύχημα» στη Φουκουσίμα

12 Απριλίου. Οι ιαπωνικές αρχές ανέβασαν το επίπεδο σοβαρότητας της πυρηνικής κρίσης στο επίπεδο 7, στο ίδιο επίπεδο δηλαδή με το Τσερνομπίλ, όπου επλήγησαν αντιδραστήρες στο συγκρότημα Φουκουσίμα Dai-ichi συνεχίζοντας τη διαρροή μεγάλων ποσοτήτων ραδιενεργών ουσιών. Ο Οργανισμός για την Πυρηνική Ασφάλεια (NISA)

γραφεία της Tokyo Electric Power Company (TEPCO) με πανό που έγραφε «Τα πυρηνικά δολοφονούν όλη τη ζωή». Προηγουμένως, η κυβέρνηση παραδέχθηκε ότι η περιοχή γύρω από τη Φουκουσίμα δεν θα είναι κατοικήσιμη για σχεδόν μια γενιά. Ενώ η TEPCO μοίρασε «φιλοδώρημα» 12.000 δολ. στις οικογένειες άνω των δύο μελών και 9.000 δολ. για άτομα που ζουν μόνα τους.

18 Απριλίου. Το πυρηνικό «ατύχημα» επηρέασε τις συνειδήσεις ανθρώπων κι έ-

τουργεί εργοστάσιο παραγωγής εμπλουτισμένου ουρανίου και είναι το μοναδικό στη Γερμανία, προμηθεύοντας τους πυρηνικούς σταθμούς της χώρας. Συγκεντρώσεις έγιναν επίσης μπροστά από τους περισσότερους γερμανικούς πυρηνικούς σταθμούς, κυρίως μπροστά στη μονάδα του Μπίμπλις (νοτιοδυτικά) ή του Κρούμελ (βόρεια). Έπειτα από το πυρηνικό δυστύχημα της Φουκουσίμα, η κυβέρνηση της Άνγκελα Μέρκελ αποφάσισε ένα μορατόριουμ τριών μηνών στην παράταση της διάρκειας ζωής των πυρηνικών αντιδραστήρων. Οι γερμανικοί αντιδραστήρες, που παράγουν περίπου το ένα τρίτο της ηλεκτρικής ενέργειας στη χώρα, αναμενόταν να κλείσουν έως το 2020 αλλά η Άνγκελα Μέρκελ τους έδωσε το περασμένο φθινόπωρο μια αναστολή δώδεκα χρόνων.

26 Απριλίου. 25 χρόνια από το Τσερνομπίλ.

Στις 26 Απριλίου συμπληρώθηκαν 25 χρόνια από το μεγαλύτερο πυρηνικό ατύχημα που έχει γίνει μέχρι σήμερα(;), στο Τσερνομπίλ της Ουκρανίας, της τότε δημοκρατίας της Σοβιετικής Ένωσης. Σαν φάρσα, τους τελευταίους δυο μήνες επαναλαμβάνεται η ίδια καταστροφική ιστορία, με επίκεντρο αυτή τη φορά την Φουκουσίμα και την άρτια τεχνολογικά ανεπτυγμένη Ιαπωνία. Παρά το επίπεδο επικινδυνότητας που έχει τεθεί, ο γεν. διευθυντής του Διεθνή Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας, Yukiya Amano, με αφορμή τα 25 χρόνια από το Τσερνόμπιλ, μίλησε για «μαθήματα ασφάλειας που έλαβαν οι εταιρείες πυρηνικής ενέργειας και τη τήρηση τους και ότι δεν πρέπει να συνδέεται η Φουκουσίμα με το Τσερνόμπιλ».

Α! Είπε, επίσης, ότι: «*χρειάζεται να γίνουν ακόμη περισσότερα βήματα προόδου σε αυτό το τομέα, με τη συνεργασία εταιρειών, κρατών και φορέων*». Το ισχυρότατο λόμπι των πυρηνικών είναι βέβαιο ότι ούτε θα μυξοκλάψει ούτε θα μασήσει τα λόγια του για τα «οφέλη» της πυρηνικής ενέργειας, ακόμη και εάν υπάρξουν και άλλα ατυχήματα. Οι επιπτώσεις του Τσερνόμπιλ δεν έχουν εκλείψει ακόμη, αφού θάνατοι από οξεία ασθένεια ακτινοβολίας συνεχίζονται, όπως και τα κρούσματα διαφόρων μορφών καρκίνου.

200.000 άτομα έχουν απομακρυνθεί από τις εστίες τους, ενώ τα υψηλά επίπεδα ραδιενεργού ιωδίου που εκλύονται α-

τους(...) Κανείς από εμάς δεν είναι κάτοικος του Kaminoseki, αλλά τα προβλήματα αυτού του πυρηνικού σταθμού παραγωγής ενέργειας δεν είναι καθόλου προβλήματα μόνο αυτής της πόλης. Πρόκειται για πρόβλημα ολόκληρης της χώρας».

10 Απριλίου. Περίπου 15.000 άτομα συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν για τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Σε μια πόλη 15 εκατ. κατοίκων ο αριθμός των συμμετεχόντων μπορεί να είναι μικρός αλλά είναι η πρώτη φορά που στην Ιαπωνία πραγματοποιείται αντι-πυρηνική διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων.

12 Απριλίου. Οι ιαπωνικές αρχές ανέβασαν το επίπεδο σοβαρότητας της πυρηνικής κρίσης στο επίπεδο 7, στο ίδιο επίπεδο δηλαδή με το Τσερνομπίλ, όπου επλήγησαν αντιδραστήρες στο συγκρότημα Φουκουσίμα Dai-ichi συνεχίζοντας τη διαρροή μεγάλων ποσοτήτων ραδιενεργών ουσιών. Ο Οργανισμός για την Πυρηνική Ασφάλεια (NISA) είχε εκτιμήσει προηγουμένως τη κρίση σε επίπεδο 5, το ίδιο με το Three Mile Island του 1979 στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Επίσης, η ζώνη αποκλεισμού ορίζεται στα 20 χιλιόμετρα και η ζώνη περιορισμένης δράσης τα 30 χιλιόμετρα. Υπολογίζεται ότι παραπάνω από 70.000 κάτοικοι έχουν απομακρυνθεί από τις εστίες τους.

15 Απριλίου. Συγκέντρωση Διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία της Tokyo Electric Power Company (TEPCO) με πανό που έγραφε «Τα πυρηνικά δολοφονούν όλη τη ζωή». Προηγουμένως, η κυβέρνηση παραδέχθηκε ότι η περιοχή γύρω από τη Φουκουσίμα δεν θα είναι κατοικήσιμη για σχεδόν μια γενιά. Ενώ η TEPCO μοίρασε «φιλοδώρημα» 12.000 δολ. στις οικογένειες άνω των δύο μελών και 9.000 δολ. για άτομα που ζουν μόνα τους.

18 Απριλίου. Το πυρηνικό «ατύχημα» επηρέασε τις συνειδήσεις ανθρώπων κι έξω από την Ιαπωνία. Τουλάχιστον ένας νεκρός από συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία ανοίγει πυρ για να διαλύσει το πλήθος που αντιτίθονται στην κατασκευή πυρηνικού σταθμού στη περιοχή Jaitapur της Ινδίας. Πυρπολείται το αστυνομικό τμήμα και οχήματα από 700 κατοίκους.

25 Απριλίου. Χιλιάδες συγκεντρώνονται στο Τόκιο για να εναντιωθούν στην χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Στη Φουκουσίμα τα ζώα της αποκλεισμένης περιοχής έχουν αφεθεί στη τύχη τους, δηλαδή στο θάνατο από ασιτία.

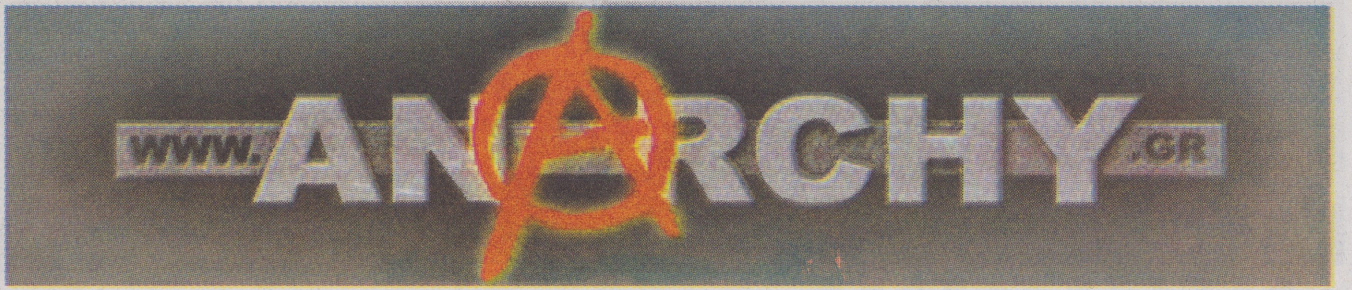
Γερμανία. Περισσότεροι από 10.000

πτυγμένη Ιαπωνία. Παρά το επίπεδο επικινδυνότητας που έχει τεθεί, ο γεν. διευθυντής του Διεθνή Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας, Yukiya Amano, με αφορμή τα 25 χρόνια από το Τσερνόμπιλ, μίλησε για «μαθήματα ασφάλειας που έλαβαν οι εταιρείες πυρηνικής ενέργειας και τη τήρηση τους και ότι δεν πρέπει να συνδέεται η Φουκουσίμα με το Τσερνόμπιλ».

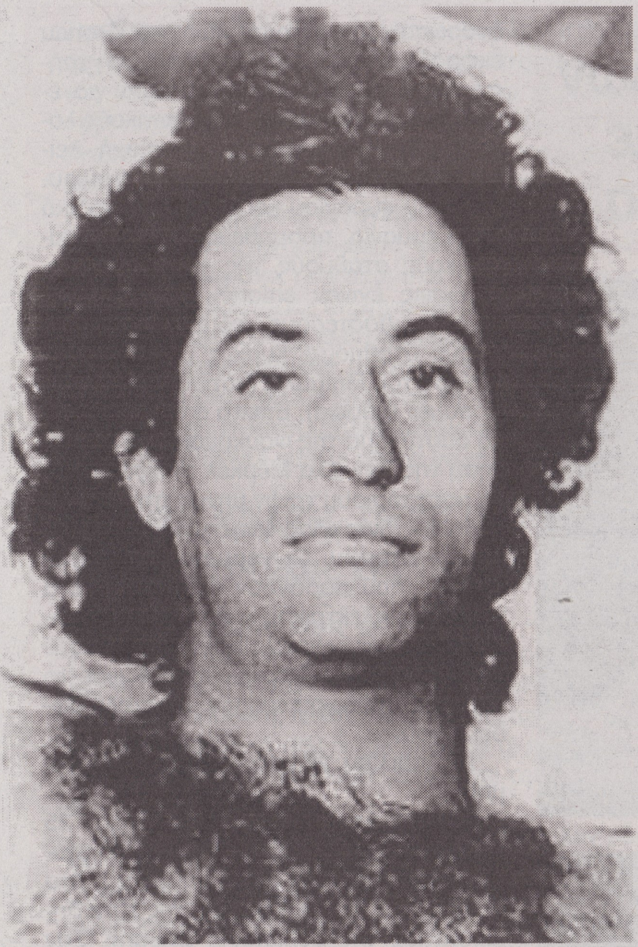
Α! Είπε, επίσης, ότι: «*χρειάζεται να γίνουν ακόμη περισσότερα βήματα προόδου σε αυτό το τομέα, με τη συνεργασία εταιρειών, κρατών και φορέων*». Το ισχυρότατο λόμπι των πυρηνικών είναι βέβαιο ότι ούτε θα μυξοκλάψει ούτε θα μασήσει τα λόγια του για τα «οφέλη» της πυρηνικής ενέργειας, ακόμη και εάν υπάρξουν και άλλα ατυχήματα. Οι επιπτώσεις του Τσερνόμπιλ δεν έχουν εκλείψει ακόμη, αφού θάνατοι από οξεία ασθένεια ακτινοβολίας συνεχίζονται, όπως και τα κρούσματα διαφόρων μορφών καρκίνου.

200.000 άτομα έχουν απομακρυνθεί από τις εστίες τους, ενώ τα υψηλά επίπεδα ραδιενεργού ιωδίου που εκλύονται από το εργοστάσιο του Τσερνομπίλ εξαπλώνονται σε βοσκοτόπους αγελάδων γαλακτοπαραγωγής, και στη συνέχεια μολύνουν άλλα σημεία της τροφικής αλυσίδας. Άμεσο αποτέλεσμα αυτού είναι οι τουλάχιστον 1.800 περιπτώσεις καρκίνου του θυρεοειδούς που αναπτύσσεται σε άτομα που ήταν κάτω των 14 ετών κατά τη στιγμή του ατυχήματος. Ο θυρεοειδής αδένας στα παιδιά είναι ιδιαίτερα ευαίσθητος στη πρόσληψη ραδιενεργού ιωδίου.

Μετάφραση:
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Για τα 26 χρόνια από την ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη

Συμπληρώνονται 26, πλέον, χρόνια από την ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη, της 15ης Μαΐου 1985. Ήταν τότε, που στήθηκε ενέδρα με τρεις αστυνομικούς σε πολιτική περιβολή για να εντοπίσουν τον κάτοχο μιας κλεμμένης μοτοσυκλέτας, αφού προηγουμένως αφαίρεσαν το μπουζί.

Όταν επιχείρησαν να ακινητοποιήσουν το άτομο που πήγε να θέσει σε λειτουργία τη μοτοσυκλέτα επακολούθησε ανταλλαγή πυροβολισμών, όπου σκοτώθηκαν οι τρεις αστυνομικοί (Μπούρας, Δουγενής, Γεωργίου) και το άτομο που διαπιστώθηκε -τις επόμενες μέρες- πως ήταν ο Χρήστος Τσουτσουβής.

Πιστεύουμε πως ούτε τώρα, ούτε προηγούμενα, αυτή η γραφή θα μπορούσε να είναι κάποιου είδους νεκρολογία για τον νεκρό σύντροφο.

Ούτε η σιωπή, αλλά ούτε και η συκοφαντία με την οποία επιχείρησε το κράτος να σπιλώσει τη μνήμη του, μπόρεσαν να αποτρέψουν αυτό που είχε γράψει ο Θουκυδίδης, πως *«ο θάνατος στη μάχη είναι τίτλος τιμής και συνοδεύεται από τις επευφημίες των πολιτών»*. Κι αυτό είναι αλήθεια. Επειδή, δεν έχει σημασία αν αυτοί που τίμησαν τον νεκρό αγωνιστή αυτοπροσδιορίζονταν ως πολίτες ή κάτι άλλο.

Σήμερα, μετά από 26 χρόνια, τίποτα δεν θα μας κάνει να ξεχάσουμε ένα σύντροφο που είχε μια συγκεκριμένη θέση και στάση στους αντικρατικούς αγώνες.

Μια συσσωρευμένη εμπειρία μας πείθει για τη συνέχεια της αντικρατικής πάλης, η οποία είναι συστατικού του αναρχικού αγώνα. Ενός αγώνα για έναν κόσμο ελεύθερο, δημιουργικό και ανεξούσιο.

Αυτή η συνέχεια θέλουμε και θα προσπαθούμε να είναι πολύπλευρη, πολύμορφη, συνολική, απελευθερωτική. Να γίνεται πληρέστερη και δημιουργική, όχι μόνο στο άμεσα υλικό της πεδίο. Ένας αγώνας που δεν θα αφήνει να χαθούν τόσο βιαστικά οι πλέον δραστήριοι, ειλικρινείς, ανιδιοτελείς και αποφασισμένοι σύντροφοι.

Γιατί έτσι συμβαίνει τις περισσότερες φορές. Επιβιώνουν όχι οι ξεχωριστοί, αλλά εκείνοι που ξέρουν να ελίσσονται. Οι ξεχωριστοί σύντροφοί χάνονται με τον ένα ή άλλο τρόπο.

Θέλουμε να παραμείνουμε προσκολλημένοι στα οράματα της αναρχίας που φωτίζουν την ανθρωπότητα με τις θαυμαστές και δημιουργικές πράξεις εκείνων των ανθρώπων που ξαφνικά, λες, μέσα από την «αφάνεια» γίνονται οι «ξεχωριστοί».

Είναι αυτοί που ακόμα και οι αντίπαλοι διστάζουν πολλές φορές

κά» όλοι αρχίζουν να μιλούν γι' αυτούς. Να μιλούν, να μιλούν, να μιλούν... Ή να σιωπούν, να σιωπούν, να σιωπούν...

Επειδή και οι μεν και οι δε, δεν μπορούν να πουν τίποτε γι' αυτό, που η στάση ζωής διαλαλεί μέσα από τη σιωπή της. Μια στάση ζωής με διακριτικότητα, σεμνότητα και παλληκαριά που δεν αυτοπροβάλλεται για να μη θίξει τους άλλους, τους αδύναμους, τους φοβισμένους, τα λαμόγια...

Όχι δεν θα ζητήσουμε κανενός είδους εκδίκηση για το θάνατο κανενός συντρόφου. **Η εκδίκηση είναι το αίτημα, αλλά και η αρρώστια των αδύναμων και των φανατισμένων,** αυτών που βλέπουν τη στιγμή αλλά δεν μπορούν να αντιληφθούν την αιωνιότητα, όχι σαν χρόνο αλλά σαν πραγματικότητα. Αυτών που η «πίστη» τους φτάνει μέχρι να δουν κομματιασμένο αυτό που μισούν και μετά μένουν μετέωροι γιατί δεν έχουν να κομματιάσουν κάποιο εχθρό. Και στρέφονται στους δίπλα τους.

Άλλωστε τι νόημα μπορεί να έχει η εκδίκηση όταν έχουμε έναν πόλεμο; **Δεν χρειάζεται μίσος, αλλά η βεβαιότητα του κακού που προκαλεί ο αντίπαλος...**

Στον πόλεμο υπάρχουν επιτυχίες ή αποτυχίες. Ο δρόμος για τον ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΑΘΜΟ είναι σπαρμένος απ' αυτές.

Αυτοί που δεν μπορούν να υποταχτούν πολεμούν, χωρίς μίσος, φανατισμό κι εκδικητικότητα. Είναι σίγουροι για το δρόμο που έχουν ακολουθήσει, γι' αυτό και το όραμα γι' αυτούς παραμένει ζωντανό και προσεγγίσιμο.

Προσεγγίσιμο χωρίς **πολιτικές** και **παραχωρήσεις**.

Επειδή, η **πολιτική** είναι η αλλοτριωτική υπαγωγή της ανθρώπινης ύπαρξης στη σφαίρα των μεγεθών και των μετρήσεων. Ξεπερνώντας, λοιπόν, το τεχνοκρατικό τέλμα των στατιστικών υπολογισμών και του μπακαλίστικου τακτικισμού, προχωράμε προς την αναρχία. Η αναρχία είναι βαθύτατα αντιπολιτική και η βία της είναι η δικαίωση της ανθρώπινης διαμαρτυρίας για τους όρους και τα δεδομένα της αθλιότητας που έχουν επι-

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Συμπληρώνονται 26, πλέον, χρόνια από την ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη, της 15ης Μαΐου 1985. Ήταν τότε, που στήθηκε ενέδρα με τρεις αστυνομικούς σε πολιτική περιβολή για να εντοπίσουν τον κάτοχο μιας κλεμμένης μοτοσυκλέτας, αφού προηγουμένως αφαίρεσαν το μπουζί.

Όταν επιχείρησαν να ακινητοποιήσουν το άτομο που πήγε να θέσει σε λειτουργία τη μοτοσυκλέτα επακολούθησε ανταλλαγή πυροβολισμών, όπου σκοτώθη-

Θουκυδίδης, πως *«ο θάνατος στη μάχη είναι τίτλος τιμής και συνοδεύεται από τις επευφημίες των πολιτών»*. Κι αυτό είναι αλήθεια. Επειδή, δεν έχει σημασία αν αυτοί που τίμησαν τον νεκρό αγωνιστή αυτοπροσδιορίζονταν ως πολίτες ή κάτι άλλο.

Σήμερα, μετά από 26 χρόνια, τίποτα δεν θα μας κάνει να ξεχάσουμε ένα σύντροφο που είχε μια συγκεκριμένη θέση και στάση στους αντικρατικούς αγώνες.

Μια συσσωρευμένη εμπειρία μας πείθει για τη συνέχεια της αντικρατικής πάλης, η οποία είναι συστατικού του αναρχικού αγώνα. Ενός αγώνα για έναν κόσμο ελεύθερο, δημιουργικό και ανεξούσιο.

Αυτή η συνέχεια θέλουμε και θα προσπαθούμε να είναι πολύπλευρη, πολύμορφη, συνολική, απελευθερωτική. Να γίνεται πληρέστερη και δημιουργική, όχι μόνο στο άμεσα υλικό της πεδίο. Ένας αγώνας που δεν θα αφήνει να χαθούν τόσο βιαστικά οι πλέον δραστήριοι, ειλικρινείς, ανιδιοτελείς και αποφασισμένοι σύντροφοι.

Γιατί έτσι συμβαίνει τις περισσότερες φορές. Επιβιώνουν όχι οι ξεχωριστοί, αλλά εκείνοι που ξέρουν να ελίσσονται. Οι ξεχωριστοί σύντροφοί χάνονται με τον ένα ή άλλο τρόπο.

Θέλουμε να παραμείνουμε προσκολλημένοι στα οράματα της αναρχίας που φωτίζουν την ανθρωπότητα με τις θαυμαστές και δημιουργικές πράξεις εκείνων των ανθρώπων που ξαφνικά, λες, μέσα από την «αφάνεια» γίνονται οι «ξεχωριστοί».

Είναι αυτοί που ακόμα και οι αντίπαλοι διστάζουν πολλές φορές να τους θίξουν.

Είναι αυτοί που θα συκοφαντηθούν από τιποτένιους και μικροπρεπείς. Αυτοί που θα κτυπιούνται με τα πιο άθλια μέσα, επειδή εξακολουθούν να παραμένουν «ξεχωριστοί», χωρίς να το επιδιώκουν, χωρίς να μανατζάρονται από κανέναν. Έτσι απλά και «ξαφνι-

Όχι δεν θα ζητήσουμε κανένος είδους εκδίκηση για το θάνατο κανένος συντρόφου. **Η εκδίκηση είναι το αίτημα, αλλά και η αρρώστια των αδύναμων και των φανατισμένων,** αυτών που βλέπουν τη στιγμή αλλά δεν μπορούν να αντιληφθούν την αιωνιότητα, όχι σαν χρόνο αλλά σαν πραγματικότητα. Αυτών που η «πίστη» τους φτάνει μέχρι να δουν κομματιασμένο αυτό που μισούν και μετά μένουν μετέωροι γιατί δεν έχουν να κομματιάσουν κάποιο εχθρό. Και στρέφονται στους δίπλα τους.

Άλλωστε τι νόημα μπορεί να έχει η εκδίκηση όταν έχουμε έναν πόλεμο; **Δεν χρειάζεται μίσος, αλλά η βεβαιότητα του κακού που προκαλεί ο αντίπαλος...**

Στον πόλεμο υπάρχουν επιτυχίες ή αποτυχίες. Ο δρόμος για τον ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΑΘΜΟ είναι σπαρμένος απ' αυτές.

Αυτοί που δεν μπορούν να υποταχτούν πολεμούν, χωρίς μίσος, φανατισμό κι εκδικητικότητα. Είναι σίγουροι για το δρόμο που έχουν ακολουθήσει, γι' αυτό και το όραμα γι' αυτούς παραμένει ζωντανό και προσεγγίσιμο.

Προσεγγίσιμο χωρίς **πολιτικές** και **παραχωρήσεις**.

Επειδή, η **πολιτική** είναι η αλλοτριωτική υπαγωγή της ανθρώπινης ύπαρξης στη σφαίρα των μεγεθών και των μετρήσεων. Ξεπερνώντας, λοιπόν, το τεχνοκρατικό τέλμα των στατιστικών υπολογισμών και του μπακαλίστικου τακτικισμού, προχωράμε προς την αναρχία. Η αναρχία είναι βαθύτατα αντιπολιτική και η βία της είναι η δικαίωση της ανθρώπινης διαμαρτυρίας για τους όρους και τα δεδομένα της αθλιότητας που έχουν επιβληθεί.

Επειδή, **παραχώρηση** είναι και η συνδιαλλαγή, φανερή ή συγκαλυμμένη, η ιδιοτέλεια και το παιχνίδι των λέξεων, εκείνων που ζητούν την επιείκεια των αντιπάλων μέσα από παραπλανητικά ουρλιαχτά.

Χωρίς να υπερβάλλουμε, αλλά με μια καταξιωμένη στάση που ανταποκρίνεται στην ουσιαστική διάσταση που υπάρχει, μπορούμε να επαναλάβουμε για ακόμη μία φορά: ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ!

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

Δολοφονήθηκε ο Μπιν Λάντεν;

Καθ' οδόν προς το τυπογραφείο έγινε γνωστό, σύμφωνα με τα όσα μεταδίδουν τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, αλλά και με τις ανακοινώσεις του Ομπάμα, ότι ο Οσάμα Μπιν Λάντεν δολοφονήθηκε μετά από επιχείρηση αμερικανών πεζοναυτών, δυνάμεων της CIA και ειδικών δυνάμεων του πακιστανικού στρατού.

σε πολιτική περιβολή για να εντοπίσουν τον κάτοχο μιας κλεμμένης μοτοσυκλέτας, αφού προηγουμένως αφαίρεσαν το μπουζί.

Όταν επιχείρησαν να ακινητοποιήσουν το άτομο που πήγε να θέσει σε λειτουργία τη μοτοσυκλέτα επακολούθησε ανταλλαγή πυροβολισμών, όπου σκοτώθη-

ριοι, ειλικρινείς, ανιδιοτελείς και αποφασισμένοι σύντροφοι.

Γιατί έτσι συμβαίνει τις περισσότερες φορές. Επιβιώνουν όχι οι ξεχωριστοί, αλλά εκείνοι που ξέρουν να ελίσσονται. Οι ξεχωριστοί σύντροφοί χάνονται με τον ένα ή άλλο τρόπο.

Θέλουμε να παραμείνουμε προσκολλημένοι στα οράματα της αναρχίας που φωτίζουν την ανθρωπότητα με τις θαυμαστές και δημιουργικές πράξεις εκείνων των ανθρώπων που ξαφνικά, λες, μέσα από την «αφάνεια» γίνονται οι «ξεχωριστοί».

Είναι αυτοί που ακόμα και οι αντίπαλοι διστάζουν πολλές φορές να τους θίξουν.

Είναι αυτοί που θα συκοφαντηθούν από τιποτένιους και μικροπρεπείς. Αυτοί που θα κτυπιούνται με τα πιο άθλια μέσα, επειδή εξακολουθούν να παραμένουν «ξεχωριστοί», χωρίς να το επιδιώκουν, χωρίς να μανατζάρονται από κανέναν. Έτσι απλά και «ξαφνι-

χωρίς μίσος, φανατισμό κι εκδικητικότητα. Είναι σίγουροι για το δρόμο που έχουν ακολουθήσει, γι' αυτό και το όραμα γι' αυτούς παραμένει ζωντανό και προσεγγίσιμο.

Προσεγγίσιμο χωρίς **πολιτικές** και **παραχωρήσεις**.

Επειδή, η **πολιτική** είναι η αλλοτριωτική υπαγωγή της ανθρώπινης ύπαρξης στη σφαίρα των μεγεθών και των μετρήσεων. Ξεπερνώντας, λοιπόν, το τεχνοκρατικό τέλμα των στατιστικών υπολογισμών και του μπακάλίστικου τακτικισμού, προχωράμε προς την αναρχία. Η αναρχία είναι βαθύτατα αντιπολιτική και η βία της είναι η δικαίωση της ανθρώπινης διαμαρτυρίας για τους όρους και τα δεδομένα της αθλιότητας που έχουν επιβληθεί.

Επειδή, **παραχώρηση** είναι και η συνδιαλλαγή, φανερή ή συγκαλυμμένη, η ιδιοτέλεια και το παιχνίδι των λέξεων, εκείνων που ζητούν την επιείκεια των αντιπάλων μέσα από παραπλανητικά ουρλιαχτά.

Χωρίς να υπερβάλλουμε, αλλά με μια καταξιωμένη στάση που ανταποκρίνεται στην ουσιαστική διάσταση που υπάρχει, μπορούμε να επαναλάβουμε για ακόμη μία φορά: **ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ**

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ <u>ΚΑΙ</u> ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Δολοφονήθηκε ο Μπιν Λάντεν;

Καθ' οδόν προς το τυπογραφείο έγινε γνωστό, σύμφωνα με τα όσα μεταδίδουν τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, αλλά και με τις ανακοινώσεις του Ομπάμα, ότι ο Οσάμα Μπιν Λάντεν δολοφονήθηκε μετά από επιχείρηση αμερικανών πεζοναυτών, δυνάμεων της CIA και ειδικών δυνάμεων του πακιστανικού στρατού.

Η «επιχείρηση» έγινε σε οίκημα στην πακιστανική πόλη Αμποταμπάντ, 70 χιλιόμετρα βόρεια της πρωτεύουσας του Πακιστάν, Ισλαμαμπάντ.

Σύμφωνα με τα όσα μεταδίδουν οι δυτικές πηγές, κατά τη δολοφονική επίθεση έπεσαν νεκροί ο Μπιν Λάντεν, ο νεώτερος γιός του, δύο άντρες και μία γυναίκα, ενώ τραυματίστηκαν γυναίκες και παιδιά που βρίσκονταν στο οίκημα, το οποίο παραδόθηκε στις φλόγες.

Ο δήμαρχος της Ν. Υόρκης ανακοίνωσε περιχαρής τη δολοφονία του Μπιν Λάντεν ενώ ο Ομπάμα μίλησε για «δικαιοσύνη» που αποδόθηκε.

Αν η είδηση δεν είναι ψεύτικη τότε ο Ισλαμικός Φονταμενταλισμός απόκτησε ένα σημαντικό μάρτυρα και η δυτική κυριαρχία περισσότερα προβλήματα...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Οι επιτυχίες των ανταρτών συνεχίζονται παρά την καθημερινή τρομοκράτηση του λαού του Αφγανιστάν από την ISAF. Η μεγάλη απόδραση περίπου 500 «πολιτικών κρατούμενων» από φυλακές στις 25 Απριλίου επιβεβαιώνει τη μεγάλη δυναμική των ανταρτών.

Έτσι, το μήνα που πέρασε είχαμε τα εξής:

Στις **26-3** αιχμαλωτίζονται 50 μπάτσοι στην επαρχία Κουνάρ με όλο τον εξοπλισμό τους. Στις **27-3** σκοτώνονται 27 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε επίθεση αυτοκτονίας που πραγματοποιεί ο Ali Ahmad στην επαρχία Πάκτικα. Την ίδια μέρα σκοτώνονται 7 άμαχοι από βομβαρδισμό στην επαρχία Κουνάρ. Στις 30-3 ένας μαχητής ανατινάζεται σε παγιδευμένο με 500 κιλά εκρηκτικά όχημα δίπλα σε κομβόι Γάλλων σκοτώνοντας 13 κατοχικούς.

Στις **6 Απριλίου** οι κατοχικοί κλείνουν όλους τους δρόμους από και προς την περιφέρεια Σαρκχ. Προσάγουν 176 άτομα, πολλοί ξυλοκοπούνται, οι τρομοκράτες του ΝΑΤΟ και του αφγανικού στρατού τους κλέβουν ό,τι έχουν, βασανίζουν πολλούς και 126 φυλακίζονται. Στις **7-4** ομάδα 4 μουτζαχεντίν επιτίθενται σε κτίριο που λειτουργούσε ως κέντρο στρατολόγησης μπάτσων και στεγάζει πράκτορες της NDS. Ο πρώτος αντάρτης ανατινάζεται στην πύλη και άλλοι 2 επιτίθενται σε όσους βρίσκονται γύρω-γύρω. Παίρνουν θέσεις και ρίχνουν ρουκέτες στο κτίριο. Η μάχη κράτησε 2 ώρες. Αργότερα ανατινάζεται ένα όχημα στο πάρκινγκ του κτιρίου καταστρέφοντας πολλά οχήματα. Ο 4ος αντάρτης ανατινάζεται μέσα σ' αυτούς που έχουν συγκεντρωθεί και περιμένουν τα ασθενοφόρα. Οι απώλειες είναι πολύ μεγάλες (σύμφωνα με κρατικές πηγές, 20 ντόπιοι και 2 ξένοι στρατιώτες).

Πορείες γίνονται στην επαρχία Γουαρντάκ στις **7-4** ενάντια στο κάψιμο του Κορανίου από κληρικό στις ΗΠΑ. Την επόμενη μέρα γίνονται πορείες χιλιάδων Αφγανών σε πολλές πόλεις.

Στις **8-4** οι μουτζαχεντίν δηλώνουν ότι ο αστυνομικός που σκότωσε 3 αμερικανούς στην πόλη Μαϊνάμα πριν 3 μέρες δεν είναι νεκρός, όπως είχαν ανακοινώσει οι κατοχικές δυνάμεις. Στις **13-4** ο μαχητής Raheemullah ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανική περίπολο και παίρνει μαζί του 8 κατοχικούς. Στις **14-4** οι μαχητές Yahiya και Ahmadullah ανατινάζονται σε ακαδημία των μπάτσων και παίρνουν μαζί τους συνολικά 23 απ' αυτούς. Την ίδια μέρα ο μαχητής Zubair ανατινάζεται σε κτίριο των μυστικών υπηρεσιών και παίρνει μαζί του 35 τουλάχιστον μπάτσους. Στις **14-4** ο Abdul Manan ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι στο δρόμο Κανταχάρ-Χεράτ και παίρνει μαζί του 8 Αφγανούς στρατιώτες. Την ίδια μέρα ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται στο κέντρο της πόλης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Μέσα στο μήνα Απρίλιο, πραγματοποιείται μια σειρά επιθέσεων εναντίον κρατικών αξιωματούχων και αξιωματικών ασφαλείας σε ολόκληρη την ιρακινή επικράτεια, για τον... εορτασμό της επετείου της εισβολής των κατοχικών δυνάμεων στο Ιράκ.

Βέβαια, ανήμερα της επετείου, στις 9 Απριλίου, επιβάλλεται απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων στην πρωτεύουσα Βαγδάτη.

Έτσι, **στη Βαγδάτη**, στις 26 Απριλίου, εκτελείται έξω από το σπίτι του από αντάρτες ο γραμματέας του κυβερνήτη της Βαγδάτης, Χατάμ Καρίμ Μουσίν. Στις 18 Απριλίου, ο γενικός διευθυντής του υπουργείου οικονομικών, Αλί Αμπού-Ναϊλά, επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον της αυτοκινητοπομπής του. Την ίδια μέρα, βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του γενικού γραμματέα του Εθνικού Δημοκρατικού Κόμματος, Νάσσερ αλ-Καντίρτσι, τραυματίζοντας τον ίδιο, δύο σωματοφύλακές του και τρία άλλα άτομα. Επίσης, ο σύμβουλος του κοινοβουλίου, Αμζάντ Αμπντούλ-Χαμίντ, επιζεί επίθεσης εναντίον του, σκοτώνεται όμως ένας σωματοφύλακάς του και τραυματίζονται σοβαρά άλλοι τρεις. Νωρίτερα, στις 12 Απριλίου, αντάρτες ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν τον ταξίαρχο Μουσταφά Σαέντ Χαμζά του υπουργείου εσωτερικών. Στις 8 Απριλίου, αντάρτες σκοτώνουν τον διευθυντή του τηλεοπτικού καναλιού αλ-Μασάρ.

Στη Μπακούμπα, στις 14 Απριλίου, ο διευθυντής των Μέσων Ενημέρωσης της επαρχίας Ντιγιάλα, Γκαλίμπ Ατίγια, επιζεί απόπειρας εναντίον του με βόμβα τοποθετημένη έξω από το σπίτι του.

Στο Τικρίτ, στην επαρχία Σαλαχουντίν, παγιδευμένο αυτοκίνητο έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του δικαστή Φαϊζάλ αλ-Αζάουι, στο πέρασμά του από το

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

Στις 17 του μήνα συμπληρώνονται εννέα μέρες καθιστικής διαμαρτυρίας στην πλατεία Αχράρ της Μοσούλης, με αιτήματα την απομάκρυνση των κατοχικών δυνάμεων, την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, την καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης και κατά της διαφθοράς. Τις επόμενες μέρες οι διαδηλωτές ξεπερνούν τις 6.000. Στις 25 Απριλίου, 17η μέρα των διαδηλώσεων, ξεσπούν συγκρούσεις ανάμεσα στους διαδηλωτές και τις δυνάμεις καταστολής. Τραυματίζονται τουλάχιστον πέντε διαδηλωτές.

Στην πόλη Σουλεϊμανίγια, πρωτεύουσα της ομώνυμης επαρχίας, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης στις 2 Απριλίου, τραυματίζονται τουλάχιστον τριάντα ένας μπάτσοι, τρεις διαδηλωτές και ένας ρεπόρτερ. Οι διαδηλώσεις στην επαρχία Σουλεϊμανίγια ξεκίνησαν τις 17 Φεβρουαρίου, στις πόλεις Σουλεϊμανίγια, Καλάρ, Χάλμπγια, Ράνια, Κοϊσινιάκ και αλλού, κατά τη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν τουλάχιστον οκτώ άτομα και τραυματίστηκαν διακόσιοι, μέχρι και τις 23 του μήνα. Κατά διαστήματα, από βίαιες μετατρέπονται σε καθιστικές διαμαρτυρίες. Σύμφωνα με δηλώσεις των ίδιων των διαδηλωτών, θα συνεχιστούν μέχρι να έχουν καθαρές απαντήσεις από την κυβέρνηση.

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 4 μέχρι και τις 26 Απριλίου, πραγματοποιούνται πέντε βομβιστικές επιθέσεις, η μία σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων, τουλάχιστον μία ένοπλη επίθεση και σκοτώνονται ένας λοχαγός μπάτσος, ενώ τραυματίζεται ένας συνταγματάρχης βοηθός αστυνομικού διευθυντή και τέσσερεις ακόμη μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις.

Στην περιοχή της Μπακούμπα, πρωτεύουσας της επαρχίας Ντιγιάλα, ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει στις 15 Απριλίου έναν ιρακινό στρατιώτη και τραυματίζει άλλον έναν. Στις 29 του μήνα, ομάδα ανταρτών επιτίθεται και σκοτώνει τέσσερεις σάχουα (πρώην αντάρτες που άλλαξαν μεριά, εκπαιδεύτηκαν από τον κατοχικό στρατό και εντάχθηκαν στον καθεστωτικό) μέσα σε σπίτι.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από την 1η μέχρι και τις 22 Απριλίου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις, μια επίθεση καμικάζι και μια ένοπλη επίθεση κατά την οποία σκοτώνονται τρεις αντάρτες και τραυ-

γάλη δυναμική των ανταρτών.

Έτσι, το μήνα που πέρασε είχαμε τα εξής:

Στις **26-3** αιχμαλωτίζονται 50 μπάτσοι στην επαρχία Κουνάρ με όλο τον εξοπλισμό τους. Στις **27-3** σκοτώνονται 27 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε επίθεση αυτοκτονίας που πραγματοποιεί ο Ali Ahmad στην επαρχία Πάκτικα. Την ίδια μέρα σκοτώνονται 7 άμαχοι από βομβαρδισμό στην επαρχία Κουνάρ. Στις 30-3 ένας μαχητής ανατινάζεται σε παγιδευμένο με 500 κιλά εκρηκτικά όχημα δίπλα σε κομβόι Γάλλων σκοτώνοντας 13 κατοχικούς.

Στις **6 Απριλίου** οι κατοχικοί κλείνουν όλους τους δρόμους από και προς την περιφέρεια Σαρκχ. Προσάγουν 176 άτομα, πολλοί ξυλοκοπούνται, οι τρομοκράτες του ΝΑΤΟ και του αφγανικού στρατού τους κλέβουν ό,τι έχουν, βασανίζουν πολλούς και 126 φυλακίζονται. Στις **7-4** ομάδα 4 μουτζαχεντίν επιτίθενται σε κτίριο που λειτουργούσε ως κέντρο στρατολόγησης μπάτσων και στεγάζει πράκτορες της NDS. Ο πρώτος αντάρτης ανατινάζεται στην πύλη και άλλοι 2 επιτίθενται σε όσους βρίσκονται γύρω-γύρω. Παίρνουν θέσεις και ρίχνουν ρουκέτες στο κτίριο. Η μάχη κράτησε 2 ώρες. Αργότερα ανατινάζεται ένα όχημα στο πάρκινγκ του κτιρίου καταστρέφοντας πολλά οχήματα. Ο 4ος αντάρτης ανατινάζεται μέσα σ' αυτούς που έχουν συγκεντρωθεί και περιμένουν τα ασθενοφόρα. Οι απώλειες είναι πολύ μεγάλες (σύμφωνα με κρατικές πηγές, 20 ντόπιοι και 2 ξένοι στρατιώτες).

Πορείες γίνονται στην επαρχία Γουαρντάκ στις **7-4** ενάντια στο κάψιμο του Κορανίου από κληρικό στις ΗΠΑ. Την επόμενη μέρα γίνονται πορείες χιλιάδων Αφγανών σε πολλές πόλεις.

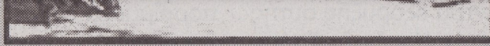
Στις **8-4** οι μουτζαχεντίν δηλώνουν ότι ο αστυνομικός που σκότωσε 3 αμερικανούς στην πόλη Μαϊνάμα πριν 3 μέρες δεν είναι νεκρός, όπως είχαν ανακοινώσει οι κατοχικές δυνάμεις. Στις **13-4** ο μαχητής Raheemullah ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανική περίπολο και παίρνει μαζί του 8 κατοχικούς. Στις **14-4** οι μαχητές Yahiya και Ahmadullah ανατινάζονται σε ακαδημία των μπάτσων και παίρνουν μαζί τους συνολικά 23 απ' αυτούς. Την ίδια μέρα ο μαχητής Zubair ανατινάζεται σε κτίριο των μυστικών υπηρεσιών και παίρνει μαζί του 35 τουλάχιστον μπάτσους. Στις **14-4** ο Abdul Manan ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι στο δρόμο Κανταχάρ-Χεράτ και παίρνει μαζί του 8 Αφγανούς στρατιώτες. Την ίδια μέρα ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται στο κέντρο της πόλης Κανταχάρ μπροστά σε γραφεία του PRT και προκαλεί πολλές φθορές.

Στις **15-4** σκοτώνεται ο διοικητής των μπάτσων της επαρχίας Κανταχάρ, Khan Muhammad, σε επίθεση αυτοκτονίας του μαχητή Abdullah. Μαζί του σκοτώνονται και άλλοι 12 μπάτσοι. Ο Muhammad είχε ήδη γίνει στόχος επίθεσης άλλες 2 φορές, αλλά είχε καταφέρει να επιζήσει.

Στις **16-4** ο μαχητής Abdul Ghani ανατινάζεται μέσα σε στρατόπεδο στην επαρχία Λάγκμαν, όπου είχε καταταγεί πριν ένα μήνα για το σκοπό αυτό. Από την έκρηξη σκοτώνονται 12 ΝΑΤΟικοί και 14 ντόπιοι στρατιώτες.

Στις **18-4** ο μαχητής Asadullah, καταταγμένος στον αφγανικό στρατό για 3 χρόνια, ανατινάζεται μέσα στο υπουργείο άμυνας στην καρδιά της Καμπούλ, την ημέρα της επίσκεψης του γάλλου υπουργού άμυνας. Νεκροί φέρονται να είναι 18 ανώτατοι Αφγανοί και ξένοι αξιωματικοί. Στις **18-4** γίνεται πορεία στην επαρχία Παρβάν ενάντια στην απαγωγή 5 κατοίκων από τους κατοχικούς. Αφγανοί μπάτσοι ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 4 διαδηλωτές. Στις **20-4**, γύρω στις 7 το πρωί, ο μαχητής Usman ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα δίπλα σε αμερικανικό κομβόι και παίρνει μαζί του 9 κατοχικούς. Την ίδια μέρα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν τυφλά στην επαρχία Κουνάρ και δολοφονούν 19 άμαχους.

Στις **24-4** σκοτώνεται ο πρώην κυβερνήτης της περιφέρειας Μαρτζά

Μέσα στο μήνα Απρίλιο, πραγματοποιείται μια σειρά επιθέσεων εναντίον κρατικών αξιωματούχων και αξιωματικών ασφαλείας σε ολόκληρη την ιρακινή επικράτεια, για τον... εορτασμό της επετείου της εισβολής των κατοχικών δυνάμεων στο Ιράκ.

Βέβαια, ανήμερα της επετείου, στις 9 Απριλίου, επιβάλλεται απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων στην πρωτεύουσα Βαγδάτη.

Έτσι, **στη Βαγδάτη**, στις 26 Απριλίου, εκτελείται έξω από το σπίτι του από αντάρτες ο γραμματέας του κυβερνήτη της Βαγδάτης, Χατάμ Καρίμ Μουσίν. Στις 18 Απριλίου, ο γενικός διευθυντής του υπουργείου οικονομικών, Αλί Αμπού-Ναϊλά, επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον της αυτοκινητοπομπής του. Την ίδια μέρα, βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του γενικού γραμματέα του Εθνικού Δημοκρατικού Κόμματος, Νάσσερ αλ-Καντίρτσι, τραυματίζοντας τον ίδιο, δύο σωματοφύλακές του και τρία άλλα άτομα. Επίσης, ο σύμβουλος του κοινοβουλίου, Αμζάντ Αμπντούλ-Χαμίντ, επιζεί επίθεσης εναντίον του, σκοτώνεται όμως ένας σωματοφύλακάς του και τραυματίζονται σοβαρά άλλοι τρεις. Νωρίτερα, στις 12 Απριλίου, αντάρτες ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν τον ταξίαρχο Μουσταφά Σαέντ Χαμζά του υπουργείου εσωτερικών. Στις 8 Απριλίου, αντάρτες σκοτώνουν τον διευθυντή του τηλεοπτικού καναλιού αλ-Μασάρ.

Στη Μπακούμπα, στις 14 Απριλίου, ο διευθυντής των Μέσων Ενημέρωσης της επαρχίας Ντιγιάλα, Γκαλίμπ Ατίγια, επιζεί απόπειρας εναντίον του με βόμβα τοποθετημένη έξω από το σπίτι του.

Στο Τικρίτ, στην επαρχία Σαλαχουντίν, παγιδευμένο αυτοκίνητο έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του δικαστή Φαϊζάλ αλ-Αζάουι, στο πέρασμά του από το κέντρο της Τικρίτ στις 20 Απριλίου. Τραυματίζεται ο ίδιος, καθώς και τουλάχιστον τέσσερεις από τους σωματοφύλακές του.

Στο Κιρκούκ, τραυματίζεται από πυρά ανταρτών, στις 13 Απριλίου, ο βοηθός αστυνομικού διευθυντή, Νατζάτ Χασάν.

Στην επαρχία Νίνγια, στις 6 Απριλίου, ο ταξίαρχος Λουάι Γιουνίς Σάφφο δέχεται επίθεση κατά της ζωής του, χωρίς επιτυχία. Τραυματίζεται ο οδηγός του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, ο διευθυντής της Τροχαίας, ταξίαρχος Χαμάντ αλ-Ντουλεϊμί δέχεται επίθεση με βόμβα, διερχόμενος με την αυτοκινητοπομπή του.

Από εκεί και πέρα, **στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης**, από τις 28 Μαρτίου μέχρι και τις 28 Απριλίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον έξι ένοπλες επιθέσεις, εννέα βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων, μια επίθεση με βλήματα των 82mm στην αμερικανική βάση αλ-Τατζί, καθώς και μια επίθεση με δύο πυραύλους κατιούσα στην λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται δύ-

μης επαρχίας, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης στις 2 Απριλίου, τραυματίζονται τουλάχιστον τριάντα ένας μπάτσοι, τρεις διαδηλωτές και ένας ρεπόρτερ. Οι διαδηλώσεις στην επαρχία Σουλεϊμανίγια ξεκίνησαν τις 17 Φεβρουαρίου, στις πόλεις Σουλεϊμανίγια, Καλάρ, Χάλμπγια, Ράνια, Κοϊσινιάκ και αλλού, κατά τη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν τουλάχιστον οκτώ άτομα και τραυματίστηκαν διακόσιοι, μέχρι και τις 23 του μήνα. Κατά διαστήματα, από βίαιες μετατρέπονται σε ειρηνικές διαμαρτυρίες. Σύμφωνα με δηλώσεις των ίδιων των διαδηλωτών, θα συνεχιστούν μέχρι να έχουν καθαρές απαντήσεις από την κυβέρνηση.

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 4 μέχρι και τις 26 Απριλίου, πραγματοποιούνται πέντε βομβιστικές επιθέσεις, η μία σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων, τουλάχιστον μία ένοπλη επίθεση και σκοτώνονται ένας λοχαγός μπάτσος, ενώ τραυματίζεται ένας συνταγματάρχης βοηθός αστυνομικού διευθυντή και τέσσερεις ακόμη μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις.

Στην περιοχή της Μπακούμπα, πρωτεύουσας της επαρχίας Ντιγιάλα, ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει στις 15 Απριλίου έναν ιρακινό στρατιώτη και τραυματίζει άλλον έναν. Στις 29 του μήνα, ομάδα ανταρτών επιτίθεται και σκοτώνει τέσσερεις σάχουα (πρώην αντάρτες που άλλαξαν μεριά, εκπαιδεύτηκαν από τον κατοχικό στρατό και εντάχθηκαν στον καθεστωτικό) μέσα σε σπίτι.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από την 1η μέχρι και τις 22 Απριλίου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις, μια επίθεση καμικάζι και μια ένοπλη επίθεση κατά την οποία σκοτώνονται τρεις αντάρτες και τραυματίζονται τρεις μπάτσοι. Συνολικά σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ένας ταγματάρχης και τραυματίζονται άλλοι εννέα μπάτσοι. Επίσης σκοτώνονται ένας συνταγματάρχης, ένας λοχαγός και ένας στρατιώτης του ιρακινού στρατού, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις στρατιώτες και δύο πυροτεχνουργοί.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, βόμβα σκοτώνει, στις 12 Απριλίου, δύο μπάτσους και τραυματίζει άλλους δύο στην πόλη Ισκαντιρίγια.

Στην Ντιγιανίγια, πρωτεύουσα της Καντισίγια, στις 11 Απριλίου, αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση με τρεις πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής βάσης Echo. Ανάλογη επίθεση γίνεται και στις 29 του μήνα, αυτή τη φορά όμως με τουλάχιστον τέσσερες ρουκέτες κατιούσα.

Στην επαρχία Τι-Καρ, βόμβα καταστρέφει όχημα αμερικανικής περιπόλου στις 4 Απριλίου. Ο δρόμος κλείνει για δύο ώρες για να απενεργοποιηθούν άλλες δύο βόμβες που ανακαλύπτονται. Άλλη βόμβα έχει

να με κρατικές πηγές, 20 ντόπιοι και 2 ξένοι στρατιώτες).

Πορείες γίνονται στην επαρχία Γουαρντάκ στις **7-4** ενάντια στο κάψιμο του Κορανίου από κληρικό στις ΗΠΑ. Την επόμενη μέρα γίνονται πορείες χιλιάδων Αφγανών σε πολλές πόλεις.

Στις **8-4** οι μουτζαχεντίν δηλώνουν ότι ο αστυνομικός που σκότωσε 3 αμερικανούς στην πόλη Μαϊνάμα πριν 3 μέρες δεν είναι νεκρός, όπως είχαν ανακοινώσει οι κατοχικές δυνάμεις. Στις **13-4** ο μαχητής Raheemullah ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανική περίπολο και παίρνει μαζί του 8 κατοχικούς. Στις **14-4** οι μαχητές Yahiya και Ahmadullah ανατινάζονται σε ακαδημία των μπάτσων και παίρνουν μαζί τους συνολικά 23 απ' αυτούς. Την ίδια μέρα ο μαχητής Zubair ανατινάζεται σε κτίριο των μυστικών υπηρεσιών και παίρνει μαζί του 35 τουλάχιστον μπάτσους. Στις **14-4** ο Abdul Manan ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι στο δρόμο Κανταχάρ-Χεράτ και παίρνει μαζί του 8 Αφγανούς στρατιώτες. Την ίδια μέρα ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται στο κέντρο της πόλης Κανταχάρ μπροστά σε γραφεία του PRT και προκαλεί πολλές φθορές.

Στις **15-4** σκοτώνεται ο διοικητής των μπάτσων της επαρχίας Κανταχάρ, Khan Muhammad, σε επίθεση αυτοκτονίας του μαχητή Abdullah. Μαζί του σκοτώνονται και άλλοι 12 μπάτσοι. Ο Muhammad είχε ήδη γίνει στόχος επίθεσης άλλες 2 φορές, αλλά είχε καταφέρει να επιζήσει.

Στις **16-4** ο μαχητής Abdul Ghani ανατινάζεται μέσα σε στρατόπεδο στην επαρχία Λάγκμαν, όπου είχε καταταγεί πριν ένα μήνα για το σκοπό αυτό. Από την έκρηξη σκοτώνονται 12 ΝΑΤΟικοί και 14 ντόπιοι στρατιώτες.

Στις **18-4** ο μαχητής Asadullah, κατατανμένος στον αφγανικό στρατό για 3 χρόνια, ανατινάζεται μέσα στο υπουργείο άμυνας στην καρδιά της Καμπούλ, την ημέρα της επίσκεψης του γάλλου υπουργού άμυνας. Νεκροί φέρονται να είναι 18 ανώτατοι Αφγανοί και ξένοι αξιωματικοί. Στις **18-4** γίνεται πορεία στην επαρχία Παρβάν ενάντια στην απαγωγή 5 κατοίκων από τους κατοχικούς. Αφγανοί μπάτσοι ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 4 διαδηλωτές. Στις **20-4**, γύρω στις 7 το πρωί, ο μαχητής Usman ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα δίπλα σε αμερικανικό κομβόι και παίρνει μαζί του 9 κατοχικούς. Την ίδια μέρα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν τυφλά στην επαρχία Κουνάρ και δολοφονούν 19 άμαχους.

Στις **24-4** σκοτώνεται ο πρώην κυβερνήτης της περιφέρειας Μαρτζά (Χελμάντ), που είχε διοριστεί κυβερνήτης από τους κατοχικούς πέρσι, μετά την επιστροφή του από 5ετή κάθειρξη σε φυλακές της Γερμανίας, την ώρα που πηγαίνει σπίτι του, μετά από καιρό παρακολούθησεων από τους αντάρτες.

Συνολικά, από τις **25-3 ως τις 25-4**, σε τουλάχιστον 400 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες: Badghis, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nooristan, Panjshir, Paktia, Parwan, Saripol, Uruzgan, Wardak, σκοτώνονται 373 Αφγανοί στρατιώτες, 5 συνοριοφύλακες, 48 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 42 γάλλοι, 105 μπάτσοι, 16 πράκτορες της NDS, 1 μέλος επαρχιακού συμβουλίου, 243 αμερικανοί και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 92 ΝΑΤΟικών αρμάτων και 1 ελικοπτέρου. Σκοτώνονται επίσης και 8 αντάρτες.

Επίσης, καταρρίπτονται 2 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 2 μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά (drone) αεροσκάφη της ISAF.

σύμβουλος του κυβερνήτη, Αχμάντ Αμπντούλ Χαμίντ, επιζεί επίθεσης εναντίον του, σκοτώνεται όμως ένας σωματοφύλακάς του και τραυματίζονται σοβαρά άλλοι τρεις. Νωρίτερα, στις 12 Απριλίου, αντάρτες ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν τον ταξίαρχο Μουσταφά Σαέντ Χαμζά του υπουργείου εσωτερικών. Στις 8 Απριλίου, αντάρτες σκοτώνουν τον διευθυντή του τηλεοπτικού καναλιού αλ-Μασάρ.

Στη Μπακούμπα, στις 14 Απριλίου, ο διευθυντής των Μέσων Ενημέρωσης της επαρχίας Ντιγιάλα, Γκαλίμπ Ατίγια, επιζεί απόπειρας εναντίον του με βόμβα τοποθετημένη έξω από το σπίτι του.

Στο Τικρίτ, στην επαρχία Σαλαχουντίν, παγιδευμένο αυτοκίνητο έχει στόχο την αυτοκινητοπομπή του δικαστή Φαϊζάλ αλ-Αζάουι, στο πέρασμά του από το κέντρο της Τικρίτ στις 20 Απριλίου. Τραυματίζεται ο ίδιος, καθώς και τουλάχιστον τέσσερεις από τους σωματοφύλακές του.

Στο Κιρκούκ, τραυματίζεται από πυρά ανταρτών, στις 13 Απριλίου, ο βοηθός αστυνομικού διευθυντή, Νατζάτ Χασάν.

Στην επαρχία Νίνγια, στις 6 Απριλίου, ο ταξίαρχος Λουάι Γιουνίς Σάφφο δέχεται επίθεση κατά της ζωής του, χωρίς επιτυχία. Τραυματίζεται ο οδηγός του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, ο διευθυντής της Τροχαίας, ταξίαρχος Χαμάντ αλ-Ντουλεϊμί δέχεται επίθεση με βόμβα, διερχόμενος με την αυτοκινητοπομπή του.

Από εκεί και πέρα, **στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης**, από τις 28 Μαρτίου μέχρι και τις 28 Απριλίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον έξι ένοπλες επιθέσεις, εννέα βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων, μια επίθεση με βλήματα των 82mm στην αμερικανική βάση αλ-Τατζί, καθώς και μια επίθεση με δύο πυραύλους κατιούσα στη λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται δύο συνταγματάρχες της αστυνομίας, ένας αξιωματούχος της υπηρεσίας πληροφοριών και τραυματίζονται δύο μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνονται ένας συνταγματάρχης του ιρακινού στρατού, ένας υποστράτηγος και τραυματίζονται ένας αντισυνταγματάρχης και επτά στρατιώτες. Ακόμη σκοτώνονται και τέσσερεις αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 4 έως τις 28 Απριλίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις, η μια από καμικάζι, καθώς και πέντε ένοπλες επιθέσεις. Σκοτώνονται πέντε μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις. Ακόμη, σκοτώνονται ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού και ένας στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται ένας ακόμη αξιωματικός και δύο στρατιώτες.

λοι τέσσερεις.

Στην περιοχή της Μπακούμπα, πρωτεύουσας της επαρχίας Ντιγιάλα, ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει στις 15 Απριλίου έναν ιρακινό στρατιώτη και τραυματίζει άλλον έναν. Στις 29 του μήνα, ομάδα ανταρτών επιτίθεται και σκοτώνει τέσσερεις σάχουα (πρώην αντάρτες που άλλαξαν μεριά, εκπαιδεύτηκαν από τον κατοχικό στρατό και εντάχθηκαν στον καθεστωτικό) μέσα σε σπίτι.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από την 1η μέχρι και τις 22 Απριλίου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις, μια επίθεση καμικάζι και μια ένοπλη επίθεση κατά την οποία σκοτώνονται τρεις αντάρτες και τραυματίζονται τρεις μπάτσοι. Συνολικά σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ένας ταγματάρχης και τραυματίζονται άλλοι εννέα μπάτσοι. Επίσης σκοτώνονται ένας συνταγματάρχης, ένας λοχαγός και ένας στρατιώτης του ιρακινού στρατού, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις στρατιώτες και δύο πυροτεχνουργοί.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, βόμβα σκοτώνει, στις 12 Απριλίου, δύο μπάτσους και τραυματίζει άλλους δύο στην πόλη Ισκαντιρίγια.

Στην Ντιγιανίγια, πρωτεύουσα της Καντισίγια, στις 11 Απριλίου, αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση με τρεις πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής βάσης Echo.Ανάλογη επίθεση γίνεται και στις 29 του μήνα, αυτή τη φορά όμως με τουλάχιστον τέσσερεις ρουκέτες κατιούσα.

Στην επαρχία Τι-Καρ, βόμβα καταστρέφει όχημα αμερικανικής περιπόλου στις 4 Απριλίου. Ο δρόμος κλείνει για δύο ώρες για να απενεργοποιηθούν άλλες δύο βόμβες που ανακαλύπτονται. Άλλη βόμβα έχει στόχο, στις 19 Απριλίου, κομβόι αμερικανικών οχημάτων.

Στην επαρχία Μπαμπίλ, αντάρτες εκτοξεύουν τρεις πυραύλους κατιούσα εναντίον του αρχηγείου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων, λεγόμενου και Calso, την Κυριακή 3 Απριλίου, ενώ στις 14 του μήνα, ενεργοποιούν βόμβα εναντίον κομβόι αμερικανικών οχημάτων.

Τέλος, **στην επαρχία Μαϊσάν**, η αμερικανική βάση γίνεται στόχος επίθεσης ανταρτών με έξι πυραύλους Grad.

Η ρύπανση της Λαυρεωτικής

Η δημιουργία Χώρου Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων (ΧΥΤΑ) στην περιοχή του Οβριοκάστρου της Κερατέας προκάλεσε την αντίδραση των κατοίκων. Αυτό είναι γνωστό, αφού οι κινητοποιήσεις των κατοίκων υπήρξαν δυναμικές και διαρκείς, «προσωποποιώντας» την αντίδραση των υπηκόων του ελλαδικού κράτους στον καταιγισμό αναιρέσεων των «δικαιωμάτων» τους, ελέω Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ).

Η αντίδραση για την κατασκευή του ΧΥΤΑ των κατοίκων της περιοχής άλλα και των αλληλέγγυων υποστηρικτών τους βασίστηκε σε δυο επιχειρήματα, την ύπαρξη του αρχαιολογικού χώρου Οβριοκάστρου, που χωροταξικά έχει οριστεί για τη δημιουργία του ΧΥΤΑ και την μόλυνση του περιβάλλοντος στην ευρύτερη περιοχή.

Όμως, η περιβαλλοντολογική μόλυνση δεν είναι κάτι καινούργιο στην ευρύτερη περιοχή της Λαυρεωτικής. Οι κάτοικοι υποφέρουν από τεράστιου εύρους περιβαλλοντική ρύπανση που οφείλεται στην μεγάλη ποσότητα και στην εξάπλωση των μεταλλευτικών-μεταλλουργικών απορριμμάτων των παλιών μεταλλείων του Λαυρίου. Με παράγοντες, όπως ο άνεμος και οι χείμαρροι της περιοχής, το έδαφος έχει ρυπανθεί με μόλυβδο, αρσενικό, αντιμόνιο, κάδμιο, χαλκό, υδράργυρο, ψευδάργυρο, κ.ά. Το μεγάλο ρυπαντικό φορτίο των μεταλλευτικών απορριμμάτων έχει σαν συνέπεια και την κατείσδυση των τοξικών αυτών στοιχείων στα υπόγεια ύδατα.

Τη δεκαετία του 1990 έγιναν διάφορες έρευνες στην περιοχή της Λαυρεωτικής και στην αστική περιοχή του Λαυρίου για την μελέτη του μεγέθους της ρύπανσης. Αφορμή υπήρξαν οι επιδημιολογικές μελέτες, που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 1980, που έδειξαν ότι τα παιδιά και οι ενήλικες στο Λαύριο παρουσιάζουν υψηλές συγκεντρώσεις μολύβδου στο αίμα και αρσενικού στα ούρα.

Ο σκοπός ήταν από τη μια η γνώση για το ποσοστό μόλυνσης και από την άλλη η έγκριση κονδυλίων από τα περίφημα ευρωπαϊκά πακέτα ανάπτυξης.

Ιστορικό

Ευρώπη. Τα κύρια κέντρα εξόρυξης αυτής της περιόδου ήταν στην Καμάριζα-Σούριζα-Πλάκα. Η Καμάριζα (ο σημερινός Άγιος Κωνσταντίνος) ήταν το κέντρο των μεταλλευτικών εργασιών, όχι μόνο στην αρχαιότητα, αλλά και στα νεότερα χρόνια. Εδώ κατασκευάστηκε, το 1869, η πρώτη υπόγεια σήραγγα για να περάσει η πρώτη σιδηροδρομική γραμμή της Ελλάδας, που μετέφερε τα μεταλλεύματα στο λιμάνι του Λαυρίου.

Και επειδή η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων δηλώνει και εκμετάλλευση των ανθρώπων, οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης για τους μεταλλωρύχους ήταν σκληρές. Υπήρξαν, γι' αυτό το λόγο, άγριες απεργίες, τα «Λαυρεωτικά», με δολοφονημένους από το στρατό μεταλλωρύχους και αιτήματα για αυξήσεις μισθών, μείωση ωρών εργασίας και φυσικά καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Οι εργασίες εξόρυξης και εκκαμίνευσης στα αρχαία χρόνια ήταν σημαντικότερες σε έκταση και ένταση αλλά σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να συγκριθούν με τις καταστρεπτικές συνέπειες της νεότερης εκμετάλλευσης. Τα μεταλλεία έκλεισαν το 1977 και οι μεταλλουργικές εργασίες σταμάτησαν το 1989.

Ρύπανση

Το μεγαλύτερο τμήμα του επιφανειακού εδάφους της Λαυρεωτικής χερσονήσου και όλης της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με

πορρίμματα από τη τήξη του μεταλλεύματος για την εξαγωγή του αργυρούχου μόλυβδου. Βρίσκονται γύρω από φυσικούς λόφους στο νότιο και βόρειο τμήμα του Λαυρίου και στις παραλίες. Έχουν λανθασμένα χρησιμοποιηθεί ως υλικό αμμοβολής, υπόστρωμα σε δρόμους και αυλές σχολείων, ως υλικό πλήρωσης στα θεμέλια κτιρίων, στην κατασκευή του νέου λιμανιού κ.ά. Το **υλικό αμμοβολής** δημιουργείται από τη θραύση των σκουριών σε σπαστήρες. Χρησιμοποιείται ως λειαντικό υλικό για τον καθαρισμό λεβήτων κλπ. Στο Λαύριο χρησιμοποιείται, επίσης, για την επίστρωση δρόμων, υπόστρωμα σε αγωγούς και ως υλικό μόνωσης στα θεμέλια κτιρίων. Το **γαιώδες ή χωμάτινο υλικό** εντός των σκουριών δημιουργήθηκε από την επί τόπου θραύση και τριβή των σκουριών, καθώς και τη συσσώρευση χώματος μέσω του ανέμου. Οι **μη-σιδηρούχες σκουριές**, όπως αυτές του Λαυρίου, προέρχονται από την εκκαμίνευση μικτών θειούχων ή πολυμεταλλικών μεταλλευμάτων, με συνέπεια να περιέχουν, εκτός από σίδηρο και μαγγάνιο, και υψηλές συγκεντρώσεις τοξικών στοιχείων (αντιμονίου, αρσενικού, καδμίου, μολύβδου), που η οξείδωσή τους στο χερσαίο περιβάλλον αποδεσμεύει αυτά τα τοξικά στοιχεία, αλλά και στο θαλάσσιο να αντιδρούν με θαλασσινό νερό με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων τοξικών ορυκτών.

Οι **σιδηροπυρίτες** ή **πυρίτες** είναι απορρίμματα του εμπλουτισμού του μεταλλεύματος. Ο σιδηροπυρίτης, εκτός από τις συγκεντρώσεις των τοξικών στοιχείων που

πεια ένα ποσοστό 85% του εδάφους της Λαυρεωτικής να είναι ακατάλληλο για καλλιέργεια.

Στην αστική περιοχή του Λαυρίου, οι σωροί των μεταλλουργικών απορριμμάτων, δηλ. τα απορρίμματα επίπλευσης (σαβούρα), τα πυριτούχα απορρίμματα και οι σκουριές είναι το κύριο χαρακτηριστικό του εδαφικού καλύμματος. Οι συγκεντρώσεις του μολύβδου κυμαίνονται από 810 έως 151.579 mg/kg, με μέση τιμή 11.578. Είναι εμφανές, ότι οι υψηλές συγκεντρώσεις του μολύβδου στο εδαφικό κάλυμμα, συμπεριλαμβανομένου και του υπολειμματικού εδάφους, οφείλονται στις δραστηριότητες των μεταλλουργικών διεργασιών. Οι εκπομπές από τις μονάδες εκκαμίνευσης του μεταλλεύματος και ο μεγάλος όγκος των μεταλλουργικών απορριμμάτων, που έχουν εναποτεθεί στο αστικό περιβάλλον του Λαυρίου, καθώς και η μετέπειτα μεταφορά του λεπτόκοκκου υλικού από τον αέρα, τη βροχή, τους χείμαρρους και τον ίδιο τον άνθρωπο, έχουν επιβαρύνει ακόμη και τις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις του μολύβδου βρίσκονται στις περιοχές που είναι καλυμμένες από τα μεταλλουργικά απορρίμματα. Το εργοστάσιο εμπλουτισμού και μεταλλουργίας της Γαλλικής Εταιρείας και ο περιβάλλων χώρος έχουν τις υψηλότερες συγκεντρώσεις μολύβδου (21.615-151.579 mg/kg).

Υπόγειο Νερό

Επειδή τα μεταλλουργικά απορρίμματα

μιουργία του ΧΥΤΑ και την μόλυνση του περιβάλλοντος στην ευρύτερη περιοχή.

Όμως, η περιβαλλοντολογική μόλυνση δεν είναι κάτι καινούργιο στην ευρύτερη περιοχή της Λαυρεωτικής. Οι κάτοικοι υποφέρουν από τεράστιου εύρους περιβαλλοντική ρύπανση που οφείλεται στην μεγάλη ποσότητα και στην εξάπλωση των μεταλλευτικών-μεταλλουργικών απορριμμάτων των παλιών μεταλλείων του Λαυρίου. Με παράγοντες, όπως ο άνεμος και οι χείμαρροι της περιοχής, το έδαφος έχει ρυπανθεί με μόλυβδο, αρσενικό, αντιμόνιο, κάδμιο, χαλκό, υδράργυρο, ψευδάργυρο, κ.ά. Το μεγάλο ρυπαντικό φορτίο των μεταλλευτικών απορριμμάτων έχει σαν συνέπεια και την κατείσδυση των τοξικών αυτών στοιχείων στα υπόγεια ύδατα.

Τη δεκαετία του 1990 έγιναν διάφορες έρευνες στην περιοχή της Λαυρεωτικής και στην αστική περιοχή του Λαυρίου για την μελέτη του μεγέθους της ρύπανσης. Αφορμή υπήρξαν οι επιδημιολογικές μελέτες, που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 1980, που έδειξαν ότι τα παιδιά και οι ενήλικες στο Λαύριο παρουσιάζουν υψηλές συγκεντρώσεις μολύβδου στο αίμα και αρσενικού στα ούρα.

Ο σκοπός ήταν από τη μια η γνώση για το ποσοστό μόλυνσης και από την άλλη η έγκριση κονδυλίων από τα περίφημα ευρωπαϊκά πακέτα ανάπτυξης.

Ιστορικό

Σύμφωνα με τον κλασσικό ιστορικό Ξενοφώντα, η πρώτη δραστηριότητα εξόρυξης και εκκαμίνευσης των οξειδωμένων και θειούχων μεταλλευμάτων της Λαυρεωτικής χερσονήσου άρχισε γύρω στο 3.500 π. Χ. Συστηματική εκμετάλλευση από τον άνθρωπο παρατηρήθηκε μεταξύ του 6ου και 4ου π.Χ. αιώνα, καθόλου τυχαίο, αφού συμπίπτει με την κυριαρχία της «δημοκρατικής» Αθήνας. Η εκμετάλλευση των μεταλλείων της λαυρεωτικής σταμάτησε τη περίοδο της ρωμαϊκής κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο.

Έπειτα από 2.000 χρόνια (γύρω στο 1865 μ.Χ.) δημιουργήθηκε η πρώτη μεταλλουργική βιομηχανία (Roux Serpieri Fressynet C.A.) με καμίνους τύπου καστιλλάνου, μικρά πλυντήρια, μηχανουργεία και σιδηρόδρομο και άρχισε πάλι η παραγωγή αργυρούχου μολύβδου από την επεξεργασία των αρχαίων σκουριών. Μετά από δύο χρό-

της περιόδου ήταν στην Καμάριζα-Σούριζα-Πλάκα. Η Καμάριζα (ο σημερινός Άγιος Κωνσταντίνος) ήταν το κέντρο των μεταλλευτικών εργασιών, όχι μόνο στην αρχαιότητα, αλλά και στα νεότερα χρόνια. Εδώ κατασκευάστηκε, το 1869, η πρώτη υπόγεια σήραγγα για να περάσει η πρώτη σιδηροδρομική γραμμή της Ελλάδας, που μετέφερε τα μεταλλεύματα στο λιμάνι του Λαυρίου.

Και επειδή η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων δηλώνει και εκμετάλλευση των ανθρώπων, οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης για τους μεταλλωρύχους ήταν σκληρές. Υπήρξαν, γι' αυτό το λόγο, άγριες απεργίες, τα «Λαυρεωτικά», με δολοφονημένους από το στρατό μεταλλωρύχους και αιτήματα για αυξήσεις μισθών, μείωση ωρών εργασίας και φυσικά καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Οι εργασίες εξόρυξης και εκκαμίνευσης στα αρχαία χρόνια ήταν σημαντικότερες σε έκταση και ένταση αλλά σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να συγκριθούν με τις καταστρεπτικές συνέπειες της νεότερης εκμετάλλευσης. Τα μεταλλεία έκλεισαν το 1977 και οι μεταλλουργικές εργασίες σταμάτησαν το 1989.

Ρύπανση

Το μεγαλύτερο τμήμα του επιφανειακού εδάφους της Λαυρεωτικής χερσονήσου και όλης της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με το οποίο έρχονται σε άμεση επαφή οι κάτοικοι και ιδιαίτερα τα παιδιά, έχει έντονα ρυπανθεί από επικίνδυνα για την υγεία τοξικά στοιχεία: μόλυβδο, αρσενικό, αντιμόνιο, κάδμιο κ.ά. Επίσης, η σκόνη στον αέρα που αναπνέουν οι κάτοικοι και μεταφέρεται σε όλους τους οικιστικούς χώρους είναι επιβαρυμένη με τα ίδια τοξικά στοιχεία.

Τα μεταλλουργικά απορρίμματα καλύπτουν περίπου το 25% της αστικής περιοχής του Λαυρίου και αποτελούν την κύρια πηγή ρύπανσης. Τα μητρικά πετρώματα της περιοχής αποτελούνται κυρίως από μάρμαρο και σχιστόλιθο.

Υπάρχουν τρεις κύριες κατηγορίες μεταλλουργικών απορριμμάτων: τα **επίπλευσης** (οι ντόπιοι τα ονομάζουν «**σαβούρα**»), οι **σκωρίες** (σκουριές) και οι **σιδηροπυρίτες ή πυρίτες**.

Τα **απορρίμματα επίπλευσης** αποτελούνται από άμμο και κροκάλες, που είναι τα άχρηστα θρυμματισμένα και λειοτριβημένα

τος για την εξαγωγή του αργυρούχου μολύβδου. Βρίσκονται γύρω από φυσικούς λόφους στο νότιο και βόρειο τμήμα του Λαυρίου και στις παραλίες. Έχουν λανθασμένα χρησιμοποιηθεί ως υλικό αμμοβολής, υπόστρωμα σε δρόμους και αυλές σχολείων, ως υλικό πλήρωσης στα θεμέλια κτιρίων, στην κατασκευή του νέου λιμανιού κ.ά. Το **υλικό αμμοβολής** δημιουργείται από τη θραύση των σκουριών σε σπαστήρες. Χρησιμοποιείται ως λειαντικό υλικό για τον καθαρισμό λεβήτων κλπ. Στο Λαύριο χρησιμοποιείται, επίσης, για την επίστρωση δρόμων, υπόστρωμα σε αγωγούς και ως υλικό μόνωσης στα θεμέλια κτιρίων.

Το **γαιώδες ή χωμάτινο υλικό** εντός των σκουριών δημιουργήθηκε από την επί τόπου θραύση και τριβή των σκουριών, καθώς και τη συσσώρευση χώματος μέσω του ανέμου. Οι **μη-σιδηρούχες σκουριές**, όπως αυτές του Λαυρίου, προέρχονται από την εκκαμίνευση μικτών θειούχων ή πολυμεταλλικών μεταλλευμάτων, με συνέπεια να περιέχουν, εκτός από σίδηρο και μαγγάνιο, και υψηλές συγκεντρώσεις τοξικών στοιχείων (αντιμονίου, αρσενικού, καδμίου, μολύβδου), που η οξείδωσή τους στο χερσαίο περιβάλλον αποδεσμεύει αυτά τα τοξικά στοιχεία, αλλά και στο θαλάσσιο να αντιδρούν με θαλασσινό νερό με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων τοξικών ορυκτών.

Οι **σιδηροπυρίτες** ή **πυρίτες** είναι απορρίμματα του εμπλουτισμού του μεταλλεύματος. Ο σιδηροπυρίτης, εκτός από τις συγκεντρώσεις των τοξικών στοιχείων που περιέχει, οξειδώνεται με την επίδραση του αέρα και της βροχής και δημιουργεί όξινη απορροή, δηλαδή τα νερά που έρχονται σε επαφή μαζί του είναι όξινα (έχουν χαμηλό pH<3) και ιδιαίτερα ρυπασμένα.

Έδαφος

Ο μόλυβδος, εφ' όσον εκτεθεί στη φύση και έρθει σε επαφή με τον άνθρωπο, μπορεί να προκαλέσει βλάβες σε ζωτικά όργανα όπως νεφρά, συκώτι, πνεύμονες καθώς και στο αίμα με αποτέλεσμα ακόμα και καρκινογενέσεις.

Στις μεταλλοφόρες/μεταλλευτικές περιοχές περιμετρικά της αστικής ζώνης του Λαυρίου, έχουν παρατηρηθεί συγκεντρώσεις μολύβδου μεγαλύτερες από 2.232 mg/kg (μιλιγκραμ ανά κιλό χώματος) και στις περιοχές με έντονη μεταλλευτική δραστηριότητα η συγκέντρωση μολύβδου φτά-

Λαυρεωτικής να είναι ακατάλληλο για καλλιέργεια.

Στην αστική περιοχή του Λαυρίου, οι σωροί των μεταλλουργικών απορριμμάτων, δηλ. τα απορρίμματα επίπλευσης (σαβούρα), τα πυριτούχα απορρίμματα και οι σκουριές είναι το κύριο χαρακτηριστικό του εδαφικού καλύμματος. Οι συγκεντρώσεις του μολύβδου κυμαίνονται από 810 έως 151.579 mg/kg, με μέση τιμή 11.578. Είναι εμφανές, ότι οι υψηλές συγκεντρώσεις του μολύβδου στο εδαφικό κάλυμμα, συμπεριλαμβανομένου και του υπολειμματικού εδάφους, οφείλονται στις δραστηριότητες των μεταλλουργικών διεργασιών. Οι εκπομπές από τις μονάδες εκκαμίνευσης του μεταλλεύματος και ο μεγάλος όγκος των μεταλλουργικών απορριμμάτων, που έχουν εναποτεθεί στο αστικό περιβάλλον του Λαυρίου, καθώς και η μετέπειτα μεταφορά του λεπτόκοκκου υλικού από τον αέρα, τη βροχή, τους χείμαρρους και τον ίδιο τον άνθρωπο, έχουν επιβαρύνει ακόμη και τις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις του μολύβδου βρίσκονται στις περιοχές που είναι καλυμμένες από τα μεταλλουργικά απορρίμματα. Το εργοστάσιο εμπλουτισμού και μεταλλουργίας της Γαλλικής Εταιρείας και ο περιβάλλων χώρος έχουν τις υψηλότερες συγκεντρώσεις μολύβδου (21.615-151.579 mg/kg).

Υπόγειο Νερό

Επειδή τα μεταλλουργικά απορρίμματα και το ρυπασμένο έδαφος παρουσιάζουν πιθανό κίνδυνο ρύπανσης των υπόγειων υδάτων, δείγματα έδειξαν ότι οι συγκεντρώσεις των νιτρικών αλάτων [NO3-] είναι υψηλότερες του μέγιστου συνιστώμενου ορίου των 50 mg/l σε πηγάδια στο κέντρο της πόλης του Λαυρίου, όπου υπάρχουν βόθροι και χρησιμοποιείται κοπριά προβάτων ως λίπασμα στους κήπους των σπιτιών, καθώς υψηλά είναι και τα επίπεδα του αμμωνίου [NH4+], του οξειδίου του αζώτου [NO22-] και των θειικών αλάτων [SO42-] σε περιοχές περιμετρικά της αστικής ζώνης Λαυρίου. Οι υψηλές συγκεντρώσεις θειικών αλάτων (6πλάσιες του επιτρεπτού) υποδηλώνουν τη διείσδυση θαλασσινού νερού, λόγω υπεράντλησης στο παρελθόν, αλλά, επίσης και πιθανή ρύπανση από τα μεταλλουργικά απορρίμματα, γεγονός που υποδηλώνει την έκλυση αυτών των στοιχείων από την όξινη απορροή, η οποία δημιουργείται από την οξείδωση του πυρίτη.

μελέτη του μεγέθους της ρύπανσης. Αφορμή υπήρξαν οι επιδημιολογικές μελέτες, που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 1980, που έδειξαν ότι τα παιδιά και οι ενήλικες στο Λαύριο παρουσιάζουν υψηλές συγκεντρώσεις μολύβδου στο αίμα και αρσενικού στα ούρα.

Ο σκοπός ήταν από τη μια η γνώση για το ποσοστό μόλυνσης και από την άλλη η έγκριση κονδυλίων από τα περίφημα ευρωπαϊκά πακέτα ανάπτυξης.

Ιστορικό

Σύμφωνα με τον κλασσικό ιστορικό Ξενοφώντα, η πρώτη δραστηριότητα εξόρυξης και εκκαμίνευσης των οξειδωμένων και θειούχων μεταλλευμάτων της Λαυρεωτικής χερσονήσου άρχισε γύρω στο 3.500 π. Χ. Συστηματική εκμετάλλευση από τον άνθρωπο παρατηρήθηκε μεταξύ του 6ου και 4ου π.Χ. αιώνα, καθόλου τυχαίο, αφού συμπίπτει με την κυριαρχία της «δημοκρατικής» Αθήνας. Η εκμετάλλευση των μεταλλείων της λαυρεωτικής σταμάτησε τη περίοδο της ρωμαϊκής κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο.

Έπειτα από 2.000 χρόνια (γύρω στο 1865 μ.Χ.) δημιουργήθηκε η πρώτη μεταλλουργική βιομηχανία (Roux Serpieri Fressynet C.A.) με καμίνους τύπου καστιλλάνου, μικρά πλυντήρια, μηχανουργεία και σιδηρόδρομο και άρχισε πάλι η παραγωγή αργυρούχου μολύβδου από την επεξεργασία των αρχαίων σκουριών. Μετά από δύο χρόνια ακολούθησαν νέες εξορύξεις. Το 1873, η Roux Serpieri Fressynet C.A. αγοράστηκε από τον εκπρόσωπο της Τράπεζας Κωνσταντινουπόλεως Ανδρέα Συγγρό και μετονομάστηκε σε Εταιρεία των Μεταλλουργείων Λαυρίου. Το 1876 ο Serpieri ίδρυσε στη θέση «Κυπριανός», τη Γαλλική Εταιρεία Μεταλλείων Λαυρίου, στην οποία γινόταν κατεργασία θειούχων και άλλων μεταλλευμάτων, όπως σφαλερίτη, σιδηροπυρίτη, γαληνίτη, κερουσίτη και σμιθσονίτη.

Το 1930 η Γαλλική Εταιρεία αγοράστηκε από το επίσης γαλλικό συγκρότημα «Penarroya». Με όλα αυτά, το Λαύριο «αναβίωσε» και έγινε ένα από τα σπουδαιότερα μεταλλευτικά-μεταλλουργικά κέντρα στην στα αρχαία χρόνια ήταν σημαντικότερες σε έκταση και ένταση αλλά σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να συγκριθούν με τις καταστρεπτικές συνέπειες της νεότερης εκμετάλλευσης. Τα μεταλλεία έκλεισαν το 1977 και οι μεταλλουργικές εργασίες σταμάτησαν το 1989.

Ρύπανση

Το μεγαλύτερο τμήμα του επιφανειακού εδάφους της Λαυρεωτικής χερσονήσου και όλης της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με το οποίο έρχονται σε άμεση επαφή οι κάτοικοι και ιδιαίτερα τα παιδιά, έχει έντονα ρυπανθεί από επικίνδυνα για την υγεία τοξικά στοιχεία: μόλυβδο, αρσενικό, αντιμόνιο, κάδμιο κ.ά. Επίσης, η σκόνη στον αέρα που αναπνέουν οι κάτοικοι και μεταφέρεται σε όλους τους οικιστικούς χώρους είναι επιβαρυμένη με τα ίδια τοξικά στοιχεία.

Τα μεταλλουργικά απορρίμματα καλύπτουν περίπου το 25% της αστικής περιοχής του Λαυρίου και αποτελούν την κύρια πηγή ρύπανσης. Τα μητρικά πετρώματα της περιοχής αποτελούνται κυρίως από μάρμαρο και σχιστόλιθο.

Υπάρχουν τρεις κύριες κατηγορίες μεταλλουργικών απορριμμάτων: τα **επίπλευσης** (οι ντόπιοι τα ονομάζουν «**σαβούρα**»), οι **σκωρίες** (σκουριές) και οι **σιδηροπυρίτες** ή **πυρίτες**.

Τα **απορρίμματα επίπλευσης** αποτελούνται από άμμο και κροκάλες, που είναι τα άχρηστα θρυμματισμένα και λειοτριβημένα πετρώματα, τα οποία διαχωρίζονται από το μετάλλευμα και καταλαμβάνουν τη μεγαλύτερη έκταση. Περιέχουν υψηλές συγκεντρώσεις τοξικών στοιχείων, όπως μόλυβδο, κάδμιο, αρσενικό, αντιμόνιο κ.ά. Η «σαβούρα» θεωρείται το πλέον επικίνδυνο μεταλλουργικό απόρριμμα, εφ' όσον ένα μεγάλο τμήμα της πόλης του Λαυρίου είναι κτισμένο πάνω σ' αυτή και ο τοπικός πληθυσμός και κυρίως τα παιδιά, έρχονται σε άμεση επαφή με αυτό το υλικό. Επίσης, η «σαβούρα» αποτελεί κηπευτικό έδαφος, δεδομένου ότι οι κάτοικοι φυτεύουν λαχανικά, αμπέλια, ελαιόδεντρα κ.ά. Επί πλέον χρησιμοποιείται και ως δομικό υλικό.

Οι **σκωρίες** ή κοινώς **σκουριές** είναι τα από την εκκαμίνευση μικτών θειούχων ή πολυμεταλλικών μεταλλευμάτων, με συνέπεια να περιέχουν, εκτός από σίδηρο και μαγγάνιο, και υψηλές συγκεντρώσεις τοξικών στοιχείων (αντιμονίου, αρσενικού, καδμίου, μολύβδου), που η οξείδωσή τους στο χερσαίο περιβάλλον αποδεσμεύει αυτά τα τοξικά στοιχεία, αλλά και στο θαλάσσιο να αντιδρούν με θαλασσινό νερό με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων τοξικών ορυκτών.

Οι **σιδηροπυρίτες** ή **πυρίτες** είναι απορρίμματα του εμπλουτισμού του μεταλλεύματος. Ο σιδηροπυρίτης, εκτός από τις συγκεντρώσεις των τοξικών στοιχείων που περιέχει, οξειδώνεται με την επίδραση του αέρα και της βροχής και δημιουργεί όξινη απορροή, δηλαδή τα νερά που έρχονται σε επαφή μαζί του είναι όξινα (έχουν χαμηλό pH<3) και ιδιαίτερα ρυπασμένα.

Έδαφος

Ο μόλυβδος, εφ' όσον εκτεθεί στη φύση και έρθει σε επαφή με τον άνθρωπο, μπορεί να προκαλέσει βλάβες σε ζωτικά όργανα όπως νεφρά, συκώτι, πνεύμονες καθώς και στο αίμα με αποτέλεσμα ακόμα και καρκινογενέσεις.

Στις μεταλλοφόρες/μεταλλευτικές περιοχές περιμετρικά της αστικής ζώνης του Λαυρίου, έχουν παρατηρηθεί συγκεντρώσεις μολύβδου μεγαλύτερες από 2.232 mg/kg (μιλιγκραμ ανά κιλό χώματος) και στις περιοχές με έντονη μεταλλευτική δραστηριότητα η συγκέντρωση μολύβδου φτάνει ακόμα και στα 21.550 mg/kg.

Αν αναλογιστούμε ότι η νομοθετημένη ανώτατη τιμή του μολύβδου στο έδαφος των οικιστικών περιοχών είναι 500 mg/kg και η έκθεση για όλη τη διάρκεια της ζωής ενός ενήλικα τα 560 mg/kg είναι εμφανές ότι το 60% της Λαυρεωτικής είναι όχι απλά έντονα ρυπασμένο αλλά ένα πραγματικό «νεκροταφείο».

Σε ανοικτούς χώρους, πάρκα και παιδικές χαρές η προτεινόμενη τιμή μολύβδου στο έδαφος είναι 2.000 mg/kg, έτσι ένα ποσοστό 26% υπερβαίνει αυτό το όριο.

Για τα καλλιεργήσιμα εδάφη, για υγιή ανάπτυξη των φυτών, η προτεινόμενη συγκέντρωση είναι τα 200 mg/kg, με συνέπεια, τη βροχή, τους χείμαρρους και τον ίδιο τον άνθρωπο, έχουν επιβαρύνει ακόμη και τις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις του μολύβδου βρίσκονται στις περιοχές που είναι καλυμμένες από τα μεταλλουργικά απορρίμματα. Το εργοστάσιο εμπλουτισμού και μεταλλουργίας της Γαλλικής Εταιρείας και ο περιβάλλων χώρος έχουν τις υψηλότερες συγκεντρώσεις μολύβδου (21.615-151.579 mg/kg).

Υπόγειο Νερό

Επειδή τα μεταλλουργικά απορρίμματα και το ρυπασμένο έδαφος παρουσιάζουν πιθανό κίνδυνο ρύπανσης των υπόγειων υδάτων, δείγματα έδειξαν ότι οι συγκεντρώσεις των νιτρικών αλάτων [NO3-] είναι υψηλότερες του μέγιστου συνιστώμενου ορίου των 50 mg/l σε πηγάδια στο κέντρο της πόλης του Λαυρίου, όπου υπάρχουν βόθροι και χρησιμοποιείται κοπριά προβάτων ως λίπασμα στους κήπους των σπιτιών, καθώς υψηλά είναι και τα επίπεδα του αμμωνίου [NH4+], του οξειδίου του αζώτου [NO22-] και των θειικών αλάτων [SO42-] σε περιοχές περιμετρικά της αστικής ζώνης Λαυρίου. Οι υψηλές συγκεντρώσεις θειικών αλάτων (6πλάσιες του επιτρεπτού) υποδηλώνουν τη διείσδυση θαλασσινού νερού, λόγω υπεράντλησης στο παρελθόν, αλλά, επίσης και πιθανή ρύπανση από τα μεταλλουργικά απορρίμματα, γεγονός που υποδηλώνει την έκλυση αυτών των στοιχείων από την όξινη απορροή, η οποία δημιουργείται από την οξείδωση του πυρίτη.

Είναι εμφανές ότι υπάρχει αποδέσμευση αυτών των στοιχείων από τα μεταλλουργικά απορρίμματα, ότι η κατείσδυσή τους προς τον υδροφόρο ορίζοντα έχει αρχίσει και ότι οι ανθρωπογενείς δραστηριότητες έχουν ρυπάνει τον υδροφόρο ορίζοντα, π.χ. η υπεράντληση στο παρελθόν, βόθροι και αγροτικές δραστηριότητες. Η ρύπανση του υπόγειου νερού, από το μεγάλο όγκο των μεταλλουργικών απορριμμάτων και το ρυπασμένο έδαφος, φαίνεται να έχει αρχίσει, όσον αφορά το κάδμιο, το μόλυβδο και τον ψευδάργυρο. Αν και οι συγκεντρώσεις τους δεν έχουν υπερβεί ακόμη τα μέγιστα συνιστώμενα όρια του πόσιμου νερού, οι

σχετικά αυξημένες τιμές τους προειδοποιούν ότι η κατείσδυσή τους (τοξικών στοιχείων) έχει αρχίσει.

Το βάθος του υπόγειου νερού κυμαινόταν από 3,6 έως 12,5 μέτρα, με μόνο μία γεώτρηση να φθάνει τα 60 μέτρα. Το μικρό βάθος σημαίνει ότι το υπόγειο νερό είναι ευπρόσβλητο σε ανθρωπογενείς επιδράσεις.

Οι Άνθρωποι

Η επιδημιολογική μελέτη που έγινε σε 235 παιδιά το 1987, για τη συγκέντρωση μολύβδου στο αίμα τους, έδειξε ότι :

α) Το 90% των παιδιών έχουν περισσότερο από 10 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου (μg Pb) ανά 100 χιλιοστόλιτρα (ml) αίματος, δηλ. 212 από τα 235 παιδιά.

να εκτιμηθεί η απορρόφηση του μολύβδου.

Τα δόντια αναλύθηκαν στο Πανεπιστήμιο Μπέργκεν της Νορβηγίας. Οι τιμές του μολύβδου στα δόντια των παιδιών του Λαυρίου κυμαίνονται από 0,97-153,26 μg/g με μέση τιμή 9,88 μg/g. Ενώ, οι συγκεντρώσεις μολύβδου, σε δείγματα νεογιλών δοντιών παιδιών της ίδιας ηλικίας στην προβιομηχανική εποχή της Νορβηγίας, κυμαίνονται από 0,20-4,37 μg/g με μέση τιμή 0,91 μg/g. Τα υψηλά επίπεδα μολύβδου στα νεογιλά δόντια των παιδιών του Λαυρίου, δείχνουν ότι ο μόλυβδος είναι ακόμη διαθέσιμος για απορρόφηση και μετά το κλείσιμο του μεταλλουργικού συγκροτήματος. Η ίδια επιδημιολογική μελέτη του 1987, για την ανάλυση των συγκεντρώσεων **αρσενικού (As)** στα ούρα των παιδιών, της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με ανώτατο αποδεκτό όριο τα 20μg αρσενικού στα ούρα του 24ώ-

διάφορες εργασίες, έχουν ως αποτέλεσμα την εξάπλωση της ρύπανσης και τη δημιουργία μίας εκτεταμένης δευτερεύουσας πηγής, που είναι το υπάρχον επιφανειακό έδαφος. Τα δυσμενή αποτελέσματα στην ανθρώπινη υγεία αποδίδονται στην άμεση έκθεση (δηλαδή την εισπνοή σωματιδίων σκόνης και την κατάποση χώματος και σκόνης) και στην κατανάλωση ρυπασμένου νερού και φρέσκων προϊόντων. Άλλες πιθανές δίοδοι έκθεσης είναι η κατανάλωση τοπικών προϊόντων, λαχανικών, κρέατος, γάλακτος, γαλακτοκομικών προϊόντων και ψαριών. Όσον αφορά το πόσιμο νερό, το Λαύριο είναι συνδεδεμένο από τις 30 Απριλίου 1984 με το κεντρικό δίκτυο της ΕΥΔΑΠ, με το οποίο υδρεύεται και η Αθήνα.

Αποκατάσταση

Το κράτος, σταθερά αδιάφορο για την αποκατάσταση της περιβαλλοντολογικής ρύπανσης, αποτέλεσμα της ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης του υπεδάφους της περιοχής (και κερδοφορίας των εθνο-«ευεργετών» του), κλείνει τα μάτια σε αυτό το πρόβλημα. Δείχνει ότι στην πλάστιγγα κέρδους - ανθρώπινης ζωής επιλέγει το πρώτο, «σκοτώνοντας» τον τοπικό πληθυσμό, αφού οποιαδήποτε περίπτωση λύσης, θα είχε γι' αυτό ένα κόστος που δε είναι διατεθειμένο να καταβάλει. Ας μην ξεχνάμε ότι ο πλέον υπεύθυνος «ρυπαίνων» δεν υπάρχει πια και αυτό είναι κάτι που το κράτος εκμεταλλεύεται.

Ας περιγράψουμε την περίπτωση του οικισμού Λάμστεν, στο Πόρτσμουθ της Αγγλίας που θεωρήθηκε δεδομένο ότι από τη στιγμή που εντοπίσθηκε το πρόβλημα ρύπανσης, έγιναν άμεσες ενέργειες για τη διασφάλιση της υγείας των κατοίκων και της ποιότητας ζωής τους (με αντάλλαγμα τα οικονομικά οφέλη για την τοπική εξουσία φυσικά, όπως θα δούμε).

Το Πόρτσμουθ είναι παραλιακή πόλη της Αγγλίας και παλιά έδρα-βάση του Βασιλικού Ναυστάθμου στο νοτιοδυτικό τμήμα της Νήσου Πόρτση. Η Γκλόρυ Χόουλ είναι προέκταση της λίμνης Ήστνη στη νοτιοανατολική άκρη της Νήσου Πόρτση, την ο-

ποβολή στο δήμο του Πόρτσμουθ αποτελεσμάτων έρευνας από ενδεχόμενο αγοραστή, ο δήμος αποφάσισε ότι ο χώρος ήταν ακατάλληλος για τη διαμονή οικογενειών και αμέσως πρότεινε την επαναστέγαση των οικογενειών σε άλλο χώρο. [Αξίζει να σημειωθεί ότι, εκτός του υδραργύρου, οι συγκεντρώσεις των υπόλοιπων τοξικών στοιχείων στην αστική περιοχή του Λαυρίου και στη Λαυρεωτική χερσόνησο είναι πολύ πιο υψηλές από τις αντίστοιχες στον οικισμό Λάμστεν]. Στη συνέχεια έγινε ποσοτική εκτίμηση του κινδύνου η οποία επιβεβαίωσε ότι η επιφανειακή ρύπανση από μόλυβδο και αμίαντο συνιστούν σημαντικό κίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Η λύση αποκατάστασης που εφαρμόστηκε ήταν το κοντό κόψιμο του χλοοτάπητα, η τοποθέτηση πλέγματος πολυπροπυλενίου 25-mm, η κάλυψη με καθαρό έδαφος πάχους 50-75 mm και στη συνέχεια η τοποθέτηση νέου χλοοτάπητα. Ο στόχος του πλέγματος ήταν να ισχυροποιήσει το δέσιμο των ριζών του γρασιδιού, ούτως ώστε να καταστήσει αδύνατο το ξερίζωμα του από τα παιδιά και την πρόσβασή τους στο υποκείμενο ρυπασμένο έδαφος. Αυτή η μεθοδολογία κρίθηκε η πλέον αποτελεσματική για τον εγκιβωτισμό και τη διατήρηση των ρύπων στο υπέδαφος. Σημειώνεται ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει σημαντικός υπόγειος υδροφορέας για χρήση, έτσι η απομόνωση του ρυπασμένου εδάφους ήταν σχετικά μία απλή, αποτελεσματική και φθηνή λύση για την ελαχιστοποίηση της κύριας διόδου έκθεσης του πληθυσμού στους ρύπους.

Συμπεράσματα

Είναι εμφανές ότι το έδαφος της Λαυρεωτικής χερσονήσου και ιδιαίτερα της αστικής περιοχής του Λαυρίου είναι έντονα επιβαρυμένο από τοξικά στοιχεία. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι το έδαφος είναι ένα πολύ σημαντικό τμήμα της βιόσφαιρας, γιατί δεν είναι μόνο ένας αποδέκτης ρυπαντικών φορτίων, αλλά ενεργεί και ως φυσικός ρυθμιστής, που ελέγχει τη μεταφορά των χημικών στοιχείων και ενώσεων στην ατμόσφαιρα, υδρόσφαιρα και στους

σχετικά αυξημένες τιμές τους προειδοποιούν ότι η κατείσδυσή τους (τοξικών στοιχείων) έχει αρχίσει.

Το βάθος του υπόγειου νερού κυμαινόταν από 3,6 έως 12,5 μέτρα, με μόνο μία γεώτρηση να φθάνει τα 60 μέτρα. Το μικρό βάθος σημαίνει ότι το υπόγειο νερό είναι ευπρόσβλητο σε ανθρωπογενείς επιδράσεις.

Οι Άνθρωποι

Η επιδημιολογική μελέτη που έγινε σε 235 παιδιά το 1987, για τη συγκέντρωση μολύβδου στο αίμα τους, έδειξε ότι :

α) Το 90% των παιδιών έχουν περισσότερο από 10 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου (μg Pb) ανά 100 χιλιοστόλιτρα (ml) αίματος, δηλ. 212 από τα 235 παιδιά.

β) Το 50% έχουν περισσότερο από 18 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος, δηλ. 118 παιδιά.

γ) Το 5% έχουν περισσότερο από 38 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος, δηλ. 12 παιδιά.

Σημειώνεται ότι το ανώτατο αποδεκτό όριο μολύβδου (Pb) στο αίμα των παιδιών είναι 10 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος (δηλ., 10 μg/100 ml ή 100 μg Pb/λίτρο αίματος). Συνεπώς, το 90% των παιδιών του Λαυρίου έχουν μόλυβδο στο αίμα τους πάνω από το ανώτατο αποδεκτό όριο. Οι επιδημιολογικές μελέτες της δεκαετίας του 1980 αποδίδουν την επιβάρυνση των κατοίκων του Λαυρίου στις εκπομπές της καμινάδας του εργοστασίου εμπλουτισμού της Γαλλικής Εταιρείας, χωρίς να λάβουν υπ' ό-

να εκτιμηθεί η απορρόφηση του μολύβδου.

Τα δόντια αναλύθηκαν στο Πανεπιστήμιο Μπέργκεν της Νορβηγίας. Οι τιμές του μολύβδου στα δόντια των παιδιών του Λαυρίου κυμαίνονται από 0,97-153,26 μg/g με μέση τιμή 9,88 μg/g. Ενώ, οι συγκεντρώσεις μολύβδου, σε δείγματα νεογιλών δοντιών παιδιών της ίδιας ηλικίας στην προβιομηχανική εποχή της Νορβηγίας, κυμαίνονται από 0,20-4,37 μg/g με μέση τιμή 0,91 μg/g. Τα υψηλά επίπεδα μολύβδου στα νεογιλά δόντια των παιδιών του Λαυρίου, δείχνουν ότι ο μόλυβδος είναι ακόμη διαθέσιμος για απορρόφηση και μετά το κλείσιμο του μεταλλουργικού συγκροτήματος. Η ίδια επιδημιολογική μελέτη του 1987, για την ανάλυση των συγκεντρώσεων **αρσενικού (As)** στα ούρα των παιδιών, της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με ανώτατο αποδεκτό όριο τα 20μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου, δείχνει επίσης ότι το 8,4% των παιδιών έχουν περισσότερο από 20 μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου ενώ το 5% έχουν περισσότερο από 65,9 μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου.

Το 1998 έγινε νέα δειγματοληψία ούρων από 65 κατοίκους του Λαυρίου. Τα δείγματα αναλύθηκαν στο Ινστιτούτο Αναλυτικής Χημείας του Πανεπιστημίου Karl-Franzens στην πόλη Γκρατς της Αυστρίας, το οποίο είναι εξειδικευμένο στην πολυστοιχειακή ανάλυση ούρων και κυρίως του αρσενικού (As). Η ερμηνεία των αποτελεσμάτων γίνεται με βάση τη συγκέντρωση των 100 μg As/ανά λίτρο ούρων, η οποία θεωρείται ως η μέγιστη για ενήλικες, που δεν είναι εκτεθειμένοι σε αρσενικό λόγω εργασίας.

Βάσει αυτής της ανώτατης τιμής, το 37% των κατοίκων έχουν υψηλότερες συγκεντρώσεις αρσενικού στα ούρα τους. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι υπάρχουν αυξημένες συγκεντρώσεις αρσενικού στα ούρα

λίου 1984 με το κεντρικό δίκτυο της ΕΥΔΑΠ, με το οποίο υδρεύεται και η Αθήνα.

Αποκατάσταση

Το κράτος, σταθερά αδιάφορο για την αποκατάσταση της περιβαλλοντολογικής ρύπανσης, αποτέλεσμα της ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης του υπεδάφους της περιοχής (και κερδοφορίας των εθνο-«ευεργετών» του), κλείνει τα μάτια σε αυτό το πρόβλημα. Δείχνει ότι στην πλάστιγγα κέρδους - ανθρώπινης ζωής επιλέγει το πρώτο, «σκοτώνοντας» τον τοπικό πληθυσμό, αφού οποιαδήποτε περίπτωση λύσης, θα είχε γι' αυτό ένα κόστος που δε είναι διατεθειμένο να καταβάλει. Ας μην ξεχνάμε ότι ο πλέον υπεύθυνος «ρυπαίνων» δεν υπάρχει πια και αυτό είναι κάτι που το κράτος εκμεταλλεύεται.

Ας περιγράψουμε την περίπτωση του οικισμού Λάμστεν, στο Πόρτσμουθ της Αγγλίας που θεωρήθηκε δεδομένο ότι από τη στιγμή που εντοπίσθηκε το πρόβλημα ρύπανσης, έγιναν άμεσες ενέργειες για τη διασφάλιση της υγείας των κατοίκων και της ποιότητας ζωής τους (με αντάλλαγμα τα οικονομικά οφέλη για την τοπική εξουσία φυσικά, όπως θα δούμε).

Το Πόρτσμουθ είναι παραλιακή πόλη της Αγγλίας και παλιά έδρα-βάση του Βασιλικού Ναυστάθμου στο νοτιοδυτικό τμήμα της Νήσου Πόρτση. Η Γκλόρυ Χόουλ είναι προέκταση της λίμνης Ήστην στη νοτιοανατολική άκρη της Νήσου Πόρτση, την οποία το Βασιλικό Ναυτικό απέκοψε και χρησιμοποιούσε ως χώρο απόρριψης των απορριμμάτων του από το 1914 έως το 1955. Τα απορρίμματα συμπεριλάμβαναν αμίαντο από τη θερμομονωτική επένδυση λεβήτων και εξοπλισμών, μόλυβδο από μπαταρίες υποβρυχίων και άλλων αρμάτων, υδράργυρο, ψευδάργυρο και κάδμιο από επιμεταλλωμένα μεταλλικά αντικείμενα και πολλά άλλα στερεά υλικά. Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει κατάλογος των απορριμμάτων που εναποτέθηκαν στην περιοχή. Τα περίπου 20.000 m² αυτής της θέσης καλύφθηκαν από αρκετά εκατοστά εδάφους και παραχωρήθηκαν για την κατασκευή σπιτιών των οικογενειών των ναυτικών, τα οποία κτίστηκαν από το 1955 μέχρι το 1965. Μερικά από αυτά τα σπίτια χαρακτηρίστηκαν αργότερα ως πλεονάζοντα για τις απαιτήσεις του Βασιλικού Ναυτικού και εκμισθώθηκαν στα μέσα της δεκαετίας του 1980 στο δήμο του Πόρτσμουθ. Στα τέλη της δε-

κίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Η λύση αποκατάστασης που εφαρμόστηκε ήταν το κοντό κόψιμο του χλοοτάπητα, η τοποθέτηση πλέγματος πολυπροπυλενίου 25-mm, η κάλυψη με καθαρό έδαφος πάχους 50-75 mm και στη συνέχεια η τοποθέτηση νέου χλοοτάπητα. Ο στόχος του πλέγματος ήταν να ισχυροποιήσει το δέσιμο των ριζών του γρασιδιού, ούτως ώστε να καταστήσει αδύνατο το ξερίζωμα του από τα παιδιά και την πρόσβασή τους στο υποκείμενο ρυπασμένο έδαφος. Αυτή η μεθοδολογία κρίθηκε η πλέον αποτελεσματική για τον εγκιβωτισμό και τη διατήρηση των ρύπων στο υπέδαφος. Σημειώνεται ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει σημαντικός υπόγειος υδροφορέας για χρήση, έτσι η απομόνωση του ρυπασμένου εδάφους ήταν σχετικά μία απλή, αποτελεσματική και φθηνή λύση για την ελαχιστοποίηση της κύριας διόδου έκθεσης του πληθυσμού στους ρύπους.

Συμπεράσματα

Είναι εμφανές ότι το έδαφος της Λαυρεωτικής χερσονήσου και ιδιαίτερα της αστικής περιοχής του Λαυρίου είναι έντονα επιβαρυμένο από τοξικά στοιχεία. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι το έδαφος είναι ένα πολύ σημαντικό τμήμα της βιόσφαιρας, γιατί δεν είναι μόνο ένας αποδέκτης ρυπαντικών φορτίων, αλλά ενεργεί και ως φυσικός ρυθμιστής, που ελέγχει τη μεταφορά των χημικών στοιχείων και ενώσεων στην ατμόσφαιρα, υδρόσφαιρα και στους ζωντανούς οργανισμούς. Τα ρυπαντικά φορτία παραμένουν στο έδαφος για πολύ περισσότερο χρόνο σε σύγκριση με άλλα συστατικά της βιόσφαιρας και η ρύπανση του εδάφους, ιδιαίτερα από βαρέα μέταλλα, θεωρείται ότι είναι σχεδόν μόνιμη, βάσει των υπολογισμών της ημιζωής των βαρέων μετάλλων στα εδάφη.

Η ημιζωή των βαρέων μετάλλων στα εδάφη, όπως έχει υπολογιστεί, ποικίλλει σημαντικά, π.χ., για το ψευδάργυρο κυμαίνεται από 70 έως 510 χρόνια, για το κάδμιο από 13 έως 1100 χρόνια, για το χαλκό από 310 έως 1500 χρόνια, για το αρσενικό 2000 χρόνια και για το μόλυβδο από 740 έως 5900 χρόνια.

Έτσι, **η ρύπανση των εδαφών της Λαυρεωτικής χερσονήσου και της αστικής περιοχής του Λαυρίου μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι σχεδόν μόνιμη**. Το κράτος μπορεί να είναι αδιάφορο για την μόλυνση του περιβάλλοντος επιδιώκοντας διαρκώς της εκ-

βάθος σημαίνει ότι το υπόγειο νερό είναι ευπρόσβλητο σε ανθρωπογενείς επιδράσεις.

Οι Άνθρωποι

Η επιδημιολογική μελέτη που έγινε σε 235 παιδιά το 1987, για τη συγκέντρωση μολύβδου στο αίμα τους, έδειξε ότι :

α) Το 90% των παιδιών έχουν περισσότερο από 10 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου (μg Pb) ανά 100 χιλιοστόλιτρα (ml) αίματος, δηλ. 212 από τα 235 παιδιά.

β) Το 50% έχουν περισσότερο από 18 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος, δηλ. 118 παιδιά.

γ) Το 5% έχουν περισσότερο από 38 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος, δηλ. 12 παιδιά.

Σημειώνεται ότι το ανώτατο αποδεκτό όριο μολύβδου (Pb) στο αίμα των παιδιών είναι 10 εκατομμυριοστά του γραμμαρίου μολύβδου ανά 100 χιλιοστόλιτρα αίματος (δηλ., 10 μg/100 ml ή 100 μg Pb/λίτρο αίματος). Συνεπώς, το 90% των παιδιών του Λαυρίου έχουν μόλυβδο στο αίμα τους πάνω από το ανώτατο αποδεκτό όριο. Οι επιδημιολογικές μελέτες της δεκαετίας του 1980 αποδίδουν την επιβάρυνση των κατοίκων του Λαυρίου στις εκπομπές της καμινάδας του εργοστασίου εμπλουτισμού της Γαλλικής Εταιρείας, χωρίς να λάβουν υπ' όψη τους τις υψηλές συγκεντρώσεις τοξικών στοιχείων, που βρίσκονται στα λεπτόκοκκα απορρίμματα της μεταλλουργικής επεξεργασίας και στο ρυπασμένο επιφανειακό έδαφος. Έτσι, οι πιο πολλοί άνθρωποι στο Λαύριο πίστεψαν ότι όλα τα σχετικά με την υγεία τους προβλήματα τελείωσαν το 1989 με το κλείσιμο του μεταλλουργικού συγκροτήματος. Το 1991 συλλέχθηκαν στο Λαύριο νεογιλά δόντια (τα **νεογιλά δόντια** είναι η πρώτη γενιά δοντιών που εμφανίζονται στο στόμα. Η νεογιλή (παιδική) οδοντοφυΐα ξεκινά την εμφάνιση της γύρω στον 6ο μήνα από τη γέννηση και ολοκληρώνεται στην ηλικία των 2 1/2 χρόνων περίπου) από παιδιά ηλικίας 6 έως 12 ετών για μολύβδου, σε δείγματα νεογιλών δοντιών παιδιών της ίδιας ηλικίας στην προβιομηχανική εποχή της Νορβηγίας, κυμαίνονται από 0,20-4,37 μg/g με μέση τιμή 0,91 μg/g. Τα υψηλά επίπεδα μολύβδου στα νεογιλά δόντια των παιδιών του Λαυρίου, δείχνουν ότι ο μόλυβδος είναι ακόμη διαθέσιμος για απορρόφηση και μετά το κλείσιμο του μεταλλουργικού συγκροτήματος. Η ίδια επιδημιολογική μελέτη του 1987, για την ανάλυση των συγκεντρώσεων **αρσενικού (As)** στα ούρα των παιδιών, της αστικής περιοχής του Λαυρίου, με ανώτατο αποδεκτό όριο τα 20μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου, δείχνει επίσης ότι το 8,4% των παιδιών έχουν περισσότερο από 20 μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου ενώ το 5% έχουν περισσότερο από 65,9 μg αρσενικού στα ούρα του 24ώρου.

Το 1998 έγινε νέα δειγματοληψία ούρων από 65 κατοίκους του Λαυρίου. Τα δείγματα αναλύθηκαν στο Ινστιτούτο Αναλυτικής Χημείας του Πανεπιστημίου Karl-Franzens στην πόλη Γκρατς της Αυστρίας, το οποίο είναι εξειδικευμένο στην πολυστοιχειακή ανάλυση ούρων και κυρίως του αρσενικού (As). Η ερμηνεία των αποτελεσμάτων γίνεται με βάση τη συγκέντρωση των 100 μg As/ανά λίτρο ούρων, η οποία θεωρείται ως η μέγιστη για ενήλικες, που δεν είναι εκτεθειμένοι σε αρσενικό λόγω εργασίας.

Βάσει αυτής της ανώτατης τιμής, το 37% των κατοίκων έχουν υψηλότερες συγκεντρώσεις αρσενικού στα ούρα τους. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι υπάρχουν αυξημένες συγκεντρώσεις αρσενικού στα ούρα κατοίκων της ευρύτερης μεταλλευτικής περιοχής του Λαυρίου με ανώτατη τιμή τα 1279 μg As/l (ανά λίτρο), σε περιοχή με άμεση επαφή των κατοίκων με τα μεταλλουργικά απορρίμματα, και κατώτατη 10,2 μg As/l σε περιοχές οι οποίες έχουν αντίστοιχα μικρή ποσότητα μεταλλουργικών απορριμμάτων (σκουριές) ή καθόλου. Φαίνεται ότι το αρσενικό είναι ακόμη διαθέσιμο για απορρόφηση και εννέα χρόνια μετά το κλείσιμο του μεταλλουργικού συγκροτήματος. Έτσι, η πηγή του προβλήματος συνεχίζει να υπάρχει, η οποία είναι τα μεταλλουργικά απορρίμματα και το έντονα ρυπασμένο έδαφος. Η παραμονή των κατοίκων στη περιοχή και η καθημερινή ενασχόληση με κισμού Λάμστεν, στο Πόρτσμουθ της Αγγλίας που θεωρήθηκε δεδομένο ότι από τη στιγμή που εντοπίσθηκε το πρόβλημα ρύπανσης, έγιναν άμεσες ενέργειες για τη διασφάλιση της υγείας των κατοίκων και της ποιότητας ζωής τους (με αντάλλαγμα τα οικονομικά οφέλη για την τοπική εξουσία φυσικά, όπως θα δούμε).

Το Πόρτσμουθ είναι παραλιακή πόλη της Αγγλίας και παλιά έδρα-βάση του Βασιλικού Ναυστάθμου στο νοτιοδυτικό τμήμα της Νήσου Πόρτση. Η Γκλόρυ Χόουλ είναι προέκταση της λίμνης Ήστνη στη νοτιοανατολική άκρη της Νήσου Πόρτση, την οποία το Βασιλικό Ναυτικό απέκοψε και χρησιμοποιούσε ως χώρο απόρριψης των απορριμμάτων του από το 1914 έως το 1955. Τα απορρίμματα συμπεριλάμβαναν αμίαντο από τη θερμομονωτική επένδυση λεβήτων και εξοπλισμών, μόλυβδο από μπαταρίες υποβρυχίων και άλλων αρμάτων, υδράργυρο, ψευδάργυρο και κάδμιο από επιμεταλλωμένα μεταλλικά αντικείμενα και πολλά άλλα στερεά υλικά. Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει κατάλογος των απορριμμάτων που εναποτέθηκαν στην περιοχή. Τα περίπου 20.000 m² αυτής της θέσης καλύφθηκαν από αρκετά εκατοστά εδάφους και παραχωρήθηκαν για την κατασκευή σπιτιών των οικογενειών των ναυτικών, τα οποία κτίστηκαν από το 1955 μέχρι το 1965. Μερικά από αυτά τα σπίτια χαρακτηρίστηκαν αργότερα ως πλεονάζοντα για τις απαιτήσεις του Βασιλικού Ναυτικού και εκμισθώθηκαν στα μέσα της δεκαετίας του 1980 στο δήμο του Πόρτσμουθ. Στα τέλη της δεκαετίας του 1980, κατά τη διάρκεια εκσκαφών σε κοντινή περιοχή για την κατασκευή μαρίνας (τα οικονομικά οφέλη που λέγαμε) εντοπίσθηκε σημαντική ρύπανση, η οποία «έθεσε σε συναγερμό» το Υπουργείο Άμυνας και το δήμο του Πόρτσμουθ για τα πιθανά περιβαλλοντικά προβλήματα που υπάρχουν στο έδαφος κάτω από τον οικισμό. Ακολούθησε μία σειρά επιτόπιων ερευνών, οι οποίες εντόπισαν μεγάλες ποσότητες αμιάντου και ενός αριθμού τοξικών βαρέων μετάλλων πλησίον της επιφάνειας, κάτω από το χορτοτάπητα. Σ' αυτή τη φάση το Υπουργείο Άμυνας δήλωσε ότι οι κίνδυνοι για τη δημόσια υγεία ήταν ελάχιστοι. Τον Αύγουστο του 1991, μετά την υ-

Συμπεράσματα

Είναι εμφανές ότι το έδαφος της Λαυρεωτικής χερσονήσου και ιδιαίτερα της αστικής περιοχής του Λαυρίου είναι έντονα επιβαρυμένο από τοξικά στοιχεία. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι το έδαφος είναι ένα πολύ σημαντικό τμήμα της βιόσφαιρας, γιατί δεν είναι μόνο ένας αποδέκτης ρυπαντικών φορτίων, αλλά ενεργεί και ως φυσικός ρυθμιστής, που ελέγχει τη μεταφορά των χημικών στοιχείων και ενώσεων στην ατμόσφαιρα, υδρόσφαιρα και στους ζωντανούς οργανισμούς. Τα ρυπαντικά φορτία παραμένουν στο έδαφος για πολύ περισσότερο χρόνο σε σύγκριση με άλλα συστατικά της βιόσφαιρας και η ρύπανση του εδάφους, ιδιαίτερα από βαρέα μέταλλα, θεωρείται ότι είναι σχεδόν μόνιμη, βάσει των υπολογισμών της ημιζωής των βαρέων μετάλλων στα εδάφη.

Η ημιζωή των βαρέων μετάλλων στα εδάφη, όπως έχει υπολογιστεί, ποικίλλει σημαντικά, π.χ., για το ψευδάργυρο κυμαίνεται από 70 έως 510 χρόνια, για το κάδμιο από 13 έως 1100 χρόνια, για το χαλκό από 310 έως 1500 χρόνια, για το αρσενικό 2000 χρόνια και για το μόλυβδο από 740 έως 5900 χρόνια.

Έτσι, **η ρύπανση των εδαφών της Λαυρεωτικής χερσονήσου και της αστικής περιοχής του Λαυρίου μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι σχεδόν μόνιμη.** Το κράτος μπορεί να είναι αδιάφορο για την μόλυνση του περιβάλλοντος επιδιώκοντας διαρκώς της εκμετάλλευση και την αποκομιδή κέρδους, Επειδή γνωρίζουμε την λογική του Κράτους και δεν μας πείθει ότι ενδιαφέρεται για τον ανθρώπινο παράγοντα, αποφάσισε να κάνει και τη Λαυρεωτική έναν ακόμη σκουπιδότοπο «κρυμμένο» πίσω από το βουνό, υπονομεύοντας περισσότερο τη ζωή των ανθρώπων που κατοικούν στην περιοχή.

Το μόνο που μένει είναι η αντίδραση σε κάθε είδους εξάπλωση της μολυσματικής ασθένειας που ονομάζεται κράτος και καπιταλισμός.

Για την υπεράσπιση της ζωής και της φύσης...

Π.

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ 1986: Ο ραδιενεργός εφιάλτης

Καθώς συμπληρώθηκαν 25 χρόνια από το πυρηνικό «ατύχημα» στο Τσερνομπίλ, είναι σημαντικό να διατηρήσουμε την μνήμη μιας ακόμα σημαντικής στιγμής του κοινωνικού και αναρχικού αγώνα. Αφού την εποχή εκείνη η αντίθεση των αναρχικών απέναντι στην πυρηνική ενέργεια «οποθενδήποτε προερχομένης», ήταν απόλυτη. Αξιοσημείωτη ήταν η τότε προσπάθεια να συγκαλυφθεί το τεράστιο αυτό έγκλημα κατά του ανθρώπινου γένους από τους κάθε λογής κρατιστές. Το ΚΚΕ επέμενε πως επρόκειτο για ψέματα που κατασκεύασε ο ιμπεριαλισμός προκειμένου να πλήξει τη Σοβιετική Ένωση και άλλα φαιδρά.

Η πρώτη πορεία για το Τσέρνομπιλ καλείται, στα Προπύλαια, από τους αναρχικούς

Την **Παρασκευή 9 Μάη**, με αφορμή την έκρηξη του πυρηνικού αντιδραστήρα στο Τσέρνομπίλ καλείται για πρώτη φορά απ' τους αναρχικούς συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά. Η συγκέντρωση θα απαγορευτεί με απόφαση του εισαγγελέα, την οποία αναλαμβάνει να υλοποιήσει ο Νίκων Αρκουδέας.

Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος, που συγκεντρώνεται εκεί, επιχειρεί τρεις φορές να σπάσει τον απαγορευτικό κλοιό γύρω απ' τα Προπύλαια, ενώ γίνονται συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και συλλαμβάνονται πολλοί σύντροφοι. Την ίδια στιγμή οι εθνικιστές του ΕΝΕΚ (Ενιαίο Εθνικιστικό Κίνημα) πραγματοποιούν ανενόχλητοι πορεία στη Σταδίου. Τελικά οι λίγοι σύντροφοι που έχουν κλειστεί μέσα στα Προπύλαια, περίπου 15, αφού βγαίνουν απ' τον κλοιό, συγκροτούν διαδήλωση στην Πανεπιστημίου μαζί με άλλους συντρόφους.

Η πορεία, μέσω Ομόνοιας, ανεβαίνει τη Σταδίου στο ύψος της Κοραή και διαλύεται μετά από επίθεση των ΜΑΤ. Την ίδια στιγμή άλλοι σύντροφοι συγκροτούν μαχητική διαδήλωση προς Ομόνοια και Σταδίου, στο ύψος της Πεσματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσικλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες του Γκύζη.

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ

Την **Δευτέρα 12 του Μάη** καλείται συγκέντρωση και πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία με μοτοσικλέτες, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσερνομπίλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια πραγματοποιούνται δυο πορείες στην Αμερικανική και Ρωσική πρεσβεία. Οι πορείες θα συναντηθούν μπρο-

λαια ενάντια στα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά. Η συγκέντρωση θα απαγορευτεί με απόφαση του εισαγγελέα, την οποία αναλαμβάνει να υλοποιήσει ο Νίκων Αρκουδέας.

Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος, που συγκεντρώνεται εκεί, επιχειρεί τρεις φορές να σπάσει τον απαγορευτικό κλοιό γύρω απ' τα Προπύλαια, ενώ γίνονται συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και συλλαμβάνονται πολλοί σύντροφοι. Την ίδια στιγμή οι εθνικιστές του ΕΝΕΚ (Ενιαίο Εθνικιστικό Κίνημα) πραγματοποιούν ανενόχλητοι πορεία στη Σταδίου. Τελικά οι λίγοι σύντροφοι που έχουν κλειστεί μέσα στα Προπύλαια, περίπου 15, αφού βγαίνουν απ' τον κλοιό, συγκροτούν διαδήλωση στην Πανεπιστημίου μαζί με άλλους συντρόφους.

Η πορεία, μέσω Ομόνοιας, ανεβαίνει τη Σταδίου στο ύψος της Κοραή και διαλύεται μετά από επίθεση των ΜΑΤ. Την ίδια στιγμή άλλοι σύντροφοι συγκροτούν μαχητική διαδήλωση προς Ομόνοια και Σταδίου, στο ύψος της Πεσματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσικλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στου Γκύζη.

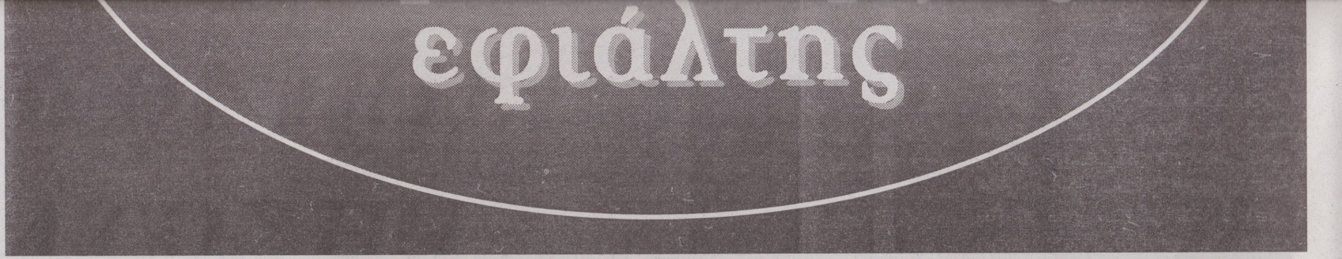
ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ

Την **Δευτέρα 12 του Μάη** καλείται συγκέντρωση και πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία με μοτοσικλέτες, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσερνομπίλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια πραγματοποιούνται δυο πορείες στην Αμερικανική και Ρωσική πρεσβεία. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν στο κέντρο της πόλης. Τελικά η πορεία θα διαλυθεί ειρηνικά στην πλατεία Εξαρχείων.

Μια ώρα μετά τη λήξη της, ΜΑΤ και ΜΕΑ επιτίθενται απρόκλητα με αέρια στην πλατεία, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν δεκάδες άτομα, νεαρούς και αναρχικούς. Ταυτόχρονα τα ένοπλα τμήματα του κράτους πολιορκούν τα γραφεία των Αριστερών Συσπειρώσεων στη Βαλτετσίου. Μετά από πολύωρη πολιορκία αποχωρούν. Την ίδια μέρα σε συνέντευξη τύπου, που δίνουν σύντροφοι, καταγγέλλουν την τρομοκρατία του κράτους και καλούν και πάλι σε συγκέντρωση για την Τρίτη 13 Μάη στα Προπύλαια. Στο ίδιο σημείο καλούν και αριστερές οργανώσεις και κόμματα.

Μαχητική απάντηση στην κρατική καταστολή

Τρίτη 13 του Μάη. Στις 6μμ πραγματοποιείται η προγραμματισμένη συγκέντρωση ενάντια στα πυρηνικά, από την ΑΚΕ, τους οικολόγους, τους αριστεριστές και τους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης και ενώ το μέτωπο της διαδήλωσης ήταν προς Ομόνοια, η ΑΚΕ και κάποιοι αριστεριστές αποφασίζουν να κάνουν πορεία από Κοραή-Σταδίου προς Σύνταγμα, ενώ την ίδια στιγμή πίσω απ' το μπλοκ των υπολοίπων αριστεριστών και των αναρχικών τοποθετούνται τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ.

γύρω δρόμοι αποκλείονται από ασφαλίτες και ΜΕΑτζήδες. Κατά την διάρκεια της πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Εξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσερνομπίλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ» «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

Στη γωνία Πεσματζόγλου και Πανεπιστημίου πυρπολείται μοτοσυκλέτα της τροχαίας και καταστρέφεται ολοσχε-

μια μοτοσυκλέτα και οι ΖΗΤΑΔΕΣ αναγκάζονται να αποχωρήσουν άτακτα. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι διαδηλωτές υποχωρούν προς διάφορες κατευθύνσεις. Σε λίγο όλο το κέντρο της Αθήνας πολιορκείται, και για 6 ώρες γίνονται συλλήψεις-αντιποίνων απ' την οδό Αλεξάνδρας ως το Θησείο. Συλλαμβάνονται γύρω στα 100 άτομα, και παραπέμπονται με στημένες κατηγορίες και βάσει φακέλων ή εμφάνισης, 39 απ' αυτούς.

σματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσικλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στου Γκύζη.

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ

Την **Δευτέρα 12 του Μάη** καλείται συγκέντρωση και πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία με μοτοσικλέτες, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσερνομπίλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια πραγματοποιούνται δυο πορείες στην Αμερικανική και Ρωσική πρεσβεία. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν στο κέντρο της πόλης. Τελικά η πορεία θα διαλυθεί ειρηνικά στην πλατεία Εξαρχείων.

Μια ώρα μετά τη λήξη της, ΜΑΤ και ΜΕΑ επιτίθενται απρόκλητα με αέρια στην πλατεία, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν δεκάδες άτομα, νεαρούς και αναρχικούς. Ταυτόχρονα τα ένοπλα τμήματα του κράτους πολιορκούν τα γραφεία των Αριστερών Συσπειρώσεων στη Βαλτετσίου. Μετά από πολύωρη πολιορκία αποχωρούν. Την ίδια μέρα σε συνέντευξη τύπου, που δίνουν σύντροφοι, καταγγέλλουν την τρομοκρατία του κράτους και καλούν και πάλι σε συγκέντρωση για την Τρίτη 13 Μάη στα Προπύλαια. Στο ίδιο σημείο καλούν και αριστερές οργανώσεις και κόμματα.

Μαχητική απάντηση στην κρατική καταστολή

Τρίτη 13 του Μάη. Στις 6μμ πραγματοποιείται η προγραμματισμένη συγκέντρωση ενάντια στα πυρηνικά, από την ΑΚΕ, τους οικολόγους, τους αριστεριστές και τους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης και ενώ το μέτωπο της διαδήλωσης ήταν προς Ομόνοια, η ΑΚΕ και κάποιοι αριστεριστές αποφασίζουν να κάνουν πορεία από Κοραή-Σταδίου προς Σύνταγμα, ενώ την ίδια στιγμή πίσω απ' το μπλοκ των υπολοίπων αριστεριστών και των αναρχικών τοποθετούνται τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Στη διάρκεια της συγκέντρωσης η ΑΚΕ προσπαθεί να στερήσει το δικαίωμα έκφρασης στους αναρχικούς φέρνοντας διάφορα προσχήματα στο να διαβαστεί το κείμενο τους απ' τα μικρόφωνα. Τελικά το κείμενο διαβάζεται με τρόπο, όμως, που γίνεται εκ των πραγμάτων δυσνόητο. Η πορεία ξεκινά γύρω στις 7 από Πανεπιστημίου προς Ομόνοια, ενώ στο μπλοκ των αναρχικών-αντιεξουσιαστών βρίσκονται γύρω στα δύο με δυόμιση χιλιάδες άτομα.

Την ίδια στιγμή άλλες τρεις κλούβες με ΜΑΤ βρίσκονται στο ύψος Σταδίου και Πεσματζόγλου, ενώ στην Ομόνοια άλλες διμοιρίες ΜΑΤ καταλαμβάνουν επίκαιρες θέσεις. Οι γύρω δρόμοι αποκλείονται από ασφαλίτες και ΜΕΑτζήδες. Κατά την διάρκεια της πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Έξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσερνομπίλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ» «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

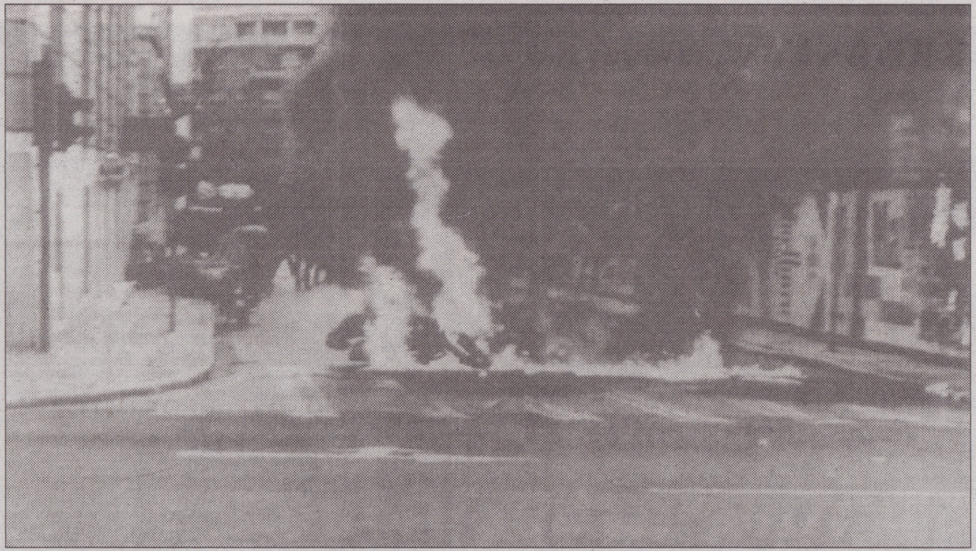
Στη γωνία Πεσματζόγλου και Πανεπιστημίου πυρπολείται μοτοσυκλέτα της τροχαίας και καταστρέφεται ολοσχερώς ενώ ο οδηγός της διαφεύγει.

Την ίδια στιγμή η πορεία μαχητικά κατευθύνεται προς την Ομόνοια με τα συνθήματα: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή» και «Βία στη βία της εξουσίας». Στη συμβολή Σταδίου και πλατείας Ομονοίας οι αναρχικοί διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή -προς τα Χαυτεία- διμοιρία των ΜΑΤ μην επιτρέποντάς την προσέγγιση της στο μπλοκ.

Λίγο μετά τα ΜΑΤ πραγματοποιούν γενική επίθεση ενάντια στους διαδηλωτές. Όταν μοτοσικλετιστές της ομάδας Ζ επιτίθενται στα μετόπισθεν του μπλοκ των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, λαμβάνουν ό,τι τους αξίζει. Πυρπολείται μια μοτοσυκλέτα και οι ΖΗΤΑΔΕΣ αναγκάζονται να αποχωρήσουν άτακτα. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι διαδηλωτές υποχωρούν προς διάφορες κατευθύνσεις. Σε λίγο όλο το κέντρο της Αθήνας πολιορκείται, και για 6 ώρες γίνονται συλλήψεις-αντιποίνων απ' την οδό Αλεξάνδρας ως το Θησείο. Συλλαμβάνονται γύρω στα 100 άτομα, και παραπέμπονται με στημένες κατηγορίες και βάσει φακέλων ή εμφάνισης, 39 απ' αυτούς.

Τετάρτη 14 Μάη. Μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας, βασανιστηρίων και ξυλοδαρμών οι 39 σύντροφοι οδηγούνται στον εισαγγελέα όπου τους απαγγέλλονται πρόσθετες κατηγορίες και παραπέμπονται στον ανακριτή για την επομένη. Την ώρα που οι συλληφθέντες βρίσκονται αποκλεισμένοι μέσα στις κλούβες, στο προαύλιο των δικαστηρίων τα ΜΑΤ κάνουν γενική επίθεση και συλλαμβάνουν προληπτικά δώδεκα από τους συμπαραστάτες φίλους και συγγενείς.

15-16 Μάη. Οι 39 συλληφθέντες οδηγούνται στον ανακριτή και τελικά 13 απ' αυτούς προφυλακίζονται με βαριές κατηγορίες.

πό τον ανθρώπινο οργανισμό. Απλά, η ραδιενέργεια όταν είναι υψηλή, σκοτώνει άμεσα, ενώ όταν είναι χαμηλή, σκοτώνει αργά, μετά από χρόνια. Η έκθεση σε ραδιενεργή ακτινοβολία επιφέρει βιολογικά αποτελέσματα που είναι δύο κατηγοριών: σωματικά και γενετικά. Όταν η ακτινοβολία ξεπεράσει την αντοχή του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, τότε σε ώρες, σε μήνες ή σε χρόνια εμφανίζεται καρκίνος. Δεν υπάρχει δόση ακτινοβολίας, όσο μικρή κι αν είναι, που να αναιρεί την πιθανότητα να εμφανιστούν τα σωματικά ή γενετικά αποτελέσματα. Ειδικά αυτά τα τελευταία, τα γενετικά, προκαλούν γεννήσεις παιδιών παραμορφωμένων σωματικά ή καθυστερημένων διανοητικά, και μπορεί να εμφανιστούν και μετά από δυο-τρεις γενιές.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ότι εμείς, που σήμερα ζούμε τον εφιάλτη του Τσερνομπίλ, είμαστε όλοι υποψήφια θύματα για το μέλλον. Ακόμη και οι γενετικές αλλοιώσεις που ίσως έχουμε υποστεί, μπορεί να εμφανιστούν μετά από πολλά χρόνια, στους απογόνους μας. Υπάρχουν υπολογισμοί που αναφέρουν ότι στη δική μας γεωγραφική περιοχή, μετά από μια δεκαετία, θα σημειώνεται ένας θάνατος την ημέρα από καρκίνο που δημιουργείται σήμερα στους λαούς της περιοχής. Φυσικά, υπάρχει και η φοβερή εμπειρία από το μαζικό έγκλημα των βορειοαμερικάνων κρατιστών στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, που μας δίδαξε ότι η καρκινογόνος δράση της ραδιενέργειας είναι αναμφισβήτητη και ότι υπάρχει μια χρονική καθυστέρηση στην εμφάνιση της αρρώστιας, υπάρχει δηλαδή ένας «χρόνος επώασης» που μπορεί να είναι 10, 20 ή και 30 χρόνια.

Οι μπακαλίστικοι λογαριασμοί των στρατευμένων επιστημόνων που καλούνται από την εξουσία να μας καθησυχάσουν, για να συνεχίσουμε την συνεισφορά μας στην παραγωγική διαδικασία απερίσπαστοι και εθισμένοι στη ραδιενέργεια τους, μας αποδείχνουν απλά τα ρεμ και τα μιλιρέμ της ηλιθιότητας τους. Όσο για τα ρεμ και μιλιρέμ της ακτινοβολίας που δεχόμαστε, εξυπηρετούν μόνο τις στατιστικές των επιστημόνων να να προωθούν τους φιλόδοξους στόχους τους για την παγκόσμια επιβολή ελέγχου των ενεργειακών αναγκών της κοινωνίας που διαμορφώνουν. Δεν είναι καθόλου σύμπτωση το γεγονός ότι όλες οι χώρες που κατασκευάζουν και πουλούν πυρηνικούς αντιδραστήρες, διαθέτουν ταυτόχρονα και πυρηνικά οπλοστάσια.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ ότι τα πυρηνικά τους εργοστάσια είναι ασφαλή. Εδώ και 30 χρόνια, εκατοντάδες μικρά, μεσαία και μεγάλα «ατυχήματα» συσσωρεύουν δυσμέτρητα ποσά ραδιενεργών καταλοίπων στην ατμόσφαιρα, στο έδαφος, στις τροφές, στα δάση, στις καλλιέργειες, παντού. Ο βιολογικός κύκλος του πλανήτη γίνεται ολοένα και πιο ραδιενεργός και θανατηφόρος. Η ζωή αντιμετωπίζει τον πλήρη αφανισμό.

Ο κίτρινος αστικός τύπος, είτε για να δικαιολογήσει, είτε για να συγκαλύψει τις διαστάσεις της καταστροφής στο Τσερνομπίλ, αναγκάστηκε να ξεσκεπάσει μια σειρά από πυρηνικά ατυχήματα, που επί δεκαετίες είχαν συγκαλυφθεί προσεκτικά. Είναι χαρακτηριστικό πόσο υποκριτικά αποκαλύπτει σήμερα ο τύπος των εξουσιαστών, αυτά που έπρεπε να έχει αποκαλύψει πριν από χρόνια. Και φυσικά είναι χαρακτηριστικό πόσο ανεπαρκή και ανασφαλή αποδείχνονται τα πυρηνικά εργοστάσια, που για πολλά χρόνια διαφημίζονταν για «υπερπροϊόν» της σύγχρονης τεχνολογίας και της επιστημονικής γνώσης. Έτσι, στο βορειοαμερικανικό κράτος, αναφέρονται αστρονομικοί αριθμοί ατυχημάτων. Τα πιο σημαντικά ήταν το 1961 στο Αιντάχο Φωλς, το 1966 στο Ντητρόιτ, το 1975 στο Μπράουν Φέρυ της Αλαμπάμα, το 1967 στο Θρη Μάιλ Άιλαντ και λίγο μετά, τον ίδιο χρόνο στο Τενεσή και τέλος φέτος το Γενάρη στην Οκλαχόμα. Στο κράτος της Βρετανίας το 1957 σημειώθηκε ατύχημα με 40 νεκρούς στο Γουήντσκαλ (Λίβερπουλ), γεγονός που αποκαλύφθηκε μόλις το 1983! Άλλες μεγάλες θυσίες, στο βωμό της οικονομικής και στρατιωτικής ανάπτυξης των απανταχού κρατιστών, ήταν: το 1957 στο Κασλί της Σοβιετικής Ένωσης, το 1966 στο Λούσενς Βαντ της Ελβετίας, το 1969 στο

Τα Εξάρχεια τίθενται για αρκετό καιρό σε καθεστώς αστυνομικής κατοχής και απαγόρευσης συγκεντρώσεων, ιδίως των αναρχικών.

***

Το κείμενο που ακολουθεί επρόκειτο να διαβαστεί στη συγκέντρωση της Παρασκευής, 9/5/86 και δημοσιεύτη-

η ραδιενέργεια υπάρχει και συσσωρεύεται στο περιβάλλον εδώ και –τουλάχιστον– 40 χρόνια. Πρώτα, ήταν οι εγκληματικές πυρηνικές δοκιμές των υπερδυνάμεων στην ατμόσφαιρα, που ακόμη και σήμερα συνεχίζουν να κάνουν οι κρατιστές της Γαλλίας και της Κίνας. Μετά, ήρθαν να προστεθούν, φορώντας ειρηνικό προσωπείο, τα πυρηνι-

να αναιρεί την πιθανότητα να εμφανιστούν τα σωματικά ή γενετικά αποτελέσματα. Ειδικά αυτά τα τελευταία, τα γενετικά, προκαλούν γεννήσεις παιδιών παραμορφωμένων σωματικά ή καθυστερημένων διανοητικά, και μπορεί να εμφανιστούν και μετά από δυο-τρεις γενιές.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ότι εμείς, που σήμερα ζούμε τον εφιάλτη του Τσερνομπίλ, είμαστε όλοι υποψήφια θύματα για το μέλλον. Ακόμη και οι γενετικές αλλοιώσεις που ίσως έχουμε υποστεί, μπορεί να εμφανιστούν μετά από πολλά χρόνια, στους απογόνους μας. Υπάρχουν υπολογισμοί που αναφέρουν ότι στη δική μας γεωγραφική περιοχή, μετά από μια δεκαετία, θα σημειώνεται ένας θάνατος την ημέρα από καρκίνο που δημιουργείται σήμερα στους λαούς της περιοχής. Φυσικά, υπάρχει και η φοβερή εμπειρία από το μαζικό έγκλημα των βορειοαμερικάνων κρατιστών στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, που μας δίδαξε ότι η καρκινογόνος δράση της ραδιενέργειας είναι αναμφισβήτητη και ότι υπάρχει μια χρονική καθυστέρηση στην εμφάνιση της αρρώστιας, υπάρχει δηλαδή ένας «χρόνος επώασης» που μπορεί να είναι 10, 20 ή και 30 χρόνια.

Οι μπακαλίστικοι λογαριασμοί των στρατευμένων επιστημόνων που καλούνται από την εξουσία να μας καθησυχάσουν, για να συνεχίσουμε την συνεισφορά μας στην παραγωγική διαδικασία απερίσπαστοι και εθισμένοι στη ραδιενέργεια τους, μας αποδείχνουν απλά τα ρεμ και τα μιλιρέμ της ηλιθιότητας τους. Όσο για τα ρεμ και μιλιρέμ της ακτινοβολίας που δεχόμαστε, εξυπηρετούν μόνο τις στατιστικές των επιστημόνων που πειραματίζονται πάνω μας. Οι μελέτες τους πάνω στα πρώτα ανθρώπινα πειραματόζωα της ραδιενέργειας, πριν από 40 χρόνια, έδειξαν ότι ακόμη και 100 ρεμ, είναι ικανά να προκαλέσουν λευχαιμία.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ όταν μιλούν για καθάρισμα του περιβάλλοντος μετά από λίγες μέρες. Δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν ούτε τα στοιχεία που αποτελούν τα ραδιενεργά κατάλοιπα, ούτε τον χρόνο έκθεσης του περιβάλλοντος. Έτσι, δεν ξέρουν πότε πράγματι θα καθαρίσει η φύση από την μόλυνση που την αργοσκοτώνει. Πρόχειροι υπολογισμοί μιλούν για περίοδο 30 ως 300 χρόνων, για τον καθαρισμό της φύσης -αν φυσικά δεν έρθει νέο «ατύχημα» στο μεταξύ. Χρόνια τώρα, οι εξουσιαστές και το μισθωμένο υπαλληλικό λούμπεν επιστημονι-

τυχήματα» συσσωρεύουν άμετρητα ποσά ραδιενεργών καταλοίπων στην ατμόσφαιρα, στο έδαφος, στις τροφές, στα δάση, στις καλλιέργειες, παντού. Ο βιολογικός κύκλος του πλανήτη γίνεται ολοένα και πιο ραδιενεργός και θανατηφόρος. Η ζωή αντιμετωπίζει τον πλήρη αφανισμό.

Ο κίτρινος αστικός τύπος, είτε για να δικαιολογήσει, είτε για να συγκαλύψει τις διαστάσεις της καταστροφής στο Τσερνομπίλ, αναγκάστηκε να ξεσκεπάσει μια σειρά από πυρηνικά ατυχήματα, που επί δεκαετίες είχαν συγκαλυφθεί προσεκτικά. Είναι χαρακτηριστικό πόσο υποκριτικά αποκαλύπτει σήμερα ο τύπος των εξουσιαστών, αυτά που έπρεπε να έχει αποκαλύψει πριν από χρόνια. Και φυσικά είναι χαρακτηριστικό πόσο ανεπαρκή και ανασφαλή αποδείχνονται τα πυρηνικά εργοστάσια, που για πολλά χρόνια διαφημίζονταν για «υπερπροϊόν» της σύγχρονης τεχνολογίας και της επιστημονικής γνώσης. Έτσι, στο βορειοαμερικανικό κράτος, αναφέρονται αστρονομικοί αριθμοί ατυχημάτων. Τα πιο σημαντικά ήταν το 1961 στο Αιντάχο Φωλς, το 1966 στο Ντητρόιτ, το 1975 στο Μπράουν Φέρυ της Αλαμπάμα, το 1967 στο Θρη Μάιλ Άιλαντ και λίγο μετά, τον ίδιο χρόνο στο Τενεσή και τέλος φέτος το Γενάρη στην Οκλαχόμα. Στο κράτος της Βρετανίας το 1957 σημειώθηκε ατύχημα με 40 νεκρούς στο Γουήντσκαλ (Λίβερπουλ), γεγονός που αποκαλύφθηκε μόλις το 1983! Άλλες μεγάλες θυσίες, στο βωμό της οικονομικής και στρατιωτικής ανάπτυξης των απανταχού κρατιστών, ήταν: το 1957 στο Κασλί της Σοβιετικής Ένωσης, το 1966 στο Λούσενς Βαντ της Ελβετίας, το 1969 στο Σαιντ Λωράν της Γαλλίας, το 1974 στο Σεβτσένκο της Σοβιετικής Ένωσης, το 1981 στην Τσουρούγκα της Ιαπωνίας, το 1983 στην Αργεντινή. Αυτός είναι ένας μικρός κατάλογος των περιστατικών που πολλαπλά διέψευσαν την ασφάλεια των πυρηνικών εργοστασίων. Τα ψευτοδιλήμματα που βάζουν οι λεγόμενες «ενεργειακές ανάγκες», καταρρέουν και για τον πιο απλό νου. Γιατί καμιά ενεργειακή λύση δεν μπορεί να θεωρηθεί λογικά αποδεκτή, όταν απειλεί να καταστρέψει οριστικά τη ζωή στον πλανήτη μας. Είναι ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΓΚΗ να κινηθούν οι λαοί ενάντια στους κρατικούς μηχανισμούς που επιβάλλουν τη στρατιωτικοποίηση της ζωής, τον εκμηδενισμό της ανθρώπινης προσωπικότητας, την εξάντληση της φύσης, το θάνατο.

Τα Εξάρχεια τίθενται για αρκετό καιρό σε καθεστώς αστυνομικής κατοχής και απαγόρευσης συγκεντρώσεων, ιδίως των αναρχικών.

***

Το κείμενο που ακολουθεί επρόκειτο να διαβαστεί στη συγκέντρωση της Παρασκευής, 9/5/86 και δημοσιεύτηκε στη εφημερίδα ΔΟΚΙΜΗ (αριθμός φύλλου 5, Μάρτης-Μάης 1986), απ' όπου και το αναδημοσιεύουμε.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΕΠΙΒΙΩΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟ ΕΦΙΑΛΤΗ

Οι εξουσιαστές και οι μισθωμένοι τεχνοκράτες επιστήμονες τους, επιδιώκουν να εθίσουν τους λαούς στην ιδέα της συμβίωσης με την ραδιενέργεια. Έτσι, θα μπορέσουν ανενόχλητοι να προχωρήσουν, ανεξάρτητα από τις θυσίες (όπως αυτή του Τσερνομπίλ) προς τον τελικό στόχο τους που είναι η οριστική και γενικευμένη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, καθώς και η πλήρης εξάρτηση των ενεργειακών της αναγκών από συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας και αποφάσεων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι η ραδιενέργεια υπάρχει και συσσωρεύεται στο περιβάλλον εδώ και –τουλάχιστον– 40 χρόνια. Πρώτα, ήταν οι εγκληματικές πυρηνικές δοκιμές των υπερδυνάμεων στην ατμόσφαιρα, που ακόμη και σήμερα συνεχίζουν να κάνουν οι κρατιστές της Γαλλίας και της Κίνας. Μετά, ήρθαν να προστεθούν, φορώντας ειρηνικό προσωπείο, τα πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Παρά τις προσπάθειες των εκάστοτε διαχειριστών της εξουσίας, σ' Ανατολή και Δύση, δεξιών και αριστερών, και των μισθωμένων επιστημόνων τους, να συγκαλύψουν το έγκλημα που συντελείται σε βάρος της ζωής μας, προκειμένου να υλοποιηθούν οι πολιτικές και οικονομικές πρακτικές τους, εμείς ξέρουμε σήμερα ότι από το 1957 εκατοντάδες «ατυχήματα» γεμίζουν με ραδιενεργό θάνατο τον πλανήτη μας.

Τώρα, η καταστροφή του Τσερνομπίλ, ξεσκεπάζει τα ψέματα τους, προκαλώντας εκατόμβες τωρινών και μελλοντικών θυμάτων. Τα ψέματα των κυβερνητών, η υποκριτική εγκυρότητα των στρατευμένων επιστημόνων και η σιωπή των δασκαλεμένων «κινημάτων ειρήνης», δεν είναι πλέον σε θέση να κρύψουν την αλήθεια.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ όταν μιλούν για όρια αντοχής στην ραδιενέργεια. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κανένα όριο ανεκτό α-

ρώστιας, υπάρχει δηλαδή ένας «χρόνος επώασης» που μπορεί να είναι 10, 20 ή και 30 χρόνια.

Οι μπακαλίστικοι λογαριασμοί των στρατευμένων επιστημόνων που καλούνται από την εξουσία να μας καθησυχάσουν, για να συνεχίσουμε την συνεισφορά μας στην παραγωγική διαδικασία απερίσπαστοι και εθισμένοι στη ραδιενέργεια τους, μας αποδείχνουν απλά τα ρεμ και τα μιλιρέμ της ηλιθιότητας τους. Όσο για τα ρεμ και μιλιρέμ της ακτινοβολίας που δεχόμαστε, εξυπηρετούν μόνο τις στατιστικές των επιστημόνων που πειραματίζονται πάνω μας. Οι μελέτες τους πάνω στα πρώτα ανθρώπινα πειραματόζωα της ραδιενέργειας, πριν από 40 χρόνια, έδειξαν ότι ακόμη και 100 ρεμ, είναι ικανά να προκαλέσουν λευχαιμία.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ όταν μιλούν για καθαρισμα του περιβάλλοντος μετά από λίγες μέρες. Δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν ούτε τα στοιχεία που αποτελούν τα ραδιενεργά κατάλοιπα, ούτε τον χρόνο έκθεσης του περιβάλλοντος. Έτσι, δεν ξέρουν πότε πράγματι θα καθαρίσει η φύση από την μόλυνση που την αργοσκοτώνει. Πρόχειροι υπολογισμοί μιλούν για περίοδο 30 ως 300 χρόνων, για τον καθαρισμό της φύσης -αν φυσικά δεν έρθει νέο «ατύχημα» στο μεταξύ. Χρόνια τώρα, οι εξουσιαστές και το μισθωμένο υπαλληλικό λούμπεν επιστημονικό προλεταριάτο τους, προσπαθούν να μας πείσουν για την ασφάλεια των πυρηνικών εργοστασίων τους και για την αναγκαιότητα της λειτουργίας τους. ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑΤΑ. Δεν υπάρχει καμία ουσιαστική ανάγκη να λειτουργούν οι πυρηνικοί αντιδραστήρες τους, μια και είναι γνωστό ότι το ποσοστό της ηλεκτρικής ενέργειας που παράγουν, δεν ξεπερνά το 10-12% (με εξαίρεση τη Γαλλία) του συνόλου της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Ένα τέτοιο μικρό ποσοστό εύκολα μπορεί να καλυφθεί με τις παραδοσιακές ή άλλες μεθόδους - αυτό είναι δικό τους πρόβλημα, όπως και οι «ενεργειακές ανάγκες» τους. Είναι, λοιπόν, μύθος η αναγκαιότητα της ύπαρξης και λειτουργίας των πυρηνικών σταθμών. Η μόνη ανάγκη, είναι η ανάγκη των κυβερνητών να συγκαλύπτουν πίσω από τους τοίχους των πυρηνικών εργοστασίων τους, την παραγωγή των πυρηνικών όπλων, και ταυτόχρο-

το 1966 στο Ντητρόιτ, το 1975 στο Μπράουν Φέρυ της Αλαμπάμα, το 1967 στο Θρη Μάιλ Άιλαντ και λίγο μετά, τον ίδιο χρόνο στο Τενεσή και τέλος φέτος το Γενάρη στην Οκλαχόμα. Στο κράτος της Βρετανίας το 1957 σημειώθηκε ατύχημα με 40 νεκρούς στο Γουήντσκαλ (Λίβερπουλ), γεγονός που αποκαλύφθηκε μόλις το 1983! Άλλες μεγάλες θυσίες, στο βωμό της οικονομικής και στρατιωτικής ανάπτυξης των απανταχού κρατιστών, ήταν: το 1957 στο Κασλί της Σοβιετικής Ένωσης, το 1966 στο Λούσενς Βαντ της Ελβετίας, το 1969 στο Σαιντ Λωράν της Γαλλίας, το 1974 στο Σεβτσένκο της Σοβιετικής Ένωσης, το 1981 στην Τσουρούγκα της Ιαπωνίας, το 1983 στην Αργεντινή. Αυτός είναι ένας μικρός κατάλογος των περιστατικών που πολλαπλά διέψευσαν την ασφάλεια των πυρηνικών εργοστασίων. Τα ψευτοδιλήμματα που βάζουν οι λεγόμενες «ενεργειακές ανάγκες», καταρρέουν και για τον πιο απλό νου. Γιατί καμιά ενεργειακή λύση δεν μπορεί να θεωρηθεί λογικά αποδεκτή, όταν απειλεί να καταστρέψει οριστικά τη ζωή στον πλανήτη μας. Είναι ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΓΚΗ να κινηθούν οι λαοί ενάντια στους κρατικούς μηχανισμούς που επιβάλλουν τη στρατιωτικοποίηση της ζωής, τον εκμηδενισμό της ανθρώπινης προσωπικότητας, την εξάντληση της φύσης, το θάνατο.

- ΑΝΑΤΡΕΨΤΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΗΣ

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

- ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑ 'ΧΟΥΝ. ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

- ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ «ΑΤΥΧΗΜΑ» ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΡΙΣΤΙΚΟ

- ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ, ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΠΑΔΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΗΣΥΧΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

- ΑΝΑΤΡΕΨΤΕ ΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΑ

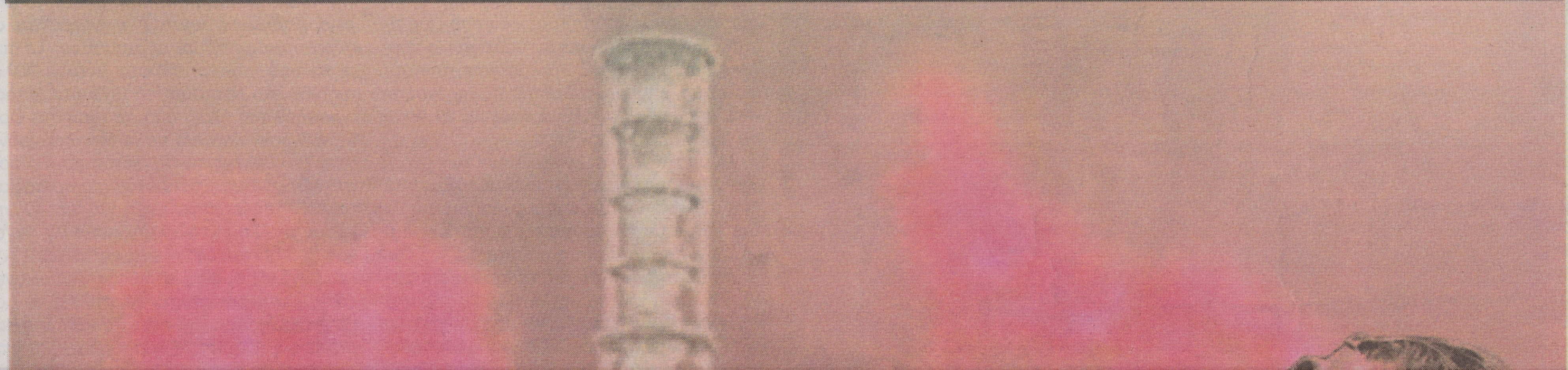
Ομάδα Αναρχικοί Ακτιβιστές

26-4-1986 - ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

25 χρόνια μετά ΦΟΥΚΟΥΣΙΜΑ

Οι Κυρίαρχοι εξακολουθούν να μολύνουν και να θανατώνουν τη Γη και τους ανθρώπους.

Να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία,
όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό,
όσο ακόμα στη γη φυτρώνει χορτάρι,
όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

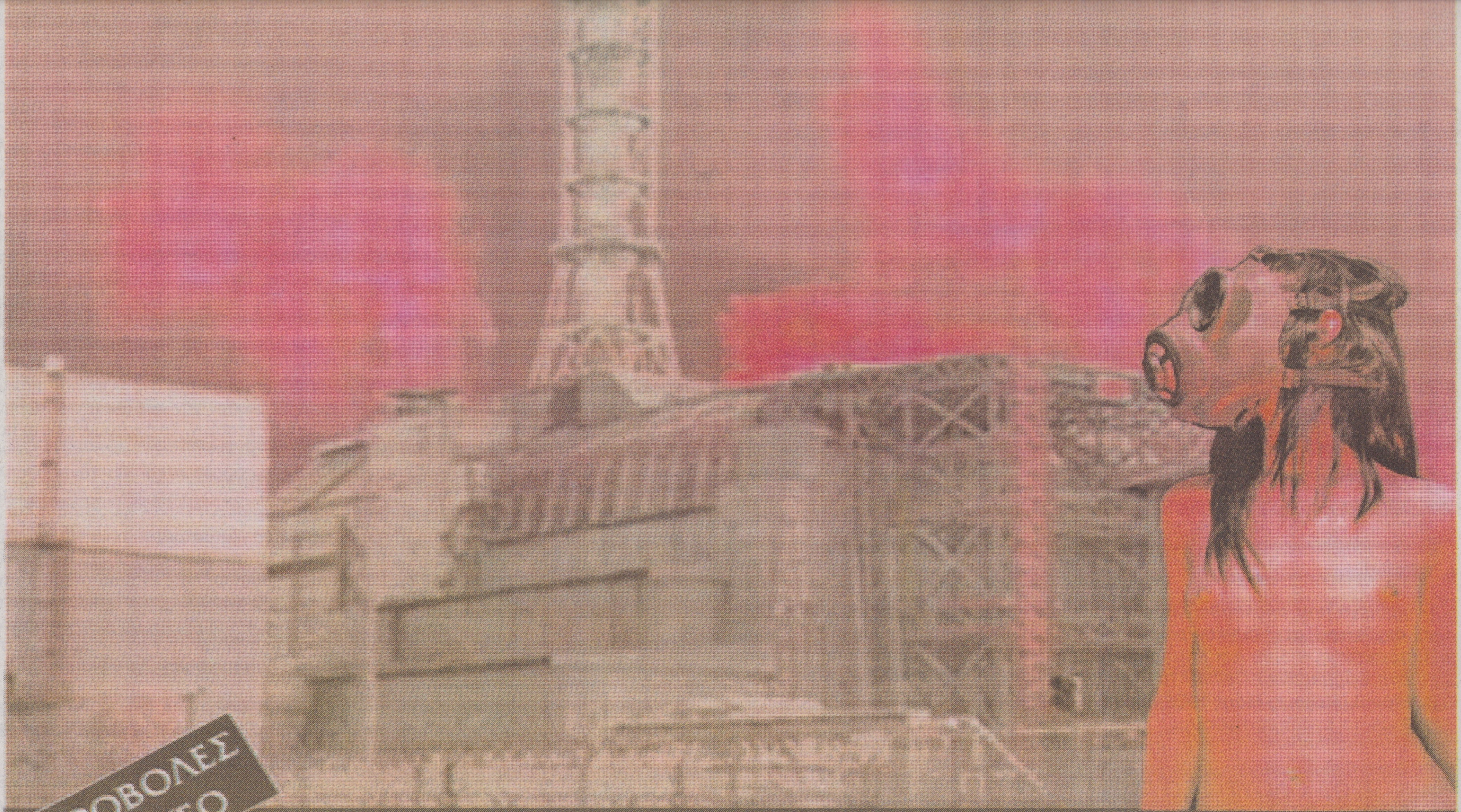
όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: α) 25 χρόνια μετά τις αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις στις 13-5-1986 με αφορμή το ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ.

β) Οι Αναρχικοί και η Δράση ενάντια σε κράτος και Πυρηνική Ενέργεια

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: α) 25 χρόνια μετά τις αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις στις 13-5-1986 με αφορμή το ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ.

β) Οι Αναρχικοί και η Δράση ενάντια σε κράτος και Πυρηνική Ενέργεια

Παρασκευή 13 Μάη - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 6:30

Συσπείρωση Αναρχικών